"Baş döndürücü,
sarsıcı bir macera."
—A. J. FINN

YABANCI

ÖNCEKİ GECE

VE
SONRASINDAKİ
KÂBUS

HER ŞEY UNUTULMADI'NIN ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZARI

wendy walker

İLK RANDEVULAR ÖLÜMCÜL OLABİLİR

LAURA LOCHNER'IN ÖZEL HAYATI HİÇ PARLAK DEĞİLDİ. Bir anda ve delicesine âşık olur, her seferinde de yanlış adamı seçerdi. Son ilişkisinin ardından hayatını bir çırpıda silip atarak çocukluğunun geçtiği sokağa dönmüş ve kız kardeşinin evine sığınmıştı. Her ne kadar umutsuz görünse de internetteki çöpçatanlık sitelerinden birinde tanıştığı bir adamla şansını denemeye kararlıydı.

Rosie Ferro ömrünü kardeşi için endişelenerek geçirmişti. Korkusuz ama kırılgan Laura duygusal olarak hep sınırlarda gezmiş, Rosie de onu tutabilmek için hep orada olmuştu. Kardeşinin, peşinde gizemlerle eve dönüşü, Rosie'nin kocası ve küçük oğluyla kurduğu huzurlu yaşama gölge düşürmüştü – Laura'nın kör randevusu için evden çıkmasıyla birlikte gitgide büyüyen ve koyulaşan bir gölge.

Laura ertesi sabah eve dönmeyince Rosie'nin aklına doluşan, yalnızca en kötü ihtimallerdi. Telefonuna ulaşılamayan Laura, buluşacağı adamla ilgili de hiçbir bilgi vermemişti. Rosie kardeşini bulmak için çaresiz bir arayışa girişirken tek korkusu adamın ona neler yapmış olabileceği değildi. Laura'nın adama yapabileceklerinden de korkuyordu...

"Merak uyandırıcı ve güncel bir roman olan *Önceki Gece* beni ilk sayfadan avucunun içine aldı. Sizi çok az gerilim kitabının gitmeye cesaret ettiği derin, karanlık yerlere götürecek bir hikâye."

—RILEY SAGER

THG 0324612 TLO
0324612 TLO

Çeviren: Oya Yalçın
www.yabanciyayinlari.com
YABANCI
9 786257 550741
/yabanciyayinlari

48.00

"Walker ters köşelerle dolu hikâyesinin gerilimini artırmak için farklı zaman dilimlerini kullanmada çok becerikli."
—***Publisher's Weekly***

"Walker'ın zekice yanlış yönlendirmeleri, acayip ürpertici finale giden yolun taşlarını döşüyor. Ayrıca erkeklerin yaptığı aptalca, dikkatsiz ve bazen de düpedüz kötü şeylerin suçunun toplum –ve bazen de kadınların kendisi– tarafından kadınlara yüklenmesine dair söyleyeceği aydınlatıcı şeyler var." —***Kirkus***

"Walker, son virajı alana kadar soluksuz bir tempo tutturma ve gerilimi manipüle etme konusundaki becerisiyle okurun merakını diri tutmayı başarıyor." —***Booklist***

"Sırlar, yalanlar ve zaman atlamaları okurun bütün dikkatini kitaba vermesini sağlıyor." —***Library Journal***

"Wendy Walker'ın yine bir solukta okunan romanı *Önceki Gece*'ye bayılacaksınız!" —**B.A. PARIS**

"Sağlam örülmüş mükemmel kurgusuyla *Önceki Gece* gerilimi yüksek ve müthiş bir hikâye... Wendy Walker, okuru gitgide büyüyen bir korkuya sürüklüyor ve günümüzün en cesur yazarlarından biri olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."
—**AIMEE MOLLOY**

"Wendy Walker tüyleri diken diken eden bu kitapla ustalığını kanıtlamış. İnsanın ağzını açık bırakan sırları ve Walker'ın insan doğasının karanlık yanına dair tekinsiz sezgisiyle *Önceki Gece* karşı konulmaz bir kitap."
—**MARY KUBICA**

"Keskin, merak uyandıran, inişli çıkışlı bir macera... Walker bu zekice kaleme alınmış ilgi çekici kitapta aileler ve arkadaşlar arasındaki sırları açığa çıkarıyor. Elinizden bırakamayacaksınız!" —**MEGAN MIRANDA**

"Sizi çok az gerilim kitabının gitmeye cesaret ettiği derin, karanlık yerlere götürecek bir hikâye."

—RILEY SAGER

ÖNCEKİ GECE

wendy walker

YABANCI

ÖNCEKİ GECE

Önceki Gece
Özgün Adı | *The Night Before*
Wendy Walker

Yabancı Yayınları | 401

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Aralık 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-74-1

Türkçe Çeviri © Oya Yalçın, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Wendy Walker, 2019

Sertifika No: 46603

Bu eser Jenny Meyer Literary Agency aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

wendy walker

ÖNCEKİ GECE

Çeviren
Oya Yalçın

Estel Herbowy Kempf'in
sevgi dolu hatırasına... (1915-2017)

BİR

Laura Lochner. Seans Bir.

Dört Ay Önce | New York City

Laura: Bu iyi bir fikir mi bilmiyorum.
Dr. Brody: Bu sana bağlı, Laura.
Laura: Ya siz beni düzeltmeye çalışırken ben daha çok bozulursam?
Dr. Brody: Ya bozulmazsan?
Laura: Oraya geri dönmeye korkuyorum. Geçmişe. Ormandaki o geceye. Bir parça hâlâ kayıp.
Dr. Brody: Bu sana bağlı. Sadece sen karar verebilirsin.
Laura: Elimdeydi. Onu öldüren silah. Beni değiştiren o gece değildi. O gece, her zaman olduğum şeyi görmemi sağladı.
Dr. Brody: O zaman oradan başlayalım. Bana hep olduğun kızı anlat.

İKİ

Laura. Günümüz.

Perşembe, Saat 19:00 | Branston, Connecticut

Ruj, vişne çürüğü.

Bu rengi seçtim çünkü parlak ve neşe dolu bir renk. Tüpün içindeki iyimserlik gibi. Bu gece ihtiyacım olan da tam olarak buydu.

Kız kardeşimin evindeki misafir banyosu inanılmaz derecede küçük, eğimli bir tavanı ve minik oval bir aynası var. Ruj, ayaklı lavabonun kenarında duruyor.

Fikrimi değiştirmemek için önce ruju sürdüm, dudaklarımı o iyimserlikle kapladım. Sırada kapatıcı var. Kahverengi gözlerimin altına iki şerit sürdüm, böylece haftalar süren uykusuzluktan kalma koyu halkalar yok oldu. Uzun zamandır güneş görmemiş yanaklarıma gül rengi kullandım.

İnsomniyası olanlar gün içerisinde uyur.

Kız kardeşim Rosie giymem için güzel bir elbise verdi. Küçük çiçekleriyle siyah bir elbise.

Bir değişiklik yap da elbise giy. Kendini güzel hissetmeni sağlayacak.

Rosie daha yeni otuzuna bastı. Bir kocası ve bebeği var – Joe ve Mason. Branston'ın tepelerinde bir evleri var, merkezden on kilometre uzakta. Ve tüm bunların başladığı yere ise bir kilometre mesafede. Büyüdüğümüz sokak. Geyik Tepesi Yolu.

Rosie elbiseyi giymek için bir fırsatı olmadığını söylüyor.

Mason'ın peşinde koştururken eteği ayaklarına dolanıyor ve merkeze yakın bir alışveriş merkezinden bir bira kapmak dışında geceleri bir şeyler yapmak için çok yorgun oluyormuş. Bunu, elbise giyip makyaj yapmaktan daha iyi bir şeyleri olmadığı zamanları özler gibi söylüyor. Ama aslında elbiseye ya da onu giyecek vesilelere ihtiyacı yok çünkü günleri kucaklamalarla, kahkahalarla ve yapışkan öpücüklerle dolu.

Kocası Joe buna aldırmıyor. Rosie'ye tapıyor. Birlikte geçirdikleri on üç yıldan sonra bile. Aynı sokakta beraber büyümelerine rağmen. Mason onların yatağında yatıyor olmasına ve sürekli tadilata ihtiyaç duyan eski bir eve rağmen Rosie asla elbise giymiyor.

Joe ona tapıyor çünkü ikisi de gençken Rosie onun için bir sürü güzel elbise giydi ve Joe'nun gördüğü kişi hâlâ o.

Bu akşam beraber olmaya ihtiyaç duyduğum türde bir kişi.

Banyonun zemininindeki havlu yığınının ve giysilerimin arasında telefonumu arıyorum. Telefonu bulduğumda profilinde duruyorum ve umudumu özgür bırakıyorum. *Jonathan Fields.* İsmi bir şarkı ismine benziyor.

Jonathan Fields. Onu findlove.com isimli bir çöpçatanlık sitesinden buldum – gerçek bir site. İsmi her şeyi anlatıyor. Jonathan Fields kırk yaşında. Karısı hamile kalamadığı için Jonathan'ı bir yıl önce terk etmiş. Evleri kadına kalmış. Jonathan Fields siyah bir BMW kullanıyor.

Bana söylediği bu.

Jonathan Fields benimle telefonda konuştu. E-postaları ya da mesajlaşmayı sevmediğini söyledi çünkü bunu samimi bulmuyormuş. Çevrimiçi çöpçatanlık sitelerinden nefret ettiğini söyledi ama arkadaşı nişanlısıyla findlove.com'da tanışmış. Şu takılmak için kullanılan uygulamalara benzemiyor. Kaydırma özelliği yok. Profil oluşturmak bir saat alıyor. Fotoğraflarınızı onaylamaları gerek. Jonathan Fields bunun büyükannenin senin için ayarladığı kör randevulara benzediğini söyledi ve bu beni güldürüyor.

Jonathan Fields bu fikrin kulağa hoş geldiğini söyledi.

Sesini beğenmiştim ve şu an o sesi hatırlamak vücuduma bir sıcaklık dalgası yayılmasına sebep oluyor. Ağzımın, kenarlarından yukarı doğru kıvrıldığını hissediyorum. Bir gülümseme.

Kahrolasıca bir gülümseme.

Ona işim hakkında bir sürü şey anlattım, böylece kendi hakkımda çok az şey söylemiş oldum.

Bütün hayatım boyunca birçok badire atlattıktan sonra etkileyici bir özgeçmişim var. *Princeton... Columbia'da MBA... Wall Sreet'te bir iş.*

"Wall Street" her ne kadar demode hâle gelmiş olsa da bu dünyayı terk etmeyecek terimlerden biri. Ben Midtown'da çalışıyorum, Wall Street'e yakın bir yer değil, Manhattan'ın tam aşağısında kalıyor. Ve çalıştığım şirket Goldman Sachs kadar seksi değil. Bir masada oturuyor ve bir şeyler okuyor, bir şeyler yazıyor ve yanlış olmamalarını umarak Tanrı'ya dua ediyorum. Çünkü şirketteki diğer kişiler benim onlara verdiğim tavsiyeler üzerine ticaret ve anlaşmalar yapıyorlar. Benim, henüz yirmi sekiz yaşında, ona nasıl davranılacağını söyleyen bir deli doktoruna ihtiyaç duyan birinin tavsiyeleri üzerine.

Jonathan Fields şehir merkezindeki koruma fonu yönetimlerinden birinde çalışıyor. Yani işimi anlıyor.

Bana söylediği bu.

Burada geçen çocukluğumdan ona bahsetmedim; mahalledeki çocuklarla evimizin arkasındaki ormanda koşturmamızdan. Ben ve Rosie – bir de ailesi o liseye geçene kadar bu sokakta yaşayan ve sonra şehre yakın bir yere taşınan Joe.

Ve ona bunca yıldır neden uzak kaldığımı da anlatmadım.

Sosyal medya kullanmıyorum, hem de hiç. Böylece kontrol edebileceği bir yer yok. Babamın soyadını ona söylemedim. Lochner. Google hâlâ yıllar önceki Laura Lochner'ı ve yaptıklarını ya da yapmadıklarını –hiçbir zaman karar veremediler– bulabiliyor. Burayı terk ettikten sonra ikinci adımı ve annemin

bekârlık soyadını kullanmaya başladım. Heart.* Laura Heart. İronik değil mi? İçimdeki tek kırık şeyi, kalbimi isim olarak kullanmak.

Eksik bilgi yalan değildir.

Rosie, Joe'nun soyadını aldı; *Ferro.* Böylece Connecticut'ta ailemizden tek bir Lochner bile kalmadı.

Ona kız kardeşimin minivanını kullandığımı söyledim. Mavi. Ve küçük düşürücü. Yeni bir araba alacağım ama *son zamanlarda çok meşgulüm.*

Kapı çalınıyor. Açtığımda Joe'yu süklüm püklüm karşımda dikilmiş buluyorum. Üzerinde hâlâ avukatlık bürosunda giydiği takım var ama kravatını gevşetmiş ve gömleğinin en üst düğmesini açmış. Joe bir doksan boyunda, eğilmeden kapının ötesini göremiyor. Göbeği, ona küçük gelen pantolonun belinden pörtlemiş. Ama yine de yakışıklı görünüyor.

"Sana elbiseyi giymeni söylemem gerekiyor," diyor Joe. Kadın kıyafetlerinden bahsetmek erkekliğine zeval getirmiş gibi.

Kız kardeşimin sesi alt kattan yankılanıyor. "Giy şu lanet elbiseyi! Sana verdiğimi!"

Joe elinde taşıdığı bir bardak viskiyi gülümseyerek bana uzatıyor. "Şu çenesi yok mu? Ben söyleyeyim, çocuğumuz hapı yuttu."

Gülümsemek üzereyim ve ağlamak istiyorum. Joe kız kardeşimi seviyor. O da Joe'yu seviyor. İkisi de Mason'ı seviyor. *Sevgi, sevgi, sevgi.* Tüm çevremi sarmış hâlde ve bu kadar uzun zaman uzakta kaldığım için pişmanlık duymama neden oluyor. Hemen ardından da neden uzaklaştığımı hatırlatıyor. Sevgi burada ama sanki daima uzanamayacağım bir mesafede duruyor.

Viskiden bir yudum alıyorum.

"Evet, başından beri belli değil mi? Bir Lochner ile evlisin," diyorum.

Joe gözlerini yuvarlıyor. Kafasını sallıyor. "Biliyorum. Kurtulmak için çok mu geç?"

---

* (İng.) Kalp –*çn*

"Biraz öyle."

Joe iç geçiriyor. Elbisenin asılı olduğu duş perdesine göz gezdiriyor. "Tamam o zaman. Giy şu elbiseyi. Şu adama gelince – dangalağın teki olmasa iyi olur yoksa kıçına tekmeyi basarım..."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Anladım. Elbise. Kıça tekme."

Sonra, "Buna hazır olduğundan emin misin?" diye ekliyor ve gülümsemem soluveriyor.

Eve bir adam yüzünden, bir ayrılık yüzünden döndüm. Bildikleri tek şey bu. Daha fazlasını söyleyecek cesaretim yok. Geri dönmemden mutlular. Fazlasıyla mutlular. Hayatımın başka bir kötü bölümünü açığa çıkararak davranışlarının değişimini izleyecek kadar yürekli değilim. Aslına bakılırsa benden bazı cevaplar almaya çabalamamaları en kötüsünü beklediklerini gösteriyor – ve daha fazlasını bilmek istemediklerini. Belki de olabildiğince değiştiğime inanmaya ihtiyaç duyuyorlardır. Belki artık normal bir aile olacağız çünkü ben, ben olmaktan vazgeçeceğim.

Yine de biraz aşırı göründüğünü biliyorum. Sırf bu yüzden rekabetçi bir işten izin almak ve yetişkin bir kadın olarak kız kardeşinin yanına taşınmak. Bir ayrılık. Hem de hiç tanışmadıkları, adını bile duymadıkları bir adamdan. Ne kadar ciddi olabilirdi ki? Her gün, her an Rosie'nin dudaklarında bu sorunun varlığını hissedebiliyorum.

Joe'nun sorusunu yeniden düşünüyorum. *Buna hazır mıyım?* Ona bakıp omuz silkiyorum. "Muhtemelen değilim," diye cevaplıyorum.

Joe'nun cevabı alaycı. "Muhteşem."

Yukarı çıkmadan önce de aynı konuşmayı yapmıştık. Joe daireler çizerek dolanıyor, tezgâhları siliyor, bulaşık makinesinin uğultusunu dinliyor, tüm gün işte olduktan sonra her şeyi düzenlemekten tatmin olmuş hissediyordu. (O düzenli. Rosie değil.) Tekerleğinde koşan mutlu bir hamster o.

Sadece eğlen. Gözünde çok büyütme. Bir geceliğine özgür olmak için camın üzerinde yürürdüm!

Rosie, Joe'nun kolunu yumruklamıştı ve Joe da sanki bekârlık

günlerini özlermiş gibi derin derin iç geçirmişti. İkisi de bunu yapmayı seviyor. Rosie mutfakta bana kahve hazırlarken, onu bekleyen uzun gün hakkında şikâyet eder. Gece mutfakta ikimiz yalnızken ve birer viski içerken, Joe saçlarındaki açılmayı görebilmem için sarkık siyah saçlarını çekiştirir. *Bak!* der. *Görmüyor musun? Sıkıntıdan kelleşiyorum.*

Ama benim tek gördüğüm gerçekler. Mason'ı kollarına alışlarını ya da yalnız olduklarını düşünürken ondan bir öpücük kaptıklarını görüyorum. Laf olsun diye konuşuyorlar işte.

Mutlu insanlar, diğerlerini iyi hissettirmek için böyle yaparlar.

Arkadaşımız Gabe de bana tavsiye vermeye uğramıştı. Gabe çocukluktaki hırsızlık çetemizin dördüncü ömürlük üyesi. Abisi askeri okula gidip sonra da orduya katılana kadar ailesi ve abisiyle yan evde yaşadı. Şimdi de büyüdüğü evde yaşıyor. Babası öldükten ve annesi Florida'ya taşındıktan sonra evi annesinden satın aldı.

Üçünün de burada olması garip. On yıl önce onları terk ettiğim yerde.

Gabe geçen sene işyerinde tanıştığı bir kadınla evli. *Melissa.* Gabe'in müşterisiymiş ama bundan hiç bahsetmiyor çünkü kendi sözleriyle bu durum *münasebetsiz ve yakışıksız.* Gabe bilgi işlem araştırmaları yapıyor ve bazen de şüpheli eşler için çalışıyor. Melissa'yla tanışmaları da böyle olmuş. Gabe onu boşanmaya götüren kanıtı bulmuş; o da artık Gabe'le evli.

Gabe mutlu ama hakkında saçma sapan konuşacağınız türden bir mutluluk değil. Kanımca o aşamaya gelmek için de bir bebekten fazlası lazım. Melissa kırık dökük biriydi, eh, Gabe de bir şeyleri –özellikle de insanları– onarmayı sever. Ama Melissa; Rosie ve Joe için, tabii artık eve döndüğüme göre benim için de dışarıdan gelen biri. Buraya, ilk kocasıyla beraber olabilmek için Vermont'tan gelmiş ve şimdi de Gabe için burada. Onu üç boyutlu görmek zor.

Ona kucak açmak yerine müsamaha gösteriyor olmamız da işleri kolaylaştırmıyor, gerçi hepimiz bunu saklamaya çalışıyo-

ruz. Melissa uzun boylu ve o kadar zayıf ki bir altmış boyunda ve elli dokuz kilo olmasına rağmen Rosie'ye kendini kısa ve şişman hissettiriyor. Melissa, Joe'nun sık sık küfür etmesinden hoşlanmıyor, Joe ne zaman S ile başlayan o kelimeyi söylese sırtını kamburlaştırıyor. Bu da tabii ki Joe'nun o kelimeyi daha çok söylemesine sebep oluyor. Geçen haftaki barbeküde o kelimeyi tek bir cümlede dört kere kullanmayı başardı. Bense bekâr bir kadınım ve kocasıyla yaşanmış ömürlük hikâyelerim var. Arkadaşlığımızı anlayamayacak kadar basit biri.

Yani Joe o kelimeyi her söylediğinde ortamı terk ediyor ve Gabe'in de onu takip etmesini istiyor. *Siktir et onu.* Geyik Tepesi Yolu hırsızlar takımı sıkı bir topluluk.

Bugün Melissa gittikten sonra Gabe yanımızda kaldı. Bana aptalca göz kırptıktan sonra da cesaretlendirmek için bir şeyler zırvaladı: *Laura bu adamı öğle yemeği niyetine yer. Zaten hep azılı ve korkusuz olmuştur.*

Gülümsemeye çalıştım. Ama nihayetinde adamın biri kalbimi kırdı diye muhteşem işimi bırakmıştım. Her zaman o kadar da azılı ve korkusuz değilim ne de olsa, değil mi? Lara Croft ya da Jesicca Jones gibi, insanların kıçına tekmeyi basıp isim listesi tutan biri değilim. Erkekler önüme düşüyor – *ama dünyayı kurtarmak zorunda olduğum için onlara ayıracak vaktim yok.*

Bu konuşma da tıpkı öncekiler gibi daha iyi kısmına gelmeden bitti. Bu azılı ve korkusuz kızın yaptığı kötü şeylere döndü. Tam da burada, bu şehirde.

Mason, Joe'ya sesleniyor. Sesi kalbimi eritiyor. Ona bunu yaptıran muhtemelen Rosie. Rosie'yi duyabiliyorum – *Mason, git babanı çağır!* Kendisi bir kadeh şarapla keyif yapıyor.

Joe gözlerini deviriyor.

"Viskimi bırakmamı mı ister misin?" diye soruyor Joe.

"Hangimizin daha çok ihtiyacı var?" diye cevaplıyorum.

"Doğru dedin."

Joe viskisini alıp gidiyor ve beni kıyafet ve makyaj meselesiyle baş başa bırakıyor.

Bir de aynayla.

Jonathan Fields'ı bir anda bulmadım. findlove.com'da bir acemiydim ve her şeyi yanlış yapmıştım. İlk hatam, kendimi tanıtırken dürüst davranmaktı. Bağımsız ama uzlaşmacı olduğumu söyledim. *Tekilayı chardonnay'e, dalmayı güneşlenmeye, spor ayakkabıları yüksek topuklulara* tercih ettiğimi söyledim. Çocuk isteyip istemediğimi bilmediğimi söyledim. Utanç verici.

En berbat, en devasa hatamsa fotoğraflardı. Güncel ve filtrelenmemiş fotoğraflar seçmiştim. Bir arkadaşımla yürüyüşte, Mason'la ön taraftaki çimenlikte oynarken, mutfakta üzerimde bir tişört ve kahverengi saçlarım atkuyruğu yapılmış hâlde otururken. Memeleri sergilemek falan yok. Bu fotoğraflar için ufacık bir mazeretim bile yok.

Çekici olduklarını düşündüm – fotoğrafların yani (memeler konusunda uzman değilim). Tüm profilim tamamen benden oluşuyordu. Eski benden.

Holiganlar gibi ormanın içinden koşuşturan çocuklardan ibaretken ve romantik aşk fikri milyonlarca yıl uzaktayken annemiz mutfakta komik şeyler anlatırdı. Bir gün Rosie ve ben fark edilmeden içeri girdik. Evde neye ihtiyacımız vardı hatırlayamıyorum ama mutfak kapısının girişinde durduğumuzda annemin Gabe'in annesine –Bayan Wallace'a– benim adımı söylediğini duydum. Altı yaşındaydım, Rosie de sekiz. Kahve içiyorlardı.

Bilmiyorum... Böyle doğmuş. Elleri yumruk doğmuş. Böyle bir kızı sevmek zor.

Bunu hiç unutmadım, o deyimi. *Elleri yumruk.* Annemin yazgımla ilgili vardığı sonucu da öyle. Rosie beni uzaklaştırdı, özgür ve rahat olduğumuz yere götürdü. Bu konuyla, annemin her şey hakkında nasıl yanıldığıyla ilgili falan şakalar yaptı. Rosie beni incitici olabilecek kelimelerden korumaya çalışıyordu ama tek hatırladığım, annemin beni görme zahmetine bile katlanmamasının hissettirdiği bir çeşit gururdu. Onun için her zaman görünmez olduğumu hissetmiştim.

Bir daha bundan hiç bahsetmedik – beni sevmenin ne kadar

zor olduğundan. Rosie, Joe'ya uzandı ve atlıkarıncadaki altın halka gibi ona tutundu. Bense kadınsı olan her şeyi reddettim, yumruklu ellerimle hepsini kendimden uzaklaştırdım. Pembe rengi. Gülümsemeleri. Elbiseleri.

Aşk yarışında, Rosie yürümeyi öğrendi bense hâlâ emekliyorum. Ama o bana bir şeyler öğretmeye çalışmaktan asla vazgeçmedi.

Minik oval aynadaki yansımama bakarak ona uyarırcasına bir bakış atıyorum. Kahverengi gözlerim ve mat saçlarım.

Hayır, hayır, hayır.

Hayır. Geriye bakmak yok. *Ruj, vişne çürüğü...*

Eski Laura her sabah boş bir findlove mesaj kutusuna uyanıyordu. Ne bir göz kırpma, ne beğeni ne de mesaj. Sonunda Rosie gülümsemelerinin arkasına sakladığı endişeye rağmen olaya el attı ve profilimi değiştirmeme yardımcı oldu. Şimdiyse yeni benin, Jonathan Fields'la bir randevusu var.

Elbiseyi giyip vücuduma iyice sararak belini bağlıyorum. Hep aynı beden olmuşuzdur ama Rosie'nin memeleri, kıvrımları ve çıkık elmacıkkemikleri var. Bir de aydınlık bir yüzü. Bazen küçük bir kızken tüm bu şeyleri de bıraktığımı düşünüyorum. Yine de aynaya bakıyorum ve göreceğimi bildiğim şeyi görüyorum. Görüntü güzel. Ben güzelim.

Bodrum katındaki bir kutuda durmayan tek yüksek topluklu ayakkabıyı giyiyorum. Siyah topuklular. Artık duramam.

Koyu renk halkalar silindi. Dudaklar parlak kırmızı. Gül rengi yanaklar. Güzel bir elbise. Kadınsıyım ve eğlenceyi severim. Bir adamın hayatına yeni bir mobilya misali girmeye hazırım. *Kotun içinde de siyah kokteyl elbisenin içinde olduğum kadar güzelim.* Erkeklerin istediklerini söylediği şey bu. Kadınların da olduklarını söylediği şey.

Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum ama benim ne hissettiğimin önemi yok. Bu akşam değil.

Rosie bana pespaye olmadan seksi olmayı öğretiyor. Göz korkutmadan akıllı olmayı da.

Bu bir oyun, Laura. İlk buluşmayı tamamlaman için ne yapman gerekiyorsa onu yap. Sonra kendin olabilirsin. İnsanlar, karşılarına çıkana kadar ne istediklerini bilmiyorlar.

Evet. Bu doğru.

Joe daha pragmatikti.

Erkekler profilleri okumuyor. Resimlere bakıyor ve ereksiyonlarını ölçüyorlar.

Bazen anlamaya çalışırken aklımı yitireceğimi düşünüyorum. Deli doktoru, aradığımı burada, evde bulacağımı söyledi. Benimle ve erkeklerle ilgili sorunun cevabını. Benimle ve aşkla ilgili. Neden aşkı bulacak beceriler bende yok ve o beni bulduğunda neden aşkı savuşturuyorum? Ben ve yumruk olmuş ellerim. Kimsenin sevemediği kız. İşte buradayım.

Annemiz çok güzeldi ve ondan istenen her şeyi yaptı. findlove.com'da olsa ortalığın canına okurdu. Ama babamız yine de ben on iki yaşındayken onu terk etti. Annemizden daha büyük bir kadın için onu da, bizi de terk etti. Elbise giymeyen bir kadın için. Bizi terk etti ve onunla beraber Boston'a taşındı. Annemiz artık Kaliforniya'da yalnız yaşıyor ve hâlâ o ilk randevuyu atlatmaya çalışıyor.

Babamızın adı Richard'dı. İnsanların ona Dick* diye seslenmesinden nefret ederdi. Sebebi malum.

Dick'i on altı yıldır görmüyorum.

Benimle ve aşkla ilgili cevabı bulamamaktan yorgunum.

Ama bu akşam soru sormayacağım. Jonathan Fields'ın neden profilime tıkladığını merak etmeyeceğim – yeni fotoğraflarım ona ereksiyon sağladığı için mi yoksa sahte profilimi okumak ona kendini iyi hissettirdiği için mi? Bütün bunlar beni çok yordu. Bu işin olup bitmesini istiyorum. Geçsin istiyorum. Mücadeleyi bitirmek istiyorum. Rosie ve Joe gibi mutlu olmak istiyorum. O kadar mutlu olayım ki bu konuda saçma sapan konuşayım.

Derin bir nefes alarak tezgâhtaki vişne çürüğü ruja uzanıyo-

---

* (İng.) Penis –*çı*

rum. Işığı söndürüyorum. Kapıdan çıkıp aşağı iniyorum. Joe ve Rosie mutfakta, fazlasıyla sarımsaklı bir şey pişiriyorlar. Gabe eve, karısının yanına dönmüştü. Hiç içinden gelmediğine şüphem yok. Yine de evde onu bekleyen birinin olmasına gıpta ediyorum. Bölünmüş olabilir ama mutlu. Hiçbir şey mükemmel değildir. Bunu kabullendim artık.

"Ah!" diyor Rosie nefesi kesilerek. "Elbiseyi giymişsin!" Yemekle uğraşmayı bırakarak sağ elini bağlılık yemini edercesine kalbinin üzerine koyuyor. Randevuya gitmemden memnun mu, emin değil. Gelip beni New York'tan aldığından beri umut ve endişe arasındaki bu ince çizgide debeleniyoruz. Ama elbisesini giymiş olmam ona kendini bir şekilde daha iyi hissettiriyor. Belki güzel görünürsem normal bir ilk randevu olur.

"Çok güzel görünüyorsun." Joe sınav kâğıdını iade eden bir öğretmen gibi başını sallayarak bana onay veriyor. Sapık olmayan bir öğretmen. İyi not almış bir sınav kâğıdı.

"Teşekkürler," diyorum yukarıda kaybettiğim bir gülümsemeyle.

Çıplak bacaklarımda çıplak eller hissediyorum ve aşağıya baktığımda küçük bir yaratık görüyorum. "Lala," diyor Mason. Benimle ilgili bildiği her şeyin, kokumun, ismimin (yani neredeyse) ve az sonra eğilip onu kaldırarak ona kocaman bir öpücük vereceğimi bilmenin tadına varmak için gözlerini kapamış. Kollarımda olmaktan sıkılıp kıvrılarak uzaklaşıyor, bezini çıkarıyor ve durdurulamaz bir neşeye boğuluyor.

Hiç böyle hissettim mi merak ediyorum. Hayal edemiyorum.

Rosie bana arabasının anahtarlarını veriyor. "Geri dönebilirsin, değil mi? Dönmeyeceksen sana Uber çağırabilirim..."

Anahtarları alıyorum. Bu adamla uzun süre dışarıda kalmayacağım. Sadece aklını çelecek kadar. Rosie bana bunu nasıl yapacağımı anlattı ve en sonunda doğrusunu yapacağım.

İşi sağlama almak için anahtarları alıyorum. Cinsel perhizi korumak için kız kardeşinin minivanını sürmek, bacaklarını tıraş etmemekten daha etkili. Bu gece evde olacağım.

"Çantayı unutma!" diyor Rosie. Üzerimdeki elbiseye uygun bir çanta gösteriyor. Tezgâhın üstünde. "Senin için boşalttım."

Çantayı alıp ruju içine koyuyorum.

Garaj yoluna çıkan yan kapıya yürüyorum.

"Eve dönecek misin?" Rosie yeniden soruyor.

"Endişelenme," diyorum.

Onlara son bir gülücük atıyorum. Sessizleşen odanın öbür ucundan bana bakıyorlar. Bir umut dalgasının Rosie'yi sarıp sarmaladığını görüyorum ve bu, içimdeki umudu öldürüyor. Çünkü bana baktığında, hemen ayaklarının dibinde, onu hiç terk etmeyen, iliklerine işlemiş o korkuyu görüyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, kelimeleri yutuyorum.

Endişelenmene gerek yok çünkü bu gece ben, ben olmayacağım.

Onu ruj ve etekle ikna edememiştim. Ama görecek. Eski beni yukarıda, çatı katında bıraktım. Bu sefer her şeyi doğru yaptım. Ve Jonathan Fields'ı seçtim. Aşk ve bağlılık konusunda ispat edilmiş kayıtları olan Jonathan Fields'ı.

Endişelenme, Rosie. Sabah anlayacaksın.

Bu gece her şeyi doğru yapacağım.

Beni öldürse bile.

ÜÇ

Rosie Ferro. Günümüz.

Cuma, 05:00 | Braston, Connecticut

Ters giden bir şeyler var.

Rosie çok az aydınlatılmış odaya gözlerini açar açmaz hissetti bunu. İki yaşındaki bir beden, onunkine sokulup kıvrılmıştı. Mason yataklarına çıkmanın bir yolunu bulduğunda ısı yayan bir füzeye benzerdi. Joe gitmiş, yorganı dağılmıştı. Muhtemelen alt kattaki aile odasında bulunan kanepeye giderken yaşadığı hayal kırıklığı nöbeti yüzündendi. Yatakları artık üçüne yetmiyordu ve ikisinin de Mason'ın alışkanlığını bıraktıracak enerjisi yoktu.

Gece lambası odayı oğlunun tatlı, masum yüzünü görecek kadar aydınlatıyordu. Tıpkı babası gibi dağınık, koyu renk saçları vardı ve bembeyazdı. Küçük bir çocuk-adam.

Yanağını onun yumuşak tenine bastırdı.

"Tamam," diye fısıldadı kendi kendine. "Her şey yolunda."

Ama ikna olmadı.

Komodindeki telefonuna uzandı. Saat sabahın beşiydi ki bu da başındaki zonklamayı açıklıyordu. Her zamankinden geç uyumuşlardı. Mason huzursuzdu ve bir türlü yatışmamıştı. Beş hikâyeden sonra nihayet uyuyunca, Rosie oğlunun yatağının yanında oturarak bir kadeh şarapla iki tane Benadryl almıştı. Sert bir önlem almazsa zihninin dinlenmeyeceğini biliyordu.

Joe nedenini sormadı. Zaten biliyordu. Laura taşındığı andan

beri böyle sınırdaydı. Rosie minivanını şehre sürmüş ve uçurumun kenarından yavrusunu kurtaran bir anne ayı gibi Laura'nın eşyalarını toplamasına yardım etmişti. Sonra da tıpkı bir anne ayı gibi etrafında dolanmaya ve endişelenmeye devam etti. Bir yandan da işlerin daha da kötüye gitmemesi için görünmez olmaya çalışıyordu. Bedenindeki her bir sinirin, olası bütün krizlere tepki vermeye hazır olduğu bir görev gibiydi.

Rosie yataklarına uzanıp top gibi kıvrılarak boşluğa bakarken Joe onu alnından öpmüştü. İlaçların ve şarabın etkisini göstermesini beklerken zihni felaket senaryolarının bütün labirentlerinde geziniyordu.

O iyi, demişti Joe. *Bu sadece bir randevu.*

Joe, bulabileceği herhangi bir sporu izlemek ve bira içmek için aşağıya inmişti. Odadan çıktığı, televizyon ve hatta bütün alt kat ona kaldığı için biraz sersemlemiş hissediyordu. Evleri küçüktü, Laura'nın son birkaç haftadır onlarla olması daha da küçültmüştü.

Joe ve Laura mutlaka bir yerde karşılaşıyorlardı –mutfakta ya da salonda– ikisinin ortak noktası olan sarkastik mizah anlayışları, birbirlerinin varlığında iyice coşuyordu. Bir de Gabe vardı – görünüşe göre daha sık gelmeye başlamıştı. Melissa olmadan (neyse ki onsuz geliyordu çünkü Rosie o kadına alışamamıştı). Joe, Laura ve Gabe etraftayken farklı bir insan oluyordu. Dünyaya hükmeden şu güçlü, yakışıklı çocuk gibiydi. Ya da en azından Geyik Tepesi Yolu'nda. Sesinden, gülüşünden görülüyordu bu. Ölçüsüz bir kendine güven. Onu böyle görmeyi özlemişti. Ama zaman tek yönlü hareket ediyordu. Artık çocuk değillerdi.

Joe, Laura'yı merak etmediğini söylemişti ve Rosie de bu konuda onunla tartışmayı bıraktı. Joe'nun her zaman bir cevabı vardı, çürütemeyeceği bir karşılık.

Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun.

Gerçekten mi? İkinizle beraber büyüdüm.

Ama...

Aması yok... Laura hakkında senin bilip de benim bilmediğim bir tek şey var mı?

Yoktu. Yine de bir hikâyeyi dinlemek onu yaşamakla aynı şey değildi. Görmek, hissetmek ve bir şekilde midenize yerleşen, elle tutulamaz, tanımlanamaz şeyleri kavramak. Joe onun bir randevuya çıkması konusunda, hem de internetten bulduğu bir yabancıyla çıkması konusunda endişeli olmadığını söylemişti. Adamın biri, Laura *ona kalbini verdikten* –bu da her ne demekse– hemen sonra onu terk ettiği için kardeşinin tüm yaşamını alelacele ardında bırakmasından yalnızca birkaç hafta sonra.

Gerçek: Laura eve geri gelmeden önce bu adamdan bahsetmemişti. Ne kadar ciddi olabilirdi ki? Üstelik adam, onun işine *ara vermesine* sebep olmuştu – onun için uzun süre bekletilmeyecek, can atılan bir iş.

Laura'nın erkekler konusunda pek şanslı olmadığı inkâr edilemezdi. Böyle zeki birine göre, ki Laura başka hiçbir şey değilse zekiydi, aynı hatayı yapıp duruyordu. Joe'nun bir türlü anlayamadığı, hissedemediği o görünmez şey bunun sebebiydi. Bu son ayrılık yalnızca bir semptomdu.

Ya da belki bir uyarı.

Rosie dudaklarını Mason'ın sıcak yanağına bastırdı ve sonra yavaşça yataktan sıvıştı. Parmak uçlarına basarak yürüdü, koridora, oradan da salona inen merdivenlere gitti. Kocasını koltukta buldu, iriyarı bedenini ısınsın diye küçücük battaniyenin altında saklanmaya çalışıyordu.

Oradan cumbalı pencereye gitti ve sokağa, sonra da sağ tarafa, normalde arabasını park ettiği kısa araç yoluna baktı.

Bir süre orada durup izledi. Arıyordu. Sokak boyunca bir sağa, bir sola baktı. Zihni vites yükseltiyordu.

Koltuğa geri döndü ve elini Joe'nun koluna götürerek kocası kıpırdanana kadar bekledi.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Joe. "Saat kaç?"

"Beş," diye cevap verdi Rosie.

"Ne oldu? Mason..."

"Hayır. O iyi. Uyuyor."

Rosie koltukta kalan küçük yere uzandı ve kocasına doğru

iyice kıvrıldı. Joe kollarını açıp onu yakınına çekti. Sıcaklığı, fiziksel gücü Rosie'nin iç çekmesine sebep oldu.

"O zaman ne var?" diye fısıldadı.

"Araba dönmemiş."

"Hangi araba?"

"Benim arabam. Laura'nın randevuya giderken aldığı araba."

Joe onun kulağını öptü ve güldü. "Aferin ona,"dedi.

Rosie onu iterek kalktı. Bir Joe'ya bir de cumbalı pencereden hâlâ görebildiği boş garaj yoluna baktı.

"Komik değil," dedi.

"Demek kendini kaptırmış. Ne olmuş ki?" Joe elini Rosie'nin kalçasında kaydırdı. "Belki biz de kendimizi kaptırmalıyız."

"Dur." Rosie, Joe'nun elini itti ve kalktı. Kolları kenetlenmiş, omuzları endişeyle gerilmiş hâlde pencereye doğru ilerledi.

"Sence de onca yıldan sonra geri dönmesi tuhaf değil mi? İnternetten randevulaşması. Bütün gece dışarıda kalması..."

Joe da kalktı, battaniyeyi çıplak omuzlarına aldı. "İşleri yoluna koymaya çalışıyor, hepsi bu. Belki zamanı gelmiştir. Belki kaçmaktan yorulmuştur."

Rosie bunu düşündü. Laura liseyi bitirir bitirmez bu şehri terk etmişti. Asla arkasına bakmamıştı. Tatillerde arabayla "geçerken uğradığı" olurdu. Mason'a hediyeler göndermişti. Aramış, mesaj atmış ve e-posta göndermişti. Ama hiçbir zaman kalmaya gelmemişti. Rosie onu görmek istediğinde, Mason'ı alıp şehre gider ve Laura'yı ailenin bir parçası olmaya zorlardı.

Şimdiyse birdenbire çıkıp gelmişti. Değişmek istiyordu. *Doğru* adamı bulmak istiyordu. Makyaj yapıp elbise giyiyordu. Eskiden onu eleştirdiği, sanki daha büyük bir hakaret olamazmış gibi *kız* olmakla suçladığı konularda Rosie'den tavsiye alıyordu.

Hadi ama! Böyle bir kız olmayı bırak!

Tanrım, onlara sataşmak için nasıl da hepsini tehlikeye sokardı. Çatılarından daha yüksek ağaçlara tırmanırdı. Neredeyse donmuş gölün üzerinde yürürdü.

Hadi ama!

Sokaklarındaki evlerin arkasında doğa koruma alanı vardı. Dönümlerce orman, yürüme yolu ve kaynak suyu onların oyun alanlarıydı. Laura en küçükleriydi ve Joe ile Rosie dahil herkes onu kendisinden korumaya çalışırdı.

Aç bir hayvan gibi ilgi için ölüp biterdi. Küçükken mahalledeki çocukların, sonra da Katolik okulundaki rahibelerin ilgisi.

Kutsal Teslis'in St. Mark'ı. Protestan ailelerinde bu bir şakaydı. Şehirde sekizinci sınıfa kadar düzgün okullar vardı ama sonrasında birden büyüdüler ve ele avuca sığmamaya başladılar. Özel okullar pahalıydı. Yakınlardaki küçük şehirlerin, daha banliyö tarzı yerlerin okulları da aynı şekilde yüksek ücret talep ediyordu çünkü devlet okulları çocukları en iyi üniversitelere sokuyordu. Dini okullar Rosie ve Laura gibi çocuklar için en iyisiydi, özellikle de babaları gittikten sonra.

Öğretmenleri Laura'yı çok sevmişti. O yüzden de onu sekizinci sınıfta sigara içerken ya da mezun olana kadar her sene başka başka şeyler yaparken yakaladıklarında onunla sürüye uyma güdüsü olmadan doğmuş küçük bir kuzuymuş gibi konuşurlardı. *Sürüye bağlı kalmak için makul bir sebep var,* diye anlatırlardı ona. *Hayatta kalmak.*

Eğer sürüyü bırakıp gidersen kurtlar gelir.

Laura hep aynı cevabı verirdi.

Neyse ki kurtları seviyorum.

Rosie, Joe'ya baktı.

"Gidip odasına bakacağım," dedi.

"Bunu yapma." Joe'nun sesi yalvarır gibiydi.

"Neden?"

"Çünkü eve Uber'le geldiyse ve ancak uyuduysa onu uyandırmış olacaksın. Buraya geldiğinden beri doğru düzgün uyumadı. Zombiye dönüşüyor."

"Peki ya bir şey olduysa?"

"Sadece bir randevuydu."

"İnternetten bir adamla."

"Bu son zamanlarda herkesin yaptığı bir şey. Hem adam yaşlı ve bir BMW kullanıyor."

Rosie iç geçirdi. "İçimde kötü bir his var."

"Yılın bu zamanlarında senin içinde hep kötü bir his olur."

Joe bu konuda haklıydı. Eylül daha yeni gelmişti ama havada o kendine has koku süzülüyordu bile. Mevsim değişiyordu, yangınlar vardı, kendine asla yer bulamayacak anılar insanı çekiştirip duruyordu. Üstelik o anılar bir kere zihninin arka köşelerinden çıkmaya görsünler, daima sonuna kadar oynarlardı.

Gece havası serindi. Bir ateş yana doğru sıcaklık ve duman yayıyordu. Henüz tamamen kurumamış, yanmaya hazır olmayan dallar çıtırdıyordu.

"Ya Laura'yla ilgiliyse? Ya bir işaretse?"

Rosie kanepeye geri döndü ve Joe'nun önünde durdu.

"Lütfen onu uyandırma. Saattin beşinde bir kız kardeş kavgası çekemem."

"Kontrol etmem gerek. Sessiz olacağım."

Joe onu bileğinden yakaladı ama Rosie'nin kendini çekiştirdiğini hissedince gitmesine izin verdi.

Laura'nın dönüşü hakkında hâlâ bilmedikleri pek çok şey vardı. Adını hiç söylememişti – şu kalbini kıran adamın. Ona "Göt" diyorlardı. Ya da Mason odadaysa bir şey uyduruyorlardı. Bu, Joe'nun fikriydi. Hiçbiri, hazır olana kadar ona baskı yapmak istemiyordu.

Ama hikâyesinin akla yatkın olmayan pek çok parçası vardı.

Hayatımda ilk defa doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm.

Bir terapistle görüştüğünü, kötü alışkanlıklarını bırakmaya çalıştığını, değişmeye çalıştığını söylemişti. Ama her şeyi doğru yapmış olsaydı bu adam ortadan kaybolmazdı.

St. Mark's'taki rahibeler Laura konusunda haklıydı. Daima sürünün güvenliğini terk ediyordu. Laura da haklıydı. Kurtları seviyordu.

Ama Laura kuzu değildi.

Rosie merdivenlerin tepesinde durdu ve anıların hücum etmesine izin verdi.

Plastik bardaklarda ucuz bira. Sigara. Aromalı dudak parlatıcısı. Böcek öldürücü...

Yazın son günü geleneğiydi bu, okulların açılmasından önceki son cumartesi.

Branston küçük bir şehirdi. Bir ucunda Long Island Sound vardı, diğer ucunda New York Eyaleti'nin ormanlık alanı. Kuzey sınırının hemen orada, ormanlık alandan ve inişli çıkışlı çiftlik arazilerinden önce devlet koruma alanı vardı ve nehir Geyik Tepesi Yolu'na doğru akıyordu.

Şimdi de oradan çok uzakta yaşamıyorlardı. Gerçi Rosie oraya hiç dönmemişti. On bir yıldır.

Her yıl aynı şey olurdu. Şehir sakinlerinden bir yığın çocuk değişim heyecanıyla orayı hıncahınç doldururdu. Heyecan havayı sarardı. Yeni bir dönem. Yeni bir sınıf. Büyümek. Yeni şeyler istiyorlardı. Yeni şeylerden korkuyorlardı. Yeni şeylere ihtiyaçları vardı. Umut, yazın kışa baskın gelmesi gibi korkuya baskın gelirdi. Rosie midesinde hâlâ o hissi duyabiliyordu.

Arabalarını taşlık yola park etmiş ve ormanın içlerindeki açıklığa doğru yürümüşlerdi. Birilerinin hoparlöründen yayılan müziği sarhoş yeniyetmelerin haykırışları bastırıyordu. Rosie üniversitedeki ikinci yılındaydı, Laura lisede ilk senesine başlayacaktı. Joe o gece partide yoktu. Ailesi Cape'teki evlerinde son bir hafta sonu daha geçirmek istemişti. Gabe'se çoktan üniversiteye dönmüştü. Dört arkadaştan sadece Rosie ve Laura o gece partideydi. Ormandan gelen çığlığı duymanın ne demek olduğunu da yalnızca Rosie biliyordu.

Bu kadar hatırlamak yeterliydi belki de. Belki de o his az sonra çekip gidecekti.

Rosie ahşap döşemenin üzerinde sessizce ilerledi. Ev, 1930'larda yapılmış Cape tarzı bir binaydı. Üst katın döşemeleri akçaağaçtandı. Muhteşem ama eskiydiler, her adımda bir gıcırtı

çıkıyordu. Rosie yine de oğlunu uyandırmadan geçmeyi başardı ve koridor boyunca ilerlemeye devam etti.

Laura çatı katından dönüştürülmüş küçük bir odada kalıyordu. Koridorun sonunda, misafir banyosunun hemen yanındaydı. Işıklar sönük, kapı kapalıydı.

Rosie önce ayağını nazikçe önüne uzatıp ardından ağırlığını vererek bir adım daha attı.

Sonra durdu, birden ne yaptığının farkına vardı, kendi evinde bir panik duygusuyla süzülüyordu. Tıpkı Mason doğduğunda yaptığı gibi. Sırf nefes alıp almadığından emin olmak için kaç kere huzurlu uykusundan uyandırmıştı onu. Korkuları normal değildi.

Ya da belki de öyleydiler. Belki iyi bir nedeni vardı.

Rosie, doğduğu günden beri kız kardeşini koruyup kollamıştı. Bu onun kanında, kemiklerinde vardı. Ama asla yeterli olmamıştı. Sonunda başarısızlığa uğramıştı.

Ateşin kokusu. Ormandaki çığlık...

Asla unutmayacaktı. O ses kulaklarından hiç gitmeyecekti. Orman ânında sessizliğe bürünmüştü. Kimse kıpırdamamıştı. Hepsi donakalmış, duyduklarının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Tekrar bir bağırış gelecek mi diye bekliyorlardı. Geldi de. İkinci bir çığlık. Rosie, Laura'yı bulmak için ateşin etrafına bakınmıştı. Ayakları arabaların park ettiği yola, sesin geldiği tarafa doğru ilerlemeye başlasa da yanıldığını umarak bakınmaya devam etmişti. O çığlığın kız kardeşine ait olmadığını umarak.

İki adım daha attı ve çatı katının kapısındaydı. Kulağını ahşaba dayayarak bir şeyler duymaya çalıştı. Belki televizyon sesi. Müzik. Laura bazen bir şeyler dinleyerek uykuya dalardı. Ama oda sessizdi.

Elini kapı koluna uzatıp usulca çevirdi ama kapı o kadar eskiydi ki o da gıcırdıyordu. Paslı metalin üzerinde kayarken sıkıştı. İçerideki insanı uyandırmadan içeri girmenin yolu yoktu.

Ama Rosie artık bunu umursamayacak kadar ilerlemişti ve hatıralar kafasında dönmeye devam ediyordu.

Yola koşarak, en kestirme patikayı bulmak için ormana doğru yayılmışlardı. Hiç iz yoktu. Hava kararmıştı. Birinin el feneri vardı, onu yaktılar. Başka biri arabaya binip farkları yaktı. Çığlıklar hıçkırığa dönmüştü. Yolun aşağısında iki karaltı vardı. Biri ayaktaydı, diğeri taşlık yolun üzerinde hareketsiz yatıyordu.

Rosie kendini sakinleştirmeye çalışarak tavan arasının kapısını ağır ağır ittirdi. Ormanda değillerdi. Bu odada her ne bulursa bulsun, bir anlamı olmayacaktı. Laura yetişkin bir kadındı. Belki araba süremeyecek kadar sarhoş olmuş ve adamın evinde kalmıştı. Belki onunla yatmak için kalmıştı. Eve arabayla döneceğine söz vermişti ama insanlar bunun gibi sözleri her zaman tutmazlardı. Özellikle Laura. Özellikle konu erkekler olduğunda. Asla tatmin olmayan tutku ve hasreti, iyi niyetlerini her zaman alt ederdi. Hem bir erkekle yatmışsa ne olmuştu? Joe haklıydı: Adam daha büyüktü. Kırkındaydı ve boşanmıştı. Sıkıcı olacak denli güvenliydi.

Tüm bu akıl yürütmeler hiçbir etki bırakmadan gelip geçti. Geçmiş, ormandaki çığlık. Sonra kız kardeşinin ayaklarının dibinde yatan o çocuk. Hatıralar zihninde dönmeye devam ediyordu.

Laura! diye bağırırken soluk soluğa kız kardeşine koşmuştu. Yanına vardığında yüzündeki ifade. Dehşet, inanmazlık. Yerdeki çocuk. Başının etrafında toplanan kan. Laura'nın ilk aşkı. Onun kalbini kıran çocuk. Cansız.

Bu anı her seferinde sonuna kadar oynardı zihninde. Hep. Rosie son görüntüyü zihninden uzaklaştırdı ve kız kardeşine bakındı.

Laura on yıldır yoktu ama fark etmiyordu. Rosie hep bir sonraki trajedinin ne zaman ortaya çıkacağını bekliyordu.

Kapı artık açıktı, ışığı yaktı.

Tek bulabildiği boş bir yataktı.

DÖRT

Laura. Seans Altı.

Üç Ay Önce | New York City

Laura: Rosie başıma gelenlerin sebebinin kendim olduğunu söylüyor. Kalpleri kıran benmişim.
Dr. Brody: Peki sen buna ne diyorsun? Ya seni sevmiş olanlar?
Laura: Beni sevmediler. Sadece öyle olduğunu sandılar.
Dr. Brody: Seni tanımadıkları için mi?
Laura: Belki. Rosie, beni sevmeyecek adamları seçtiğimi söylüyor. Onları beni sevmeyecekleri *için* seçiyormuşum. Neden böyle bir şey yapayım ki?
Dr. Brody: Bir şeyi ispat etmek için.
Laura: Neyi?
Dr. Brody: Bunun cevabını kendin bulman daha faydalı olacaktır.
Laura: Lütfen yanlış anlamayın ama şu anda sizden biraz nefret ediyorum.

BEŞ

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 19:30 | Branston, CT.

Jonathan. John. Johnny. Jack. Merkeze doğru araba sürerken insanların ona nasıl seslendiğini merak ediyorum.

Trafik var ve geç kalıyorum. İnşaat. Tek şeritli yol. Kahretsin. *Geç kalmak iyidir. Onu beklet!* Kendi kendime bunu söylüyorum. Şu kazanan kadınlardan olabilirim. Hevesini gizle. Tutkunu gizle.

Ona mesaj atmayı düşünüyorum ama mesajlaşmayı sevmediğini söylemişti. Aramak istemiyorum çünkü bu biraz fazla kaçar. Ve tabii ki şarjım az çünkü şarj aletini odamda bıraktım. Rosie arabada da bir tane bıraksa ölürdü sanki.

On dakika bekler. Değil mi?

Minivan akvaryum balığı ve elma suyu kokuyor. Rosie her hafta temizliyor ama bu durum değişmiyor. Artık kokuyu aldığını bile düşünmüyorum, buna alışmış. Joe işten eve gelip de demlikleri boşaltana kadar bayat kahvenin mutfağı istila etmesi gibi.

Mutfak o zamana kadar Rosie'nin etkinlik alanı. Onu genellikle Mason çizgi film izlerken hiçliğe bakar hâlde buluyorum. Bana bayat kahve dolduruyor (Joe ve Gabe'le içilen viski akşamdan kalmalığını silmek için) ve feminist günlerinden kalan mantraları sayıp döküyor. Bir yandan da bana nasıl çekici olunacağı hakkında tavsiye veriyor.

Bir adama ihtiyacın yok, Laura. Hiçbir şey için.

Bariz olanı ifade etmenin riskini almam gerekirse, bir şeyi elinde tutarken ona ihtiyacın olmadığını söylemek kolay. İkinci bardağını içine çekerken kahveye ihtiyacı olmadığını da söyleyebilir.

Yine de şimdi tavsiyesini gözden geçirirken panik hâlindeyim çünkü on dakika geç kaldığım için gidebilir.

Bir adama ihtiyacım yok.

Tek sorun, onca yıldır birini bulmanın benim için neden bu kadar zor olduğunu merak ederken sonunda bunu yapmış olmam – beni seven bir adam buldum.

Uzun süre kalmadı ama hazır buradayken ihtiyaçlar kuyusunu açmıştı. Üstelik onlardan çok fazla vardı. Birinin kollarında olma ve dokunulma ihtiyacı. Gülme ve ağlama ve başka bir ruhu arama ihtiyacı. Görülme ihtiyacı. Bilinme ihtiyacı. Dünyayı fetheden bir savaşçı gibi azılı ve korkusuz bir şekilde değil ama giysisini ya da paltosunun kenarını çekiştiren küçük kızın başını kaldırıp bakışı gibi. Daima ama daima birinin ona dönüp bakacağını ve beni orada gördüğünde mutlu olacağını aptalca umut ederek ileri bakmak.

Aptalca gündüz düşlerim çok acınası.

Jonathan Fields... Seni Nathan diye mi çağırıyorlar? Ya da Nate?

Gerçek hayatta yakışıklı olup olmadığını merak ediyorum. Saçlarının resimlerindeki gibi koyu renk olup olmadığını merak ediyorum ve gözlerinin mavi olup olmadığını. Gözlerindeki sevdiğim şeyi görüp göremeyeceğimi merak ediyorum. Haylazlık. Sadece biraz. Eski benin seveceği türden değil. Sadece onu sessiz tutmaya yetecek kadar.

Ama gözlerim Jonathan Fields'ın üzerine düştüğünde ne görürsem göreyim görmezden gelmeyeceğim. Yanlış adam olduğuna dair açık bir kanıt varsa da doğru adammış gibi davranmayacağım. Ve doğru adamsa yanlış adam olduğuna dair kanıtlar uydurmayacağım.

İçgüdü eksikliği nedeniyle yetersiz gibiyim. Bu gece kolay olmayacak.

Jonathan Fields. Neredeyse oradayım.

Main Sokağı'ndaki inşaat alanını geçiyorum. Hyde'dan sola sapıyorum, sonra Richmond'dan bir daha sola. Otopark alanında bir yer bulup arabayı çekiyorum. Hemen arkamdaki İrlanda barında buluşacağız. Solda. Pahalı bir akşam yemeği ile İtalyan mekânı arasında bir yerde. Yazın dışarıda oturma yerleri oluyor. Çocukken sahte kimliklerimizle içeri girerdik. Sanırım şimdilerde bu daha zor. Ama belki daha iyi kimlikler yapmayı öğrenmişlerdir. Bizimkiler benim gündüz düşlerimden bile daha acınasıydı.

Bu şehirde büyüdüğüm için çok fazla anım var. Döndüğüm günden beri her köşeden çıkıyorlar.

Bu yeri Jonathan Fields önerdi. Evine yakın olduğu için çok gittiğini ve bardakilerin ona beleş viski verdiklerini söyledi. Viskiye parası yetmediğinden değil. Bunu söylemeyi gerekli gördü ve ben bu bilgilerin hiçbiriyle hiçbir şey yapmadım. İnşaat iskelemi evde bıraktım. Bu gece uydurmak yok. Bir şeyler inşa etmek yok. Görmeyen gözler yok. Ben berbat bir hasta olsam da mükemmel bir terapistim vardı.

Makyaj aynamı açıp yüzümü kontrol ediyorum. Maskara leke bırakmamış. Yanaklar pembemsi. Dudaklarımı ısırdığımdan biraz vişne çürüğü ruj sürüyorum. Dişime gelenlerini parmağımla temizliyorum. Bu kesinlikle hoş bir görüntü değil. Dişte ruj. Cidden. Bu vahim bir hata olurdu.

Kahretsin! Anneme mi dönüşüyorum? Aynayı kapıyor ve ön camdan dışarı, sokağa doğru bakıyorum. Dick bizi terk ettikten sonra annemiz bir erkek arkadaşı olmadan uyuyamaz, yiyip içemezdi ve birini bulmak için gerekirse fıçının dibini görürdü. Dick bizi terk ettikten sonra neredeyse her gece dışarı çıktı ve bundan nasıl nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Nasıl görünüyorum, kızlar?

Umurumuzda değil, anne. Ödevimiz ve sınavlarımız, regl dönemlerimiz ve siyah noktlarımız ve ergenliğin getirdiği diğer işkencelerimiz var. Hepsiyle –tek başımıza– baş etmek zorundayız. Çok teşekkür ederiz.

Nefret ettiğim birine dönüşmek istemiyorum. Ama belki de gereken budur.

Midemde o hissi duyuyorum. Tam olarak endişe sayılmaz. Gergin olmak da değil. Farklı bir şey, bu şartların –kötü bir ayrılıktan sonraki ilk buluşmanın– getirdiği bir his. Umut gibi ama çok kırılgan. Ölüm döşeğinde bir umut. İnsanlar etrafına toplanmış dualar ediyor. Bir papaz orada dikilmiş son vaazı okuyor. Bir parçam, yasını tutmaya başlamış bile. Diğer parçam, tamamen ölene kadar yasını tutamıyor. Hatta belki de yerin yedi kat dibine gömülene kadar.

Bir içkiye ihtiyacım var. Hemen.

Kapının kolunu tut, kapıyı aç. Çantanı, telefonunu ve anahtarlarını al. Kapıyı kapat. Arabayı kilitle. Saat 19:38.

Blok boyunca sanki her şey umurumdaymış gibi yürüyorum. Kalbim daha hızlı çarpıyor ve bu beni kızdırıyor. Daha yavaş nefes alıyorum ama bu, durumu daha da kötüleştiriyor. Yanaklarımın daha da kızardığını hissediyorum.

Bir grup insan dışarıda toplanmış, sigara içiyor ve gülüyorlar. İndirimli içki saati fiyatlarının keyfini çıkardıkları belli. Etraflarından dolanıp kapıyı buluyor ve kolunu çekerek içeri giriyorum.

Bar karanlık. Loş bir aydınlatması var. Ahşap panellerle kaplı. Arkada masalar var ve ön tarafta yüksek sesli müzik çalıyor. Orta yaş dışında her yaştan insan var. Orta yaşlı insanlar evde, çocuklarıyla. Ne de olsa günlerden perşembe.

Kalabalığı tarıyorum. Sağımda sarhoş ve fahişeyi andıran iki yaramaz kız. Üç genç yöneticiyle konuşuyorlar. Şerefsizler. Bu matematik denklemini nasıl çözecekler, merak ediyorum. Solumda medikal bürodan beş iş arkadaşı var. Pamuk şekeri rengindeki gömlekleri ve kimlikleri hâlâ üzerlerinde. İçki barı mekânın tam merkezinde ve hat boyunca kadınlar ve erkekler karışık olarak dizilmiş. Kimse yalnız değil. Kahretsin. Gitti mi? Beni ekti mi? Hayır, hayır, hayır! Bu düşünce beni kasıp kavuruyor ve aniden bu gece ne kadar savunmasız olduğumu fark ediyorum.

Savunmasız olmak hoşuma gitmiyor. Bana kendimi köşeye sıkışmış yabani bir hayvan gibi hissettiriyor. Defteri kapamak için uğraşmaktan başka yapacak bir şey kalmadı. Hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlıyorum. Çok fazla hata. Çok fazla pişmanlık. Ani parıltılar şeklinde gelerek sinir gazı gibi içeriye nüfuz ediyor, bedenimdeki tüm sinirleri hırpalıyorlar. Kendimden nefret ederek donup kalıyorum.

Yeni yeni farkına varıyorum ki Jonathan Fields bir isimden, bir sesten ve sayfasındaki bir hikâyeden başka bir şey değilken ona inanmaya başlamışım. Kafamda girdaplar hâlinde dolanmasına izin vermiş, onu gerçek bir insana dönüştürmüşüm. Hayali arkadaşı olan bir çocuk gibi. Umutsuzluk. Yine aynı şeyi yaptım. Talimatları takip etmedim. Bu hayra alamet değil.

Omzumda bir el hissederek arkamı dönüyorum.

"Laura?" diyor. İşte burada... Beni kendimden kurtaran Jonathan Fields. Kendini benden kurtaran, gerçi henüz bunu bilmiyor.

Çok güzel. Neredeyse nefesim kesiliyor, o derece güzel. Hem de henüz hiçbir şey içmedim.

Mavi gözler. Koyu renk saçlar. Tıpkı fotoğraflarındaki gibi. Sadece, yüzünün fotoğrafların yakalayamadığı bir yapısı var – mükemmel burnunu çevreleyen elmacıkkemikleri. Gülümsediğinde bir tarafı yukarı çekiyor ve bu, şıklıktan daha çekici. Vücuduysa –narin, zinde– erkeksi bir zarafetle hareket ediyor.

Tüm bunlar birden hücum ederek beni coşturuyor.

"Evet. Jonathan?" Harika toparladığımı düşünüyorum. Gerçi nasıl başardım, bilmiyorum çünkü 180 derecelik bu duygusal dönüş beni neredeyse öldürecekti. Rosie'nin çatı katında sürünerek yorganın altına girmek ve dünyadan yok olmak istiyorum.

Gözleri beni baştan aşağı tarıyor. Dürüst olmak gerekirse bu biraz tuhaf ama eğer o da benim hissettiğime benzer bir şeyleri azıcık da olsa hissediyorsa hiçbir şey garip değil. Adrenalin artışıyla kör oluyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Sonra konuşuyor.

"Özür dilerim, sadece... Şey, sen gerçekten çok güzelsin."

İşlenmesi için kelimelerin beynime girmesine izin veriyorum. Kendimi toparlıyorum. Kan dolaşımımdan sinir gazını temizliyorum. Adrenalin de temizlenince kelimeler kendine yol açıyor. Kulağa samimi geliyor. *Tamamdır.* Üzerimde gezinen gözlerini açıklıyor. *Tamamdır.* Her şey yolunda.

Gülümsüyorum. Bunun için kendimi zorlamam gerekiyor. Uzakta yankılanan sesler var. Geçmişten gelen hayaletlerim. Bana burada olmamam gerektiğini söylüyorlar.

Eve git. Yorganın altına gir.

Etrafa bakıyor. Gözleri arka odadaki masalara takılıyor. Gülümsemesi kayboluyor ama sadece bir saniyeliğine.

"Dinle," diyor. "Burası bayağı kalabalık. Sessiz ve sakin bir yere gitmeyi çok isterim. Biraz sohbet eder, birbirimizi tanırız."

Haklı. Mekân gürültülü ve bayat bira kokuyor. İnsanlar deli gibi kahkaha atıyor çünkü perşembe günü yedi kırk beşte sarhoşlar. Ayrıca sohbet etmek istiyor. Bu iyiye işaret. Duygusal bir cehennemin kenarından geri dönüyorum.

"Elbette," deyip yeniden gülümsüyorum.

Koluma hafifçe dokunarak arkamda durup bana kapıya doğru eşlik ediyor. Dışarı doğru yürürken, fahişeleri ve şerefsizleri, pamuk şekeri renkli üniformalıları geçerken birinin onun adını söylediğini duyuyorum. Masaların olduğu tarafa bakmaya çalışıyorum, sesin geldiği tarafa ama önüme geçiyor ve onu takip etmem için elini sallıyor. Kapıya vardığında iterek açıp yolu gösteriyor. Richmond ve Maple'ın köşesindeyiz. Park alanına varana kadar durmuyor.

Peşinden gidiyorum, nereye gittiğimizi sormuyorum.

Nedenini bilmiyorum.

Şey, bu aslında tam olarak doğru değil.

Benimle yüz yüze gelmek için dönüyor, biraz soluksuz. Omuzlarımın üzerinden bakıyor, sonra gülümseyerek bana bakıyor.

"Bunun için üzgünüm. Sadece içeride kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum. Şu günlerden biri."

Ne diyeceğimi tam olarak biliyorum.

"Önemli değil. Benim de öyle günlerim oldu. Ne yapmak istersin?" Çok anlayışlıyım. *Her şey senin için, Jonathan Fields.*

Bloğun aşağısında bir binayı işaret ediyor.

"Orada yaşıyorum. Arabam garajda. Arabamı alıp su kenarına gidelim mi? Orada bir sürü mekân var."

"Elbette!" diyorum heyecanlanarak. *Sen ne istersen, Jonathan Fields.*

Yürümeye başlıyoruz.

"Umarım bunu yanlış anlamazsın ama seni gördüğümde çok rahatladım."

Şimdi anlıyorum. Beni iyice görene kadar arkada bir yerde saklanmış.

"Peki eğer yaşlı, şişman ya da çirkin olsam ne yapardın?" Sesim şeytani çıkıyor ve kendimden yeniden nefret ediyorum. Rosie'nin sesini duyar gibiyim. *O kadar da zor değil – Tanrı aşkına iyi ol!* İyi. İyi ol. Kurnaz değil. Saygısız değil.

Ama o gülüyor. Saygısızlığımı eğlenceli buluyor. Çıkarımlarda bulunmamak için savaşıyorum. Sonuç çıkarmamak için. Belki sadece gergindir. İnsanlar gergin olduklarında gülerler. Bu eski beni gördüğü anlamına gelmiyor. Gerçek beni. Ve *onu* sevdiği anlamına gelmiyor. Bunun bir anlamı yok. Daha yeni tanıştık. *Onu kendine göre inşa etme.*

Ayrıca – gergin olması gereken benim. Yeraltındaki bir garaja yürüyorum. Bu adamla yalnızım. Bu yabancıyla. Görünürde kimse yok.

Anahtarını çıkarıp düğmeye basıyor. Bir Toyota sedan parıldıyor. Kırk yaşında, çocuksuz bir adamın altında görmeyi beklediğim araba bu değil. Bana bahsettiği siyah BMW değil.

Parayı umursadığım falan yok. Çok çeşitli erkelere âşık oldum. Öğretmenler, öğrenciler. Elinden tamirat işleri gelen bir adam da vardı. Sadece mantıksız. Ama ben boşanmadan, nafakadan, bir ev ve daire geçindirmenin maliyetinden ne anlarım ki? Hiç. Şey, belki biraz. Ne de olsa atla deve değil. Belki BMW'si işyerindedir. Hikâye uydurmakta çok iyiyim.

Ama zaten artık çok geç. Kapımı açıyor ve içeri giriyorum. Kapı kapandığında midem geriliyor.

Bunun basit olması gerekiyordu. Bu akşam yeni ben olmam gerekiyordu. Elbise giyip randevuya giden bir kız. Başım çatlıyor. Son on beş dakikanın duygusal arbedesinden çok yoruldum. Gerçekler etrafta dönüp duruyor. Araba. Hikâyesi...

Barın arkasından gelen kadın sesi, biz hızla çıkışa ilerlerken ona seslenişi.

Lütfen yanılmama izin ver, Jonathan Fields.

Lütfen olduğunu söylediğin adam ol. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Çünkü eğer öyle değilsen ne yaparım bilmiyorum.

ALTI

Rosie. Günümüz.

Cuma, 05:30 | Branston, CT.

Rosie boş yatağın önünde durdu. İki elini ağzına götürdü, açık avuçlarını korkuyu dindirmek için dudaklarına bastırdı.

Joe'ya, Laura'nın dün gece gelmediğini söylemek için merdivenlere koştu. Ama sonra durdu. Joe, Laura'nın *kendini kaptırmasıyla* ilgili teorisini tekrarlayacaktı. Laura, Laura'lık yapıyordu işte.

O da kardeşini aramaya başladı, yalnız.

Laura'nın eşyaları arasında olmak tuhaftı, hareketlerini tekrar gözden geçirmek için durdu. Bu ihlaldi. Başka yolu yoktu. Özünde kardeşini tanıyordu ama geçen on yılda oluşan katmanlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Sadece tehlikesiz gerçekler vardı elinde. Üniversitede ne okuduğu. Analist olarak çalıştığı işiyle ilgili temel görevleri. Ofisi ve iş arkadaşlarıyla ilgili belirsiz tanımlamaları. *Sürtük Betty, Seksi Henry.* Orada en iyi arkadaşı vardı, Jill adında bir kadın. İkisi diğerleri için takma isimler uydurmuştu. Komikti ama kişisel değildi. Rosie, Laura'nın orada mutlu olup olmadığını bile bilmiyordu.

Rosie onu aradığında, hatta Mason'ı da alarak onu görmek için evine gittiğinde sandviç dükkânlarından, politik skandallardan, Mason'ın yatakta uyumamasından ve annemle ben derslerindeki Stepford Eşleri'nden bahsediyorlardı. Katmanlardan asla – özellikle de Laura'nınkilerden. Tabii kendininkilerden de.

Rosie, Laura'nın ev arkadaşıyla hiç tanışmamıştı. Hafta sonları hiç evde kalmıyordu. New Jersey'de kendine ait evi olan bir erkek arkadaşı vardı.

Laura'nın evde olması, aileden birinden ziyade ziyarete gelen bir aile dostunu misafir etmekten gibiydi. O yüzden odasında olmak, kişisel eşyalarına bakmak tuhaf hissettiriyordu.

Yine de aynı zamanda o ailedendi ve Rosie ancak bir aile ferdinin endişelenebileceği gibi endişeleniyordu. Ne de olsa ortak bir geçmişleri ve bildiği bazı şeyler vardı. Şimdi böyle hissetmesinin sebebi de onlardı. Yavrusunu koruyan bir anne ayı gibi.

Ters giden bir şeyler var.

Bu tanıdık bir histi. Saçlarını örüp ekoseli etekler giydiği dönemde Laura'yı odasında, kimsenin görmemesi için yatağın altında ağlarken bulduğu zamanki gibi bir his. Ya da o ağacın tepesinde kaldığı, korkunun onu oraya kadar çıkaran kararlılığa üstün geldiği zamanki gibi.

Rosie'nin onun peşinden kaç kere gittiğini, kardeşini aşağı indirmek için kendi korkusunu yuttuğunu kimse hatırlamıyordu. Ama gerçek buydu.

Şimdi gerçek ne, Laura? Neredesin?

Silkinip vesveselerinden kurtuldu ve odayı daha önce hiç bakmadığı bir gözle taradı. Odaya gelip kardeşini burada bulduğu zamanlarda hiç yapmadığı gibi – ona yemek getirdiğinde, Mason'ı yatağında zıplaması için getirdiğinde. Yürüyüşe gidip gitmeyeceğini sormak, arabayla gezmek, Joe eve geldikten sonra bir içki için dışarı sıvışmak istediği zamanlarda bile odaya böyle bakmamıştı. Bu odada defalarca kez bulunmuş ama Laura'dan başka bir şey görmemişti. Oda hep bir sahne, bir arka plandı. Şimdiyse Laura'nın yokluğuyla birlikte değişime uğramıştı.

Dikkatlice etrafa baktı. Dört kahve bardağı vardı, bazıları boştu, bazılarında günler öncesinin kalıntıları duruyordu. Üç de kirli tatlı tabağı vardı. Dört tane su bardağı. Rosie onları yavaşça toplayarak hemen odanın dışına, koridora düzgünce dizdi.

Daha sonra gözleri yapılmamış yatağa kaydı. Yastığın üze-

rinde siyah uyku maskesi vardı. Çarşaflar ve battaniye huzursuz uykudan karman çorman olmuştu. Rüyalar. Belki, kâbuslar.

Geçmişin geceleri seni ziyaret mi ediyor, Laura? Bu yüzden mi uyuyamıyorsun?

Nevresimleri silkeledi, sonra yatağı yaptı. Zemine düşmüş kırlentleri yerine yerleştirdi. Laura bu odanın her yerindeydi. Kokusu. Mobilyaların üzerine dağılmış kıyafetleri: sandalyede, komodinde, hatta yerde bile. Dolaptan sarkıyor ve katlanmaya bile gerek görülmeden yerleştirildikleri raflardan dökülüyorlardı. Düzene koyulmadan. Rosie kendini onları katlarken buldu. Bir yandan da ceplerini kontrol ediyordu. Sanki onları katlaması zamanı geri alacak ve Laura'yı sağ salim eve getirecekmiş gibi odayı kaostan kurtarıyordu.

Laura'nın masasına oturduğunda saat beş buçuğu yeni geçmişti. Bir dizüstü bilgisayar açıktı ve ekranı siyahtı. Kâğıtlar ve kitaplar yığınlar hâlindeydi. Bir not defteri vardı. Kalemler. Kâğıtların üzerinde yazılar.

Rosie onları gözden geçirdi, ilk önce yavaşça, ihtiyatla, Laura kapıdan girecekmiş de onu görecekmiş gibi. Bu çok saçmaydı. Tabii ki kız kardeşinin nereye gittiğini ona söyleyebilecek bir şey, herhangi bir şey arıyordu. Hiçbir şey için değilse bile Rosie'nin arabası ondaydı ve sabah olmadan geri getireceğine söz vermişti.

Sayfalar boyunca iş dışında hiçbir şey yoktu. Şirketler hakkında notlar ve bilgiler. Bir şeyler hakkında bilgi sahibi olduğunu söylemişti. Rosie ona tam olarak inanmamıştı.

Sonra masanın çekmecelerine baktı, çoğu boştu. Bir zımba vardı ama o da Joe'nundu, masanın onun olduğu zamanlardan kalmaydı. Birkaç kalem daha. Ataşlar. Kişisel bir şey yoktu. Çek defteri bile.

Sonuncu çekmeceyi de kapadı ve sandalyede geriye yaslandı. Gözleri şimdi bilgisayardaydı. Parmağını pedin üzerine yerleştirdi ve ekran geri dönene kadar yavaşça kaydırdı. Kilitli değildi.

Yeniden arkasına yaslanıp ekrana baktı. Artık bir fotoğrafın renkleriyle aydınlanmıştı.

Rosie ekrandan ona bakan kendi fotoğrafını görünce sarsıldı. Hemen hemen on yaşındaydı, Laura da sekiz olmalıydı. Az ileride, evlerinin arkasındaki derenin kenarında iki küçük çocuk vardı. İkisini de hemen tanıdı.

Biri Joe'ydu – güçlü ve güneşten yanmış, koyu renk saçları uzun, kulaklarını geçiyor. Onu bir çocuk olarak görmek ne kadar garipti, bebeklikten beri arkadaş olduklarını hatırladı. Böyle yabani, özgür ve genç oldukları zamandan beri arkadaşlardı.

Diğer çocuk Gabe'di tabii ki. O, Joe'nun tam tersiydi – uzun ve narin, saçları sıfıra yakın kesilmiş. Hepsi birbirinden çok farklıydı, sanki bir televizyon şovu için seçilmiş gibilerdi. Yine de dördü etle tırnak gibiydiler, başka çocuklar gidip gelse de onlar hiç kopmamışlardı. Ortaokulun sonunda Joe merkeze yakın bir yere taşınana kadar. Roise bu fotoğrafı yıllardır görmemişti, annesi Kaliforniya'ya gittiğinden beri. Laura onu kopyalatıp taratmış olmalıydı. Ama ne zaman? Ve neden? Laura buradaki geçmişi hakkında her şeyden nefret ederdi.

O gün kurbağa yumurtası toplamışlardı. Büyük kitleler hâlinde gri bir jöle ve minik siyah noktalar. Onları suya koyup iribaşların yumurtadan çıkmalarını beklerlerdi ki senede sadece bir kere olurdu bu. Yumurtaların bırakıldıktan sonra döllenmesi gerektiğini bilemeyecek kadar küçüktüler. İşin heyecanı avlanmakta ve beklemekteydi ve tabii ki arkadaşlıkla sarmalanmış macera ruhunda.

Rosie ince çizgileri olan beyaz bir şort ve yakası süslü pembe bir gömlek giymişti. Laura erkek çocuğu kıyafetleri içindeydi – kirli bir kot, yırtılmış tişört. Tenleri bronzdu, saçları güneşten sarı çizgilerle kaplıydı. Rosie gülümsüyordu, kameranın karşısında büyük, kocaman bir gülümseme takınmıştı. Laura'nın yüzü tam olarak ifadesiz değildi ama başka bir şey arıyordu, gözleri kameraya değil, daha çok arkasındaki kişiye odaklanmıştı, kamerayı tutana. Gözleri babalarının üzerindeydi, görüntüsü bulanıktı çünkü lensin ya da onun arkasındaki adamın odak noktası değildi. Ama Rosie öyleydi. Laura değildi ve ka-

meranın ona doğru dönmesi, ona odaklanması için yavalarıyordu. *Tanrım,* bu bilgi sanki onu ilk kez idrak etmiş gibi nasıl da sarsıcı gelmişti.

Öne doğru eğilip kız kardeşini inceledi.

Ne kadar geriye gidiyordu bu?

Öfkeli çocuk, sinir krizleri, kontrol edilemezlik. Rosie hatırlamaya çalıştı. Sanki bildi bileli aynıydı. Bütün hayatları boyunca. Laura hâlâ pembe giydiği zamanlarda bile yumruklarını kana bulardı, onlarla duvarı yumruklar, sıvaların içinden geçirirdi. Rosie daha net görmek için gözlerini kapadı. Kar beyazı bir koldan damlayan kan. Çilli bir yüzden akan yaşlar. En fazla altı yaşında falan olmalıydı.

Başka herhangi biri onu gerçekten görmüş müydü? Mahalledeki yetişkinlerin kendi hayatları vardı. Çiftler birilerinin verandasında kokteyllerini yudumlardı. Eşler mutfaklarda kahvelerini içerdi. Erkekler bira içer, pazar sabahları çim biçme makineleri bir baştan bir başa dolanırdı.

Bir suçluluk dalgası gözlerini kapamasına sebep oldu.

Anneleri o gün mutfakta Bayan Wallace'a Laura'nın sevilmesi zor bir çocuk olduğunu söylemişti, elleri yumruklu bir küçük kızdı. İçinde öfke vardı. Ama belki de öfkeyi yaratan onlardı - hepsi. Bunu yeni yeni, kendi çocuğu olduktan sonra anlıyordu. Çocuklara yalnızca kelimelerle bile zarar vermenin ne kadar kolay olduğunu biliyordu. Ya da kayıtsızlıkla.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu artık. *Zaman sadece tek yönde ilerler.* Rosie ikonlara tıklamaya başladı.

İki saat sonra döşemelerin gıcırdadığını duydu. İlk önce kocasının ağır adımları duyuldu, sonraysa oğlunun hızlı ayak sürümeleri.

Ona seslenildiğini duydu.

İlk önce Joe seslendi. "Rosie?"

Sonra Mason. "Anne?"

Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da sabah olmuştu. Karanlık gökyüzü bile griye, sonra da turuncuya bürünmüştü. Yatağın yanındaki komodinde duran saat bile durmaksızın tiklemişti. Dakikalar ve sonra saatler geçmiş ama garaj yolunda bir far belirmemişti.

"Rosie?" Joe kapının dışındaydı, yavaşça tıklattı.

"Buradayım," diye cevapladı Rosie.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Joe koridordaydı, Mason'ı kucağında tutuyordu. Mason, genelde olduğu gibi bezi dışında çıplaktı. Kıyafetlerden nefret ederdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Joe.

Rosie gözlerini delirmiş gibi kocaman açarak baktı. İfadesinin farkındaydı ve Joe'daki yansımasını görebildi.

"Eve gelmedi."

Joe başıyla onayladı. Kıvranıp duran çocuklarını yere bıraktı, Mason da Laura'nın yatağına koştu ve nevresimlerin üzerine tırmandı. Pofuduk bir yorganı vardı ve Mason bunun teninde bıraktığı hissi seviyordu.

"Tamam," dedi Joe sakince. "Ne zamandır buradasın? Beni uyandırdığından beri mi?"

Rosie cevap vermedi. Oğluna baktı ve sonra kocasına. Birden Joe'nun gözlerinden gördü kendini; deli gibi.

"Hastane?" diye sordu Joe.

"Dört kere."

"Telefonu..."

"Her on beş dakikada bir. Sesli mesaja düşüyor. Neden cevap vermiyor?"

"Çünkü şarjı bitmiş. Bak," dedi yerdeki şarj aletini göstererek. "Şarj aletini bırakmış – yine. Bunu hep yapıyor."

Rosie başıyla onayladı. "Şu adamı web sitesinde bulmaya çalıştım ama o kadar çoklar ki! Ayrıca kullanıcı adı kullanıyorlar... Şifrem olmadığından hesabına da giremiyorum. Şifreyi e-postasına erişimim olmadan değiştiremiyorum... Her şeyi denedim – doğum gününü, baş harflerini... Buradaki bunca şeyin

arasında da hiçbir şey yok – sadece iş. Tanrım, Joe, Geyik Tepesi Yolu'nu bile denedim."

"Onu asla kullanmazdı... orada olanlardan sonra."

"Biliyorum! Aklımı yitiriyorum..."

Joe, Rosie'nin çalıştığı masaya yürüdü. Rosie ona baktı, Joe'nun onu, aklından geçen düşünceleri görmesine izin vermekten korktu.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Neye inanacağım?"

"Beni dinle. Kız kardeşin şu an bir yatakta uzanıyor, yaşlı bir adamın kıllı kollarında kapana kısılmış hâlde. Feci şekilde akşamdan kalma ve onunla tekrar yatmadan oradan sıvışmaya can atıyor çünkü adam uyandığında isteyeceği şey bu. Göreceksin."

Joe uzanıp Rosie'nin saçını okşadı ve gülümsemesini bekledi. Ama o boyun eğmedi.

"Teorimin yanlış olduğuna dair bir kanıt bulabildin mi?"

"Tuhaf bir şeyler var," dedi Rosie. "Bak..." Roise, *Jonathan Fields*'ın ismini arama motoruna yazdı. "Boşanma kaydı yok. En azından Connecticut'ta."

Joe masanın yanındaki yatağın ucuna oturdu ve dizüstü bilgisayara döndü. "Yani, belki New York ya da New Jersey'de ya da herhangi bir yerde boşandı. Laura nerede oturduğunu söyledi mi?"

"Buranın yerlisi olduğunu tahmin ediyorum..."

Joe hızlıca başını salladı. "Hayır, hayır... Gördün mü? Tam da bunu diyorum işte – araba sürme mesafesindeki her yerden olabilir."

"O zaman onu asla bulamayacağız!"

Mason babasının kucağına kıvrıldı, döndü ve bacaklarının arasından başüstü asılı kaldı.

"Derin bir nefes al. Hâlâ çok erken – en azından bir duş al ve kahve iç. Şu an dengesiz görünüyorsun."

"Teşekkürler. Ben de öyle görünmeye çalışıyordum."

Joe, oğlunun göbeğini gıdıkladı. Mason güldü.

"Buraya gel, bebeğim." Mason annesinin kollarına gitti. Rosie ona sıkıca sarıldı ve gülümsemeye çalıştı.

İkna edici değildi.

"Bir duş alacağım."

Joe kalktı, Mason'ı tekrar kollarına aldı. "Ben de kahve yapayım ve bu adamı doyurayım. Bugün geç gidebilirim."

Saat yediden sekize, sonra da sekizden dokuza ilerledi.

Dokuz buçuk olduğunda Rosie avutulmaz hâldeydi.

Jonathan Fields'la kafayı bozmuştu.

Mutfağa inmişti ve Laura'nın dizüstü bilgisayarı masadaydı. Google'da aynı isimli adamların görüntülerini kaydırdı. Ama isim o kadar yaygındı ki onu bulmasının bir yolu yoktu.

Joe, Gabe'le birlikte mutfağın ortasında durdu. Bir elinde Mason diğer elinde Rosie'nin çantası vardı.

Gabe, diğerleri onu arar aramaz gelmişti.

"O hâlde plan nedir?" diye sordu Gabe.

"Ben etrafta dolanıp arabaya bakacağım. Mason da iPad'den bir şeyler izler."

"Richmond – ayrıca Main'deki garaj..."

"Evet bir de liman. Ama gideceği yere varması gereken saatten on beş dakika önce çıktı, yani şehir merkezi daha iyi bir seçenek."

Rosie onları duydu. Her kelimeyi duydu. Takip eden sessizliği duydu ve ikisinin de bakışlarını sırtında hissetti. Ama görüntülerden gözünü alamadı.

Joe hareketlendi. İki adımda Rosie'nin arkasında bitti.

Başının tepesinden öptü.

"Şimdi gidiyorum," dedi.

Rosie eline arkaya uzattı ve kocasının yüzünü buldu. Joe, Rosie'nin elini yanağına götürüp avucunun içini öptü.

"Bir şey bulursam arayacağım. Sen de aynısını yap."

Rosie arkasına dönemedi. Joe'nun gözlerindeki endişeyi görmek istemedi. Bu adam her kimse, bir işi olmalıydı ve dün gece her şey yolunda gittiyse şu anda da işyerinde olmalıydı.

Gabe ikisi için de cevap verdi. "Anlaştık."

Rosie garaja giden kapının açıldığını ve sonra kapandığını duydu. Gabe yanına bir sandalye çekti.

"Hey," dedi.

"Hey."

"İyisin değil mi?"

Rosie kafasını salladı. *Hayır.*

"Onu bulacağız."

Rosie başıyla onaylamayı başardı ama Gabe işin peşini bırakmıyordu.

"Hey.... Beni dinle şimdi."

Rosie onun yüzüne bakmak için döndü.

"Laura'nın bu adamın yatağında akşamdan kalmalığını atlatıyor olduğu ile senin kafandan geçenler arasında yüzlerce farklı senaryo var. Pek çoğu da Laura'nın Laura'lık yapmasına denk düşüyor. Geldiğinden beri gergin."

Rosie başıyla onayladı.

"Polise gidemiyor muyuz?"

"Hayır, bu gerçek değilse bunu yapamam. Tanrım. *Laura Lochner on yılın ardından döndü – kayıp olduğu bildirildi – tanımadığı bir adama birlikte...*"

Gabe arkaya yaslandı ve ellerini uzattı. "Tamam. Anladım. Biz emin olmadan polis yok."

"Sence bu bir hata mı? Onları aramamak?"

"Bu benim kararım değil."

Doğru, diye düşündü Rosie. Bu onun omuzlarındaki bir yüktü. Yatağı boş bulduğu andan itibaren polisi aramayı düşünmüştü. Ama ya yanılıyorsa? Ya *yanılıyorlarsa*? Ya bu Laura'nın Laura'lık yapması ise? Hepsi ne olacağını biliyorlardı. Geçmiş gölgelerin arasından çığlıklar atarak çıkacaktı. Küçük şehirde büyük bir haber olacaktı.

Bilgisayarın ekranı ormandaki, derenin yanındaki fotoğrafa geri döndü. Gabe'in gözüne takıldı.

"Aman Tanrım. Bize bak..."

Gülümsedi ve nasıl olduysa bu hareketi anıları canlandırdı. Ortak çocukluk hikâyelerinde her birinin oynadığı bir rol vardı. Joe onların yakışıklı ve güçlü liderleriydi. Rosie güzel kızdı ve başını sürekli derde sokan, huzursuz erkek özentisi Laura'ya göz kulak oluyordu. Bir de Gabe vardı – grubun beyni.

O an Rosie tam da buna ihtiyaç duyuyordu. Fırtına esnasında zihnini odaklayabilecek biri. Düşünecek ve çözüm bulacak biri. Gabe BT'de çalışıyordu. Bazen bir şeylere erişim sağlamak isteyen müşterileri oluyordu. Diğerlerinin bulunmasını istemediği şeylere.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Rosie, Gabe'i anılarından uzaklaştırarak.

Gabe dizüstü bilgisayarı kendine doğru çekerek ekranı uyandırdı.

"Bu çöpçatanlık siteleri, karmaşık profillerin ve belirli kuralların olduğu, aslına bakarsan manipüle etmesi kolay siteler. Sahte kimlik oluşturması. Erkekler kadınları bulabilir, randevu ayarlayabilir ve belirli kişilere karşı gizliliğini koruyabilir – mesela onları bulmaya çalışan bir eş veya kız arkadaşa. Bunu telefon aplikasyonlarında yapamazsın. Onları Facebook kendi yararına kullanıyor. Birçok insan sahte Facebook hesabı açmaya zahmet etmiyor. Zaten açsalar da sahte olduğu anlaşılıyor."

"Laura'nın hesabına giremez miyiz? İletişim kurduğu erkekleri göremez miyiz?" diye sordu Rosie.

"Şifresi olmadan ya da e-posta hesabına erişim olmadan yapamayız. Sen siteye baktığını söylüyordun?"

Rosie araştırmasının açık olduğu ikona tıkladı. "Buraya otuz kilometreye kadar olanları topladım. Bak – bu adamlardan herhangi biri olabilir. Fotoğraf ya da isim yok o yüzden aramayı daraltamıyorum."

Gabe sayfalara baktı, Jonathan Fields olabilecek yüzlere. Sonra yazmaya başladı.

"Aramayı elli kilometreye kadar genişletiyorum.... Bu sayfaları yazdırır mısın?"

"Tamam... ama neden?"

Gabe çoktan telefonundaydı. "Verizon'da bir bağlantım var. Telefonunun olduğu lokasyonu ya da en son açık olduğu yeri öğrenebiliriz. Onun etrafında ne olduğunu görünce fotoğrafları getirebiliriz. Belki şansımız yaver gider."

"Bu kadar mı?" diye sordu Rosie. "Telefonunu hackleyemez miyiz ya da arama kaydına bakamaz mıyız? O adamla randevulaşmak için iletişim kurduğunu biliyorum."

"Polis yapabilir," dedi Gabe. Tekrar ekrana baktı, telefonu kulağındaydı.

"Arama izniyle tabii. Aynısı internet sitesi için de geçerli. Müşterilerine ihanet etmek istemiyorlar. İşlerine yardımcı olan bir şey değil."

Gabe görüşmesini yaparken Rosie izledi ve dinledi. Hattın diğer ucundaki bir kadına benziyordu. Gabe havadan sudan konuştu, hızlı bir kahkaha attı. Ondan bir iyilik yapmasını isterken sesi ciddileşmişti.

Lütfen iyi olsun...

Rosie'nin telefonu çaldı. Telefonu masadan aldı. Gabe'in gözleri odada dolanan Rosie'deydi. Arayan Joe'ydu.

"Selam," diye fısıldadı Rosie.

Joe sokağın sesini bastırmak için bağırıyordu. Ama kelimeleri sesli ve netti.

"Arabayı buldum! Richmond'da. Onu buldum!"

Tanrı'ya şükür!

"O orada mı? Arabanın içinde bir şey var mı?"

Gabe'in ifadesi merak doluydu.

Joe nefes nefeseydi. "Sadece diğer çantası. Çöpten başka bir şey yok içinde. Yedi kırk beşte bir park bileti almış ve bu sabah onda da bir tane daha. İkisi de ön camda. Bütün gece buradaymış. Ne yapmak istiyorsun?"

Rosie cevap vermedi. Telefonu kulağından çekerek Gabe'e baktı, başını iki yana salladı. Gabe anlamış göründü.

"Rosie?" dedi Joe yeniden.

"Gabe bir şey bulmuş olabilir..."

Gabe beklediği cevabı alırken Rosie'nin telefonuna sessizlik çöktü. Gabe ayağa kalktı ve dinlerken odayı arşınlamaya başladı.

"Emin misiniz?" diye sordu hattın ucundaki kadına.

Joe, Rosie'nin kulağında yeniden konuşmaya başladı. "Ne buldu?"

"Bekle," dedi Rosie. Sonra Gabe'e, "Ne diyor?" diye sordu.

"Telefon çevrimdışı. En son aktif olduğu yer suyun kenarı – gece on birden hemen sonra."

"Ama orası Richmond Sokağı'ndan kilometrelerce uzakta. Joe arabayı orada buldu," dedi Rosie. Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Rosie?" Joe artık bağırıyordu. Rosie de bağırarak karşılık verdi. "Bekle... orada değil, Richmond'da değil... Limana gitmiş! Aman Tanrım! Neler oluyor burada?"

Gabe, Rosie'nin durduğu yere gitti ve telefonu elinden aldı.

Lacivert takım elbisesi ve ciddi ifadesiyle Rosie'nin iyice yakınındaydı. Joe'yla konuştu. Arabada buluşacaklardı. Joe'da yedek anahtar vardı, arabayı eve getirecekti. Rosie onun arabasını alacaktı ve Gabe'i takip ederek limana gidecekti. Orada Laura'yı arayacaklardı. Hepsi bir anda hikâyedeki rollerine büründüler. Gabe planı yapıyor, Joe onları yönetiyordu.

"Ne yapacağız?" Rosie talimatları beklerken çaresiz hissetti.

"O fotoğraflara ihtiyacımız var. Yazıcı nerede?"

Rosie merdivenleri gösterdi. "Çatı katında, Laura'nın odasında."

Gabe'in gidişini izledi.

Aniden boğazı kaskatı kesildi ve onu boğar gibi oldu. Bu gerçekti. Bu oluyordu. Laura kayıptı ve endişesi karmaşık duygularıyla kocasına ve şimdi de Gabe'e geçmişti.

Laura...

Dün akşam umarsız ve erkeksi görünmüyordu. O elbise ve ayakkabılarla. Açık saçları omuzlarına dökülüyordu.

Laura...

Ama geçmişten gelen o fotoğraf – üzüntü. Özlem. Tüm o kanlı küçük yumruklar.

Gabe odaya geri döndü ve onun önünde durdu. Rosie'yi kollarına çekti.

"Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum," dedi.

Ama Gabe'in gömleğinin, yanağının altında ıslandığını hissettiğinde, gözyaşları serbest kaldığında, artık o çaresiz kız değildi. İçlerinden sadece o Gabe'in yanıldığını biliyordu.

YEDİ

Laura. Seans İki.

Dört Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Neden duvara yumruk attın? Sadece altı yaşındaymışsın...
Laura: Muhtemelen hiçbir şey yoktu. Ailem hep pireyi deve yaptığımı söylerdi. Birisi bana gökkuşağı renklerini verse onları birbirine karıştırıp siyah yapardım.
Dr. Brody: Bak... elin... eklemlerin beyaza dönüyor...
Laura: Üzgünüm... Bazen hâlâ alçının kokusunu alıyorum. Kemiklerimin zedelendiğini hissediyorum.
Dr. Brody: Çocuklar daima tehlike altındaysa, keskin algı yetenekleri geliştirirler. Bazen gördükleri şeyler konusunda haklıdırlar ama bazen de yanılırlar. Yine de her şeyi görürler.
Laura: Öyle vahşi ormanlarda falan büyümüş değilim.
Dr. Brody: Duygusal tehlike –duygusal ihmal– bunlar yanıltır.
Laura: Anlayamadım. Nasıl ihmal edilmişim?
Dr. Brody: Bilmiyorum. Orada olan sendin.

SEKİZ

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 20:00 | Branston, CT.

Jonathan Fields'ın arabasıyla ilgili baştan aşağı yanlış bir şey var. Evet, Toyota, bir BMW değil ama başka bir şey daha var.

"Müzik sever misin?" diye soruyor ışıklarda durduğumuzda. Sonra gülüyor, kendisine sanırım. "Bu aptalcaydı. Tabii ki müzik seviyorsun. Ne tür müzik seversin demeye çalıştım. Radyoda bir şeyler bulabilirim."

İşte bu. Bu arabanın radyosu var. Tuşları ve düğmeleriyle gerçek bir radyo. Ses için olan tuş sağa ve sola dönüyor. Kanallar için aşağıya ya da yukarıya basılıyor. Uzun beyaz oklar yolu gösteriyor. AM ve FM'i var. Uydu servisi yok. iPhone bağlantısı, Bluetooth'u ya da donanım bağlantısı yok. Ama yine de çok eski değil. Yeni kokuyor. Yepyeni.

Jonathan kanal aramak için düğmeye basıyor. Top 40'lı bir şeyde duruyor ve kendimi yine dördüncü sınıftaki gibi hissediyorum. Büyükannemin arabasındaymışım gibi.

"Bu iyi mi?" diye soruyor. Bana bakıp gülümsüyor. Işık değişiyor. Schaffer Bulvarı'ndan Grand Sokağı'na doğru sağa dönüyor.

Tereddüt ediyorum ama kendimi tutamıyorum. Eğer rıhtıma gideceksek Grand Sokağı yol üzeri değil. Manzaralı bir yol değil de diyebiliriz. Şehrin, her ekonomik gerilemeden en çok etkilenen bölgesi.

"Gizli bir kestirme mi biliyorsun?" diye soruyorum. Soruyu sormanın en iyi yolu değil ama, *Ne halt ediyorsun?* demekten daha iyi. Yoksa aklımdan geçen ve söylemek istediğim aslında bu.

Cesareti kırılmış görünüyor.

"Hayır," diyor. Soru sorar gibi söylüyor bunu.

Ben de ona kendi cevabımı veriyorum.

"Sadece... Schaffer doğrudan gidiyor. Tren yolunun ve otoyolun altından." Arkamızda kalmış doğru yönü işaret ediyorum, az önce ayrıldığımız yolu.

"Işıklardan kurtulmak için bu yoldan gidiyorum," diyor. Çok zeki. Sadece, bu yolda da ışık var ve daha yavaş sürmeniz gerekiyor çünkü geceleri sokakları dolduran unutulmuş ergenler insanın önüne çıkıyor buna aldırmıyor. Burası onların mahallesi ve ne isterlerse onu yaparlar. Eskiden buraya esrar almaya gelirdik. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey değişmemiş. Burada oturmuyorsanız veya ot almayacaksanız burada olmak için bir sebebiniz yok.

Belki de budur, diye düşünüyorum. Belki de çok fazla ot içiyor ve bu dönüşü alışkanlıktan yaptı. Bununla yaşayabilirim.

Radyoda Adele çalıyor ve kendimi ön panele bakarken buluyorum. Sadece radyo değil. Tüm konsol eski tip. Analog. Kırmızı ve beyaz. Tuşlar ve düğmeler döndürülüp basılan cinsten – sadece radyonunkiler değil, ısıtma, silecek ve sayaç için kullanılanlar da. Bu durum, kardeşimin minivanını bir uzay aracı gibi gösteriyor. Koltuklar mavi benekli kumaştan. Kolçaklar ucuz plastikten. Bu adamın bu arabayı kendi isteğiyle sürmesine olanak yok. Jonathan Fields bunu yapmaz.

Tuhaf tuhaf havadan sudan konuşuyoruz. İnsanın canını yakıyor, bana iki yabancıdan fazlası olmak için katetmemiz gereken mesafeyi hatırlatıyor. Sonra da biriyle, herhangi biriyle bu yolculuğu yapmaya nasıl umutsuzca ihtiyacım olduğunu. Bunların hepsi umutsuzca.

Belki Adele yüzündendir. *Kahretsin, Adele, seni mutlu etmek için ne yapmak gerekiyor?* Arama düğmesine basarak Adele'i susturuyorum.

"Buraya yeni taşındığını söylemiştin," diyor.

"Hı-hı."

"Şehirden mi?"

Bunu ona telefonda konuştuğumuzda söylemiştim.

"Hı-hı." Pek olgunca olmadığını biliyorum. Bu konuşan eski ben. Yeni ben, Adele'le ve onun radyodan yayılan çaresizliğiyle ilgili sesini çıkarmamasını ve güzel şeyler söylemesini öğütlüyor ona. Eğer talimatları ve kuralları adım adım takip edersem bu uzun yolculuğu yapabileceğimi söylüyorum kendime.

"Araştırma analistiydim. Ofise gitmekten yoruldum. Yaptığım şeyi evden de yapabilirim ve bağımsız araştırma için artık bir pazar var."

İlgileniyormuş gibi yaptı.

"Takip ettiğim tek bir endüstri var – kimyasallar. Bir de bu endüstrideki şirketler. Ayrıca bu endüstriyi etkileyen diğer endüstrileri, ekonomiyi, ticaret politikalarını ve kurları falan da... Tanrım, seni sıktım, değil mi?"

"Hiç de değil. Demek istediğim ben de yatırım işi yapıyorum," diyor. "Eskiden şehre gidip gelirdim. Ama şirketim burada bir ofis açınca, eh, o dönem evli olduğum ve bir aile olduğumuzu sandığım da düşünülünce, buraya dönmek daha mantıklı geldi."

"Şimdi de buraya sıkışıp kaldın, değil mi? Tekrar şehre transfer olmana izin verirler mi?" Bu çok bariz bir soru, değil mi? Bu benim için o kadar kolay değil.

"Bunu henüz düşünmedim. Sadece tekrar ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum, bilirsin."

Başımı sallıyorum, anlayışla bakıyorum. Ama aslında boşanalı bir yıldan fazla olmuş. Çocuk yok. Hâlâ karısına mı âşık diye merak ediyorum. Eski karısına.

"Kız kardeşin hâlâ burada yaşıyor. Bu hiç de fena değil," diyor.

"Rosie her yerde mutlu olabilir," diyorum iğneleyici bir sesle. Rosie, Joe'yla mutluydu çünkü hep beraber büyümüştük ve o adam da Joe'ydu işte. Rosie onu UConn'da takip etmekten mutluydu. Geri dönmekten ve yönetici asistanı (yani sekreter)

olmaktan mutluydu. Joe'nun hukuk okuması için para yardımı yapmaktan da. Üstelik şimdi evde Mason'la olmaktan da mutlu. Bütün hayatımız boyunca böyleydi zaten.

Bazen Rosie olmayı diliyorum. Mutlu olmak için onun sihirli iksirine sahip olmayı diliyorum.

Bunun için bir tarif olmasını diliyorum. Ama olsa bile ben kesin o ölçüleri karıştıran kişi olurdum.

Jonathan Fields sola dönüyor böylece tren ve otoyolların altındaki köprüden geçiyoruz. Artık Schaffer'a, yani başladığımız yere dönmek için tekrar sola sapmamız gerek. Geniş bir dörtgen çizdik. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Yolu biliyormuş gibi sürmüyor – merkezde bir yıl yaşamış biri gibi değil. Sanki yeni taşınmış gibi sürüyor.

Suyun yakınındaki apartmanların bitişiğinde bulunan bar ve restoranlar zincirinin dört blok ötesine park ediyoruz. Long Island Sound'dan giren bir körfez burası. Yani tam olarak okyanus sayılmaz. Daha çok nehir gibi. Ama tekneler, günbatımları ve o tür şeyler burada da var. Okyanus kokusu. Dalga sesleri. Şehrin, kardeşim gibi insanların yaşadığı bölgesinden de uzak. Bu yüzden gençleri ve bekârları kendine çekiyor.

Bölgedeki tüm boşanmış babalar yatacak birini arıyor. Belki de buraya gelen en kestirme yolu bilmemesi iyidir. Belki bilseydi daha çok endişelenirdim.

Jonathan Fields koyu renk, terziden çıkma bir kot giyiyor ve bol gömleği bir kemerin altına sokulmuş. Mokasen ayakkabı. Çoraplar. Gömleğin üstten iki düğmesi iliklenmemiş – bir tutam göğüs kılını açıkta bırakacak kadar. Takı yok. *Tanrı'ya şükür.*

Göğüs kılının hayranıyım. Erkeksi. Tüm o ağda ve lazer olaylarını anlamıyorum. Ben erkeksi erkekleri seviyorum. Kalkanlarımı indirebileceğimi, güvende olduğumu hissettiriyor – gece pusuya düşmemem için birinin çevreyi gözlediği anlamına geliyor. Bir ordunun parçası olmak güzel, küçük bir ordu olsa da.

Göt'ün de göğüs kılları vardı. Eskiden parmaklarımı içinden geçirirdim. Aniden onu katlanamayacağım kadar özlüyorum.

Adını, gerçek adını düşünüyor ve kucaklamasını hissediyorum. Tenini tenimde duyuşum, birbirine karışmış kollarımızla bacaklarımız, iç içe geçmiş gövdeler. Boynumda ılık nefesi ve ağzı benimkini buluyor. Derin bir öpücük. İç geçirme.

Kıpırdamadan yatarken ağzından o sözler dökülmüştü. *Seni seviyorum.*

Ona inandım. Bir seferliğine kendime izin verdim.

Yanlış anlamışım. Bir daha böyle bir şey olmayacak.

Şimdiyse... yeniden başlamalıyım, yabancı olmaktan sevgili olmaya uzanan o uzun yolculuk. Çok yorgunum ve henüz başlamadık bile, *Jonathan Fields.*

Anahtarı kontaktan çıkarıyor ve gülümseyerek bana bakıyor. *Gidelim mi?* gibi basmakalıp bir şey söylüyor ve beynim çelişkili bilgilere takılmış bir çember gibi hissediyor. Araba. *Gidelim mi?* Ama sonrasında kot ve göğüs kılı. Kafam karışıyor, ben de gülümseyerek arabanın kapısını açıyorum. Havaya ihtiyacım var.

"Nereye gidelim?" diye soruyorum. Aslında daha önce burada yemek yemedim. Rosie ve Mason'la tekneleri izlemeye gelmiştim. Büyük bir park var ve evden epey uzak bir mesafede – gezmenin gerekleri. Rosie de gezmeyi çok sever. Rosie'yi, Mason'ı ve Joe'yu, işimi ve geleceğimi düşününce içime bir sıcaklık dalgası yayıldığını hissediyorum. İyi olan pek çok şey var.

Mason'ın bana seslenişini duyuyorum. *Lala!*

Kafamda Rosie'nin sesini duyuyorum. *Bir adama ihtiyacın yok.*

Jonathan Fields'ı yürürken görünceyse, *Ama birini istiyorum,* diye düşünüyorum.

"Bildiğim bir yer var," diyor Jonathan. Onun önüne geçmem için bekliyor ve elini sırtımda hissediyorum. Beni bara yönlendirirken hafiften ürpermeme neden oluyor. Ama bu seferki karıncalanmaya neden oluyor ve rahatsız edici geliyor, sıcaklığın yerini alıyor. Bir insanla doğru düzgün konuşmadan ona böyle dokunmazsınız. Ya da en azından bir içki içmeden. Ya da belki dokunuyorlardır ama ben ne *halt* ettiğimi bilmiyorumdur.

Arka köşede bir masa var ve ben duvara bakan tarafa oturu-

yorum çünkü o kalabalığı gören diğer yere oturdu bile. Bana bir centilmenin böyle yapacağı söylenmişti. Gözetlemeyle ilgili bir şeylerdi – arkamızı kollamakla ilgili. Ama hadi dürüst olalım. Genç, çekici insanların olduğu bir bardayız. Yüzünü kalabalığa çevirmesiyle ilgili başka nedenler de düşünebilirim.

Belki de onu tanıyıp adını seslenecek, sonra da kapıya kadar peşimizden gelecek kadınları gözlemek istiyordur.

Bize içki almak için gidiyor ve şu an o içkiye balıkların suya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyacım var.

Eskiden çok düşündüğümü düşünürdüm. Olmayan sorulara cevaplar aradığımı, olmayan sorunlara çözümler bulduğumu. Sevgili annemin söylediği gibi *pireyi deve yaptığımı*. Annem ve Dick. İkisi de böyle söylerlerdi.

Sonra çok düşünmeyi bıraktım ve bilin bakalım ne oldu? Doğruca o deveye tosladım.

Cidden. Tüm bunların geçip gitmesini sağlayacak sihirli bir hap verin bana.

Ya da bir kokteyl ki şu anda tam karşımda olan şey bu.

"Teşekkürler," diyorum, Jonathan Fields otururken. İçkimden büyük bir yudum alırken kafamı kaldırıp çaktırmadan ona bakıyor, gözlerinin daha genç, daha seksi birine takılmasını bekliyorum. Ama takılmıyor. Bana, sadece bana bakıyor.

Aniden onun isteyeceği kadın olmak istiyorum. *Yeni ben olmak.*

"Tamam," diyor sandalyesinde yaslanırken. Artık daha rahat. Arabadaki ya da ilk bardaki gibi değil. Uzun bir günün ardından ofisten eve gelmiş ve ayakkabılarını çıkarmış gibi.

"Hadi baştan başlayalım. İlk randevularda çok kötüyümdür. Ne hakkında konuşulacağını hiç bilemiyorum. Ne sorulacağını bilemiyorum. Mayınlarla dolu bir arazide yürümek gibi."

İşte böyle – tam isabet. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp atıyorum.

"Biliyorum," diyorum. Rahatladığımı yüz ifademe olabildiğince yansıtmaya çalışıyorum. "Çok korkunç, değil mi?"

Başını coşkuyla sallayarak öne eğiliyor. "Biliyorsun, bu olabileceklerin en kötüsü, çevrimiçi randevulaşma. Eğer işyerinden ya da bir yerlerden biriyle dışarı çıkarsan bir başlangıç noktası olur. Bir aşinalık. Bir barda falan tanışırsan, onda da sadece flört etmek gibi şeyler oluyor – onun kendi kuralları var. Ya da bir elkitabı – ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet!" dedim. "Bu benim ilk seferim. Ve bence korkunç! Yani demek istediğim, sen değil... doğru ifade edemedim. Korkunç olan sen değilsin. Sadece bir başlangıç noktası bulmak zor." Tıpkı dediğin gibi, Jonathan Fields. Ama tam olarak değil. Bunlardan hiçbirinin kolay olduğunu düşünmedim. Asla. Göt'le bile.

Bana gönderdiği son mesajı silmedim. Bittiğini söyleyen ve onunla bir daha iletişime geçmememi isteyen mesajı. Bana deveyi hatırlatması için ara sıra okuyorum.

"Tamam," diyor yeniden. Bu kelimeyi çok seviyor. "O zaman bana istediğini sor. Ne bilmek istersin?"

"Dürüstçe mi?"

"Evet. Herhangi bir şey!" Tekrar arkasına yaslanıyor. Birasına uzanıyor ve bu sefer gözleriyle hızlıca etrafa bakıyor. Bu çok normal diye hatırlatıyorum kendime. Yüzü içeri dönük. Beni her an üzerime atılabilecek vahşi hayvanlardan koruyor. Gözleri kimsenin üzerinde durmuyor ya da oyalanmıyor, bana ve soruma dönüyor.

"Tamam," diye başlıyorum çünkü eğer Jonathan bu kelimeyi seviyorsa yeni ben de sevecek. İnsanlar onlara, stillerine ve dillerine alıştığınızda daima daha rahat davranırlar. Bu yüzden de sıklıkla köpeklerine benzerler. Bunu bir psikoloji dersinde öğrendim.

"Gerçekten öğrenmek istediğim şey boşanman. Karınla nasıl tanıştın? Neden evlendiniz? Yolunda gitmeyen neydi? Bu çok mu kişisel? Eğer öyleyse önemli değil. Ama dürüst olmam gerekirse bu en çok öğrenmek istediğim şey."

Tabii ki yalan. En çok öğrenmek istediğim şey BMW'sine ne olduğu ya da öyle bir araba yoksa bana neden var dediği. Beni

etkilemek ve ayartmak için yalan söylediyse bile, bizi buraya getiren araba gibi bir araba seçmesi, kafasına silah dayanmadıkça mümkün değil.

Bir de ilk barda onu ismiyle çağıran şu kadın... ve buraya, limana geliş rotamız...

"Tamam." Cevabına favori kelimesiyle başlıyor. "Üniversitede tanıştık. Swarthmore'da. Birinci sınıfta. Ama düşündüğün gibi değil. Uzun süre bir arada kalıp da sonra evlenmedik. Aslında mezuniyetten sonra ayrıldık. Ben Boston'a taşındım. Oralıyım. Söylemesi üzücü ama iş ararken bir yıla yakın ailemle yaşadım. O da buraya ya da daha ziyade New York'a geldi. Derken birkaç yıl sonra, yirmi sekiz yaşında falanken Facebook'ta yeniden bağlantıya geçtik."

Bunu bir mucizeymiş gibi söylüyor, benim de tüm yüzüm aydınlanıyor.

"Olamaz!" diyorum. *Bu bir mucize!!!!*

"Evet. Konuşmaya başladık, sonra ben onu görmeye geldim, o beni görmeye geldi. Boston'da bir süre yaşadık ve sonra tekrar buraya geldik. Gerçekten de bir aile kurmayı düşündük."

Artık üzgün görünüyor, ben de gri bir gökyüzüne dönüşüyorum. "Üzüldüm," diyorum. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Aralıksız bir on dakika boyunca anlatıp duruyor. Doğurganlık tedavilerinden, karısının endometriyozu olmasından vs. bahsediyor ve çok fazla bilgi veriyor. Kendime ışık hızında uzun mesafe gitmeye çalıştığımızı hatırlatıyorum. Ben anlayışlıyım. Öyleyim. Gerçekten öyleyim.

Ama şu araba mevzusunu öğrenmek istiyorum. Neden tekrar New York'a taşınmadığını da.

Rahatsız hissetmiş olmam Jonathan Fields'a haksızlık. O sadece benim sorduğum soruyu cevaplıyor.

Sonunda susuyor. Birer içki daha alıyor. Onu yürürken izliyorum ve yürüyüşünü beğendiğimi ve iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Karısını sevmiş. Çocuk sahibi olmak istemiş. Üniversiteden sonra bodrum katlarında oturmasına izin veren

bir ailesi var. İyi bir adam ve onu içeri davet etmek için bir yol bulmaya çalışacağım.

Sonra aklıma şu geliyor. Kız kardeşimi ve onunla bugün tanışmış olsam arkadaş olmayacağımı düşünüyorum. Onu sevmeyeceğimden değil ama o kadar farklıyız ki birbirimizi rahatsız ederdik. O beni yargılardı, ben onu yargılardım ve bir kız kavgasına kapılırdık. Olup olacağı bu olurdu. Ama o aileden, aynı kanı taşıyoruz. Yani onu asla bırakmayacağım. Milyon yıl geçse de. Onda beni rahatsız edebilecek şeyler bana sevimli geliyor. Onun da benim hakkımda böyle düşünüp düşünmediğini bilmiyorum ama bence öyle düşünüyor. Tekrar uzağa taşınsam da bir parçam daima onun olacak ve onun bir parçası da daima benim olacak.

İşler sarpa sardığında aradığım ilk insan o. Tıpkı iki ay önce olduğu gibi. Işık hızıyla yanıma geldi.

Peki yabancıların arasındaki sevginin olayı ne? Aileden, aynı kandan olmayan iki insanın bir arada kalmasını, gitmemelerini sağlayan ne? Öylece karar mı veriyorlar? Kendi sefaletlerini yutup, ayrılmak isteseler bile beraber mi oluyorlar? Rosie'yle kalmak bir seçim değil. Rosie'yi sevmek bir seçim değil.

Sonra Jonathan Fields ve karısını, birlikte geçirilen onca yılı düşünüyorum. Karısı birden gitmeye mi karar verdi? Pat diye. Belki öyle değildir. Belki tüm hikâyeyi bilmiyorumdur. Yine de merak ediyorum.

"Tamam," diyor. "Şimdi sıra bende." Yeni içkileri masaya bırakıyor.

Koyun gibi gülümsüyorum. "Tamam. Gönder gelsin."

"New York'taki adam, telefonda bahsettiğin – ciddi bir şey miydi? Zor bir ayrılık mıydı?"

Bana tam olarak ne sormak istediğini çözmeye çalışıyorum. Uzun süreli ilişkilere yatkın olup olmadığımı mı? Hâlâ başkasına âşık olup olmadığımı mı? Yoksa neden eve döndüğümü mü anlamaya çalışıyor?

Ve oradan da en başında burayı neden terk ettiğime varmaya çalışıyor.

"Evet ve hayır," diye başlıyorum. "Uzun zamandır çıkmıyorduk. Ama ona karşı hislerim vardı. İlişkiye son vermesi bana ağır geldi. Sanırım ikimiz de aynı tip bir teknedeyiz – tabii benimki daha küçük."

Beni dikkatle inceliyor. "Telefonda, sana her şeyin bittiğine dair bir mesaj attığını ve sonra da ortadan kaybolduğunu söyledin. Seninle iletişimi kestiğini. Nedenini öğrenmeye çalıştın mı?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Yani demek istediğim, biri seni mesajla terk ediyorsa ve bu şekilde ortadan kayboluyorsa bence bu bir işarettir. Bunu bir daha yapmaktan onu ne alıkoyabilir? Çekip gitmek kötü bir alışkanlık ama sonuçta bir alışkanlık ve kırılması zor."

Bu konuda iç gözlem yapmak yerine ahkâm kesmesini bekliyorum. Ama bunun yerine benim tavrımın üzerinde duruyor.

"Ama sen en azından ona ulaşmaya çalışmadın, öyle mi? Sosyal medyadan bile? Arkadaşlarına sormadın?"

Şimdi köşeye sıkışmış hissediyorum işte. Sosyal medya kullanmadığımı, arkadaşlarını pek tanımadığımı açığa vurmadan bu soruya cevap veremem. Biz baş başa zaman geçirirdik. Yeni bir şeydi. Yeni ve mükemmel.

Omuz silkiyorum, ona verebileceğim tek cevap bu.

"Tamam, neyse," diyor. "Fark etmez. İkimiz de kendi teknelerimizle yola devam ettik ve işte şimdi buradayız, bu iyi bir şey. Bunun kulağa basmakalıp geldiğini biliyorum ama buna gerçekten inanıyorum. Önemli olan her şey şu an burada ya da yakında gelecek. Benim şu an karşımda olan şey de inanılmaz güzel, akıllı bir kadın ve o adam hıyarın teki olduğu için şanslıyım çünkü şimdi orada değil buradasın."

Bunu tüm samimiyetiyle söylüyor. Hatta son zamanlarda geliştirdiğim algı yetenekleri bile en ufak bir saçmalık teşhis edemiyor.

Şu önceden hissettiğim sıcaklık dalgası yeniden geliyor. Bir solucan deliği buluyor.

Bu konuda biraz daha konuşuyoruz. Hayat hakkında, hatalar hakkında ve âni yaşamanın ya da ileriye bakmanın zorluğu hakkında. Ayrıca Boston'daki ailesinden de bahsediyor. Daha bir yıl önce ölen annesinden. Annesiyle kırk dört yıldır evli olan babasından. Kız kardeşi ve ailesinin Colorado'ya taşınmasından bahsediyor. Ben de kız kardeşim, Joe ve Mason'dan söz açıyorum. Bana çocuk isteyip istemediğimi sormuyor, böylece yalan söylemek zorunda kalmıyorum ve sohbet dışarıdaki su gibi okyanusa akıyor – ne okyanusu bir fikrim yok. Ama bunu seviyorum. Çok seviyorum.

Gözleri hep üzerimde. Birasından yudum almak için eğildiğinde teninin kokusunu alabiliyorum. Sonra geri yaslandığında biranın kokusunu. Bütün bunlar içtiğim votkayla karışıp enfes bir çekim kokteyli oluşturuyor.

Bunu kaybetmemek için savaşıyorum. Deve yapılmak için beynime giren ve endişe listeme eklenen küçük şeylerle savaşıyorum – hikâyeye uymadığını düşündüğüm şeylerle. Üniversite ve buraya geri dönmesi arasında kalan kısım. Şirketi Connecticut'taki diğer şirketlere benzemiyor gibi. Risk fonu olduğunu ama daha büyüklerin Branston'dan taşındığını söylemişti. Bunu biliyorum çünkü onun işi benim işimdi.

Biriktirdiğim başka yanlışlar da var: yüz ifadeleri, geçmişim hakkında yan sorular, çocukluğu. Bunların normal olup olmadığına karar veremiyorum çünkü ben normal değilim. Benim algım normal değil. Pireyi deve yapmalarım. Yumruk şeklindeki ellerim.

Ailemi deli ederdim. Öyleydi, biliyorum. Bana söylerlerdi bunu. Sevilmesi zor biriydim. Belki de imkânsız. Belki hâlâ öyleyim.

Bütün bunları bir kenara itiyorum. Jonathan Fields hoş bir adam ve birasına doğru eğiliyor çünkü gerçekte bana yakın olmak istiyor. Bunu hissedebiliyorum. Bu düşünceler yanlış. Bu endişeler yersiz. Bunları biriktiriyorum ki Jonathan Fields gibi beni sevmek isteyen iyi bir adamı kendimden uzaklaştırabile-

yim. Böylece de beni sevmeyecek yanlış adamları bulmaya devam edeyim.

Ağlamak istiyorum. Gözyaşlarımın geldiğini hissediyorum ama onları tutuyorum.

Bilgi güçtür değil mi? Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Eve bu yüzden döndüm. İşim bu artık. Eski benin hayatımı mahvetmesine engel olmak.

Lavaboya gidiyorum. Yüzüme soğuk su çarpıyorum. Kendimi toparladıktan sonra masaya geri dönüyorum.

Jonathan Fields beni koca bir gülümsemeyle karşılıyor. Sonra yeni bir sohbet başlatmak için ağzını açıyor. Ama bu, yeni bir sohbet değil. Bütün gece yapmaya uğraştığı konuşmanın aynısı.

"Tamam," diyor. "Öyleyse neden eve daha önce dönmedin?"

Burada neler oluyor?

Neden geçmişimle bu kadar ilgili?

Endişe listemi biliyor gibi görünüyor. Belki de listemi uzatmamı engellemeye çalışıyordur. Öte yandan yaptığı, o listeye bir şeyler eklemekten başka bir şey değil.

"Biliyor musun?" diyor. "Hadi buradan çıkalım, nehir kenarında yürüyelim."

Kendime bundan bir anlam çıkarılmayacağını söylüyorum. Pire. Deve. Güvenebileceğim hiçbir içgüdü yok. Bel bağlayabileceğim hiçbir yetenek. Sadece kararlılık.

Ağzımı açıyorum ve en sevdiği kelimeyi söylüyorum.

"Tamam."

DOKUZ

Rosie. Günümüz.

Cuma, 11:00 | Branston, CT.

Bir saat daha hızla geçip gitti. Rosie ve Gabe, Joe'yla buluşmak üzere Gabe'in arabasıyla Richmond Sokağı'na gittiler. Bir sonraki adımın ne olacağı ve polisi arayıp aramayacakları konusunda hararetli bir tartışma yaşandı. Gabe bir fikir sunmadı. Bu onların kararıydı. Eninde sonunda da Rosie'nin. Öyle ya da böyle, bu kararın sonuçlarıyla yaşayacak olan onun kız kardeşiydi.

Geçmişini eşeleyip de onu yarattığı anonimlik gölgesinden çıkmaya zorlarlarsa, bunun Laura üzerindeki muhtemel etkisinin ne olacağını Joe söylemese de olurdu.

Gabe içlerinde korkuyla sendelemeyen tek kişiydi ve Rosie onun yüzünde daha da kötü bir şey görüyordu – teslimiyet. Zaman çok değerli geliyordu ama yalnızca o kadardı. Bir his. Bilmemenin paniğiyle beslenen bir aciliyet. Eğer kötü bir şey olduysa çoktan bitmiş olmalıydı. Geç kalmışlardı.

Rosie kararını verdi ama bir saat önce mutfakta dikilirkenki kararlılığı yoktu. Bekleyeceklerdi.

Joe minivanını eve götürdü. Rosie onun arabasını aldı ve Gabe'i limana, Laura'nın telefonundan en son sinyal alınan yere doğru takip etti. Tam lokasyon bir park alanı ile spor salonunun arasıydı. Ama bunun bir anlamı yoktu – insanlar barlara ve restoranlara giderken bir sürü park yerini ve hatta sokakları da kullanırdı.

Onlar da sokaklarda ve aralarındaki geçitlerde yürüdüler, apartmanlarda durup insanlara findlove.com'dan herhangi bir adamı tanıyıp tanımadıklarını sordular. Ellerindeki fotoğrafların sayısını yirmi yediye kadar indirmişlerdi. Laura onun hakkında, diğer fotoğrafları dışarıda bırakmalarına yetecek kadar bilgi vermişti. Gür saçlı, temiz tıraşlı ve zinde. Yine de samanlıkta iğne aramak gibiydi. Arabalarını park ettikleri sokağa geri geldiklerinde ellerinde onlara yardımcı olacak hiçbir bilgi yoktu.

Gabe fotoğrafları arabasının kaportasına dizip yüzleri inceledi.

"Bunlardan herhangi birini tanıyor musun?" diye sordu Rosie. Gabe bazen davalarından bahsederdi. Yaptığı iş çoğunlukla sıradan şeylerle ilgiliydi – kurumsal bilgisayar sistemlerinde teknik şeyler üzerine çalışıyordu. Ama öteki işinde –BT'yi eşleri araştırmak için kullandığı– onu kiralayan her zaman kadınlardı. Bu da Rosie'ye daima annesini hatırlatırdı.

"Bunu sorman komik," diye cevapladı Gabe. "Bu boktan siteyi en son inceleyişim Melissa'nın davası içindi. Kocası sahte bir hesapla daha genç kadınları kandırıyordu."

"Üzgünüm..." dedi Rosie. Gabe ve Melissa, tanışmalarıyla ilgili bu küçük gerçeği unutmayı seviyorlardı.

"Hayır, üzülme. Bildiğin gibi, evlendiğin sürece müşterinle yatmakta bir sorun yok." Gabe ona göz kırptı ve Rosie gülmeyi başardı. Ama şakalaşmaları kısa sürdü.

"Bu adamların bazıları yıllardır burada. Şu" –Gabe baştan çıkarıcı gülüşlü bir adamı gösterdi, elinde ucunda balık olan bir misina vardı– "iki üç yıl önce buradaydı. Melissa'nın davasından önce. Bu aptal balığı hatırlıyorum."

Roise resme baktı. "Onu listeden çıkarmalıyız. Laura balıktan bahsederdi. Saçma bulurdu."

Gabe bir kalem çıkardı ve fotoğrafın üzerine çarpı işareti koydu.

"Evet," diye onayladı. "Bunun psikoanalizini yapardı – başarı, erkeklik, egemenlik aksettirmek için acınası bir girişim."

"Bu bir lanet ve nimet – herkesi ve her şeyi görme şekli."

Gabe'in yüzünde teslimiyete benzer bir ifade belirdi. "Kendisi dışında," dedi. "Yaptığı şeyleri neden yaptığını hiçbir zaman anlamadı."

Rosie kaldırımı adımlamaya başladı, kollarını kavuşturmuş, gözleri güneşten kısılmıştı. Güneş tam tepeden geliyordu. Telefonunu kontrol etti. Saat on birdi.

"Restoranlar şimdi açılmıştır," dedi Gabe. "Çoğu öğle yemeği veriyor. Elemanlar hazırlık yapıyordur."

Gabe zihnini okumuştu.

Rosie konuşmayı bırakıp suyun kenarındaki devasa komplekse baktı. "Şimdiye kadar sadece parka geldim. Mason'ın bir restoranda oturacak sabrı yok."

Gabe sağlarındaki bir sokağı işaret etti.

"Buraya gelmiştik. Melissa'yla birlikte. Genç bir kalabalık vardı – bize göre genç yani. Bir de boşanmış adamlar tabii. Buradaki mekânlarda alışveriş yapmaya geliyorlar – şekerci dükkânındaki çocuklar gibi. Hepsi bir blokta gibiler. Orada, iki sokak aşağıda."

Gabe yürümeye başladı. "Başlayalım artık."

Bir ipucu bulmadan önce üç mekâna gittiler. Bir şeyler buldukları yer yemek servis eden bir bardı ve çok kötü yemekleri vardı – ama insanları sarhoş ve açken içeride tutabilecek kadar iyiydi. Karanlık bir atmosferi vardı ve bayat bira kokuyordu. Barı daha yeni açan barmenle konuştular.

Fotoğraflara baktı, Rosie kız kardeşinin kayıp olduğunu söyleyene kadar isteksizdi. Sonrasında daha iyi odaklandı, adamları incelemek için her fotoğrafa yeniden döndü.

Sonra bir gülümseme geldi ve ânında yok oldu.

"Evet," dedi içlerinden birini işaret ederek. "Bu adam. Düzenli gelir."

Fotoğraf kullanıcı adı here4you'ya iliştirilmişti.

"Onu gördüğünde neden gülümsedin? Komik olan ne?" diye sordu Gabe.

Barmen duraksadı, soruyu cevaplarken Rosie'ye şöyle bir

baktı. Sonra soruyu cevapladığında Rosie'nin değişecek ifadesini görmek istemiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Daha doğrusu Gabe'e döndü.

"Bu adam... hafta içi gelir. Bir ya da iki kere. Asla hafta sonu değil. Perşembe günleri favorisidir."

"O zaman dün akşam buradaydı?" diye sordu Rosie. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle Gabe'e sonra yeniden barmene baktı.

"*Her* perşembe."

Rosie telaşla telefonunu çıkardı ve Laura'nın bir fotoğrafını buldu. Arka bahçelerinde Mason'ı salıncakta sallıyordu.

"Bu kadınla beraber miydi? Onu tanıdın mı?"

Barmen fotoğrafı görmek için öne eğildi ve sonra kafasını salladı. "Bilmiyorum... Her gece çok fazla insan gelip gidiyor. Belki."

Gabe birden sinirlendi, ellerini bara dayayarak uzandı. "Bu adamı gördüğünden nasıl emin oluyorsun o zaman? Eğer bu kadar insan gidip geliyorsa?"

Barmen kendini savunurcasına geriye yaslandı. "Adamı biliyorum çünkü müdavim. Arka köşede oturur. İçkileri bardan alır. Nakit öder. Boktan bahşiş bırakır."

"Kadınlarla gelir mi? Randevuya?" diye sordu Gabe.

"Evet, ben de onu söylüyorum. Hafta içi gelir. Genellikle farklı kadınlarla."

"Her seferinde farklı kadın mı?" diye sordu Rosie.

Barmen onayladı. "Evet, hepsi farklı yaşlarda, ırklarda, zayıf, çok zayıf değil, kısa saçlı, uzun saçlı. Bir tipi yok. Ayrıca pek seçici görünmüyor."

Rosie'nin nefesi kesildi. "*Tanrım* bu o! O olmalı!" dedi.

"Bekle." Gabe adamın fotoğrafını bir daha gösterdi. "Emin misin? Bu adam mı?"

"Ah, evet. O kendini beğenmiş gülümsemeyi görüyor musunuz? Bir tarafı daha kıvrık. Daima öyle dolaşır," dedi. "Ucuzcu orospu çocuğu. Patates kızartması bile ısmarlamaz."

"İsmini biliyor musun?" diye sordu Gabe.

"Hayır. Dediğim gibi. Nakit öder ve arkada oturur. Ama bekleyin..." Bir anıyı hatırlamak istercesine kafasını kaşıdı. "Birkaç hafta önce tuvalete gitti ve beraber olduğu fıstık, garsonu çağırıp birer içki daha aldı. Kendi kredi kartıyla. Buna gülmüştük. İlk defa onun olduğu masadan düzgün bir bahşiş geliyordu ama sadece kadın ödeme yaptığı için."

"O burada mı? Garson?" Rosie'nin gözleri mekânı tarıyordu ama mekân boştu.

Barmen kafasını salladı. "Geceleri çalışır. Ona ulaşmaya çalışabilirim. Numaranız, bir kart ya da bir şey var mı? Hangi gece olduğunu, ne içtiklerini hatırlarsa kredi kartı slipini bulabiliriz. Bu da size en azından randevulaştığı kişilerden birinin ismini verir."

Gabe cüzdanından iş kartını çıkardı. Arkasına Rosie'nin cep telefonunu yazdı ve barmene uzattı.

"İkimizi de dene, fark etmez," dedi. "Ondan haber alır almaz."

"Arayacağım," dedi barmen. "Kız kardeşinizin fotoğrafını da atın bana. Dün gece çalışan herkese göstereyim. Umarım onu bulursunuz. Eğer teselli edecekse, zararsız birine benziyordu. Kendi dalaveresini çeviren götlerden bir diğeri sadece."

"Teşekkürler, adamım." Gabe barmenle tokalaştı ama Rosie bekleyemedi. Hızla sokaktaki arabaya doğru yürüyordu. Gabe onu kolundan tutup durdurdu.

"Hey," dedi. "Bu iyi haber. Laura dün gece buradaydı. Telefon kayıtlarından biliyoruz. Bu bizim adam olmalı. Şimdi onu bulabiliriz... sonra da Laura'yı."

"Benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum," dedi Rosie kolunu çekerken. "Bu yüzden polisi aramadım. Bu yüzden beni aratmadın."

"Rosie..."

"Hayır – durmalıyız. Bunun üzerine düşünmeliyiz."

"Düşünülecek bir şey yok. Jonathan Fields'ı bulduk. Zararsız bir zampara."

"Gabe..." Korkuyla ona baktı. Unutması imkânsızdı. "Benim arabamla geri dönmedi. Park biletleri – bir tanesi Richmond Sokağı'na varmasından hemen sonra. Bir tanesi ise sabah. Dün gece ancak iki şey olmuş olabilir..."

"Biliyorum, Rosie. Bilmediğimi mi düşünüyorsun? Bağlantımızı koparmamıştık – ama geri dönüşünü kabul etmek kolay olmadı. Hep ortada duran o acıyı görmek – bir de Melissa var, kız kardeşinin yakınlarında olmamı istemiyor çünkü sadece duyduğu hikâyelerden dolayı bile, onun yanında olabilecek şeyleri biliyor."

Gabe öfkeliydi ve bu sarsıcıydı. Rosie'nin onun kendini kaybettiğini gördüğü anlar bir elin parmaklarını geçmezdi.

Gabe devam etmeden önce kendini sakinleştirdi. "Dün geceki hâlini gözümde canlandırabiliyorum. Ona âşık olurken gözlerindeki ifadeyi. Ve onun bir düzenbaz olduğunu anladığı zamanki öfkesini. Bunların hepsini biliyorum – her bir yüz ifadesini ve bunun onu götürdüğü yerleri."

"O zaman biliyorsun..." dedi Rosie yalvarırcasına. "Eğer bu adam bir oyuncuysa, bir yalancıysa ve Laura bunu anladıysa ne kadar zararsız olduğunun önemi...."

Ama Gabe dinlemiyordu. "Hep o kelimeyi söylerdi –'sevgi'– sanki bir nesneymişçesine. Tutulabilecek ve dokunulabilecek bir şey gibi. Sanki sevgiyle kuşatılmamış gibi konuşurdu; senin, Joe ve Mason'ın – hepimizin, onu sevmeye çalışan onca erkeğin sevgisiyle. Sandığı gibi değildi. Bunu ona anlatmaya çalıştım. Melissa'yla tanıştığımda... aramızdaki kendiliğinden büyüdü ve emek gerektirdi. Ona anlatmaya çalıştım."

Rosie çığlık atmak istedi. "Ben de öyle – milyon kere. Bazen nasıl işe yaradığını. Her gün uyanmak ve sanki seni ayaklarından tutup sürüklemiyormuş gibi o insanı sevmeye karar vermek. Sanki tüm hayatı boyunca umutsuz bir arayıştaymış gibi – o resimde bunu yüzünde görüyorsun, bilgisayardakinde görüyorsun. O zaman bile..."

Gabe sinirini üzerinden attı ve gözlerini sıkıca kapadı. O kısa anda Rosie onun ne hissettiğini tam olarak biliyordu.

"Sonra olanları hatırla – ilk gerçek erkek arkadaşına olanları," dedi Rosie. "Ya yeniden olduysa? Şu adamla, Jonathan Fields'la?"

Geri kalanını söylemeden kısa bir an durdu, tüm düşünceleri birbirine geçmişti. Basitleşiyordu. Daha açıktı.

"Şöyle ki Gabe, endişelendiğim şey onun Laura'ya yapabilecekleri değil. Endişendiğim, Laura'nın ona ne yapabileceği."

Gabe başıyla onayladı, ciddileşmişti.

"Hadi eve geri dönelim," dedi. "Bu adamı nasıl bulacağımızı biliyorum. Şu an tek yapabileceğimiz bu."

Arabalarına bindiler. Kaldırımdan çıktılar ve limandan uzaklaştılar.

ON

Laura. Seans Yedi.

Üç Ay Önce | New York City

Laura: ...belki de sadece aşkta şanssızımdır. Bu bir şarkı değil miydi? Ya da şarkıdan bir parça? Başka bir tabir daha var... Neydi o? "Kalp istediğini ister."
Dr. Brody: Ama eğer o kalp kırıksa, yanlış şeyleri isteyecektir.
Laura: Neşeli... ama... benim böyle olduğumu mu söylüyorsunuz? Kalbim mi kırık?
Dr. Brody: Bu sadece bir ifade biçimi, Laura. Kalpler kırılmaz.
Laura: Görünen o ki öyle. Ama insanlar kırılır, değil mi?
Dr. Brody: Tabiri caizse. O konu hakkında ne zaman konuşmak istersin?
Laura: Neyle ilgili? Size her şeyi anlatıyorum.
Dr. Brody: O gece ormanda gerçekte ne olduğu hakkında?

ON BİR

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 21:00 | Branston, CT.

Su kenarı boyunca devam eden yolda yürüyoruz. Hava mükemmel, ne sıcak ne de soğuk bir etki bırakıyor. Tuz ve yosun kokuyor. Okyanusun kokusu. Çok keyifli.

Ve beni ümitsizlikle dolduruyor.

Bunu deli doktoruna açıklamaya çalıştım, mükemmel bir gecenin hasret duygusunu nasıl da hızla ve aşırı derecede tetiklediğini ve sanki içimde patlayacak gibi hissettirdiğini. Mükemmel geceler sevgililer içindir.

Biz, ben ve Jonathan Fields, bu mükemmel geceyi havasıyla ve kokularıyla içimize çekerek dolanıyoruz. Bu ânın geçip gitmesi için duyduğum arzu, belki yabancı değil sevgili olarak dolanmamıza sebep olacak gelecekteki anların da geçmesi için duyduğum arzu –sevgililere avazı çıktığı kadar seslenen bu mükemmel gecede âşık olma arzusu– boğazımdan yukarı yükseliyor.

Onu bastırabilmek için nefesimi tutuyorum.

Yanaklarım kızarıyor ve o da bunu fark ediyor. Ama dolanmaya devam ediyoruz. Kendimi nefes vermeye zorluyorum, yeni bir nefes alıyorum ve yavaş yavaş geçiyor.

Jonathan Fields. Dolaşma tarzı hoşuma gidiyor, elleri kotunun cebinde. Gömleğinin alt düğmesi içe sokulmuş. Gömleğinin kolları kıvrılmış ve kollarındaki kılları görebiliyorum, açık kahverengi.

Ayı ya da onun gibi bir şey değil. Hani şu erkeksi şey. Neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum. Rosie de seviyor. Joe'ya da bu yüzden âşık oldu. Doğuştan erkek gibiydi. Bir adam. Dick de böyle miydi diye merak ettim, belki de bu yüzden ikimiz de aynı adama çekilmiştik. Babamızın göğsünde veya kollarında kıl olup olmadığını birazcık bile hatırlayamıyorum. Jonathan Fields'ın şimdi dolandığı gibi biraz çalımlı, biraz aldırmazca dolanıp dolanmadığını hatırlayamıyorum. Belki güvenle. Ya da belki böbürlenerek.

Bir süre yürüyoruz. İnsanlara bakıyor, ilk randevularındaki gibi görünen diğerlerine gülüyoruz. Sanki biz onlardan daha iyiymişiz gibi. Ne de olsa biz en azından durumun saçmalığının, tuhaflığının farkındayız. Havayı koklayarak bundan sonra nereye gideceğimizi düşünüyoruz. Ve orada ne yapacağımızı. Bunu düşündüğünü görebiliyorum. Yüzü düşüncelerle değişiyor, gerçi bence o bunun farkında değil.

Ama ben farkındayım. Her şeyin farkındayım.

Ve arabayı, bardaki kadını ve hikâyesindeki boşlukları unutmadım. Çığlık atan bu mükemmel gecede sevgili olmadığımızı unutmadım.

Sessizleşiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Başımla onaylayarak gülümsüyorum.

Derken mucizevi bir şey yapıyor. Zihnimi okuyor.

"Kumsalı çok severdik, karım ve ben," diyor.

Eski karısı, diye düşünüyorum. Ama onu düzeltmiyorum. Bu bir alışkanlık. Başka bir şey değil.

Değil mi?

"Çocuk yapmak konusunda yaşadığımız zorluklar artınca gitmekten vazgeçtik. Çünkü kumsal aniden çocuklarla dolmaya başladı. Onları havada döndüren babalarıyla sörfteydiler. Kumdan kaleler yapıyorlardı. Martıları kovalıyorlardı. Eminim daima oradaydılar ama karımın hamile kalamamasından sonra kumsalda gün ne kadar güzel olursa, neler kaçırdığımızı sindirmemiz o kadar zorlaşıyordu."

Kendimi tekrar toparlıyorum. Benimkine benzeyen hikâyesi beni sakinleştiriyor. Çocuksuz bir kumsal. Sevgililer olmadan mükemmel bir gece.

"Benim hiç çocuğum olmadı," diyorum. "Ta ki yeğenim doğana kadar. Ama o zaman bile, o beni tanıyana kadar çocukların kullandıkları gücü anlayamamıştım."

Jonathan şimdi bana bakıyor, bir soru gözlerinin kısılmasına sebep oluyor. Ama ben, onun benim zihnimi okuduğu gibi onun zihnini okuyamıyorum.

"Buraya pek gelmediğini sanıyordum?" diyor.

Yine geçmişimle ilgili sorular. Ne haltlar çeviriyor?

Yine de cevaplıyorum.

"Tatillerde gelirdim. Genellikle bir geceliğine ya da sadece öğleden sonraları için. Daha çok kız kardeşim, Mason'ı şehre getiriyordu. Mason beni tanıyor. Gerçekten de."

Sonra birden duruyorum çünkü daha fazlasını bilmeyi hak etmiyor. Mason'ın *Dada* demeyi öğrenmeden önce *Lala* dediğini. *Lala Teyze*. Sadece onun taktığı bir ismim var. Ve beni gördüğünde yüzü milyonlarca renklik bir hazla aydınlanıyor. Neresinden gıdıklanmak istediğini biliyorum ve onu yatağıma, yumuşak yorganın üzerine fırlatmanın ne kadar zor olduğunu da. Kahkahalarının ne zaman hıçkırığa dönüşeceğini, onu ne kadar süre kovalayacağımı biliyorum. Yanağını öptüğümde cildinin ne kadar yumuşak olduğunu biliyorum.

Yani siktir git, Jonathan Fields. Yeğenim beni tanıyor.

"Bu seni düşündürüyor mu?" diye soruyor. Beni geri çekmeye uğraştığını hissedebiliyorum.

"Ne? Çocuk sahibi olmak hakkında mı?"

"Evet. Elbette."

Bu soruyu bekliyordum.

Başımı iki yana sallıyorum. "Daha ziyade korkutuyor," diyorum.

"Korkutmak mı? Neden?" diye soruyor.

"Çünkü çok kırılganlar. Rosie bunu sürekli söylüyor. Bunun onu korkuttuğunu söylüyor. Yani tabii ki beni de korkutuyor."

Birden sessizleşiyor ve beni bir çocuğu alıp ikiye bölerken düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ama kastettiğim bu değil.

"Ebeveyn olmak büyük sorumluluk. Neyi söyleyip söylemeyeceğini bilmek. Çocuklar boş bir sayfa gibi. Üzerlerine çizdiğimiz her şey orada sonsuza kadar kalıyor."

Meraklı bir *yaa* sesi çıkarıyor, sanki bunu hiç düşünmemiş gibi. Sanki onca yıl çocuk isteyip de bir çocuğu olduğunda ne yapacağını düşünmemiş gibi.

Bence o normal, ben değilim. Ama öte yandan, çocukken üzerime çizilen şeyleri hâlâ okuyabiliyorum. *Sıkılı yumruklar. Sevilmesi çok zor.* Umutsuz bakışımı ne kadar uzun korusam da bana asla bakmayan gözler.

Jonathan Fields yürümeyi bırakıyor. Bu benim ruh hâlim. Uzak mesafeden hissettiğimiz akıntının gelgiti gibi ruh hâlimi hissedebilir.

"İlk barı terk ettiğimizden beri aklında bir şey var, değil mi?"

Kahretsin, Jonathan Fields. Gerçekten de benim kafamın içindesin, değil mi?

Aklımda çok şey var ama seçtiği kelimelerden ne demek istediğini anlıyorum –*ilk barı terk ettiğimizden beri*– o yüzden de söylüyorum.

"Şu kadın – Richmond Sokağı'ndaki bardaki kadın. Biz çıkarken seni isminle çağıran."

Bunun geleceğini biliyor, o yüzden de cevabı ağzından ipek gibi pürüzsüzce çıkıyor.

"Birkaç hafta önce çıktığım bir kadındı."

Kalbim kırılıyor. Boğulmaya başlıyor. Kim onu ismiyle çağıran bir kadından kaçar ki? Çıktığı bir kadından? Götün teki kaçar tabii, kim olacak.

"Onu da findlove'dan mı bulmuştun?" diye sormayı başarıyorum. Kalbiniz boğulurken konuşmak zor.

Başıyla onaylıyor. "Üç kez çıktık."

"Üç randevu," diyorum. Sihirli sayı. Endüstri standartları. Üçüncü buluşmada seks adaba uygun, bu açıdan işler iyi gitmezse zamanını boşa harcamayı da engelliyor.

Araştırmamı yaptım.

Bakışlarını kaçırıyor, biraz da utanmış gibi. "Evet... üç randevu. Benim daireme gittik. Gerçekten çok tuhaftı. Bunu söylerken kendimi kötü hissediyorum, başka bir kadın hakkında herhangi bir şey söylerken de. İnsan yaptıklarını anlatmamalı, değil mi?"

Cevap veremem. Bitirmesi gerek.

"Ona ertesi gün iyi bir uyumumuz olmadığını söyledim." Bunu söylerken değişik bir ağırbaşlılıkla bana bakıyor. Genellikle anlaşılmak için umutsuz olduğum zamanlarda benim de yaydığım türden bir ağırbaşlılık.

"Bunun yapılacak en doğru şey olduğunu düşündüm. Onu kandırmamak gerektiğini. Başka birisini bulmasına izin vermek gibi. Kahretsin – sanki her bir çöpçatanlık sitesinde ve aplikasyonunda benim gibi tonlarca adam yokmuş gibi...."

İç çekerek dirseklerini yürüme yolundaki metal tırabzana dayıyor. Böyle zamanlarda insanları atlamaktan kurtaran tırabzana.

Konuşmayı başarabiliyorum.

"Peki ne oldu?"

Başını sallarken ellerini birbirine kenetliyor.

"Mesaj atmayı ve aramayı kesmedi. Bir hafta boyunca cevap verdim ve sonra duracağımı söyledim, öyle de yaptım. Hâlâ her gün kızgın mesajlar atıyor. Sen içeri girdikten hemen sonra gördüm onu ve oradan çıkmamız gerektiğini anladım."

Bütün söylediklerini aklımın süzgecinden geçiriyorum. Bundan hoşlanmasam da aslında kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Belki bu acınası bir durum ama aşkı kovaladığım sırada yaptığım onca şeyi düşünürsek, asla kimsenin peşine düşmedim – ne mesajlar, ne aramalar ne de e-postalar. Ve bu beni mutlu ediyor.

Gülümsüyorum, o da bunu görüyor.

"Ne?" diye soruyor.

Gülmeye başlıyorum çünkü aslında ona inandım ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Kalbim obruktan sürünerek çıkmaya başlıyor.

"Üçüncü randevuda ne olduğunu merak etmem çok mu korkunç? Evinde, senin 'uyumlu' olmadığınızı anlamana sebep olan şeyi merak etmem?" Alıntıyı yaparken parmaklarımla havada tırmak işareti yapıyorum. Ruh hâlim esaslı bir dönüş yapıyor.

Artık o da gülmeye başlıyor.

"Bazen sadece kimyan tutmuyor. Aynı sebeplerden erkeklerden uzaklaştığın olmuştur."

Işığı bir kez daha geçmişime tutuyor. Ama o yola girmeyeceğiz.

"Bu koca bir şekerci dükkânı, değil mi?" diyorum cevap vermek yerine. "Sadece almadan önce her şeyi denemek durumundasın. Bir ısırık al. İyi ama mükemmel değil. Bir diğerini al, bir ısırık. Daha iyi belki. Ya da daha kötü. Belki ilki daha iyiydi."

Başıyla onaylıyor. "Tam olarak böyle. Ve ikinci seferinse, işte o zaman korku başlar."

"Yanılma ihtimalin olduğunu bildiğin için mi? Dükkânda tadı güzel olanın eve götürüldüğünde o kadar da iyi olmadığı mı ortaya çıkıyor?" diye soruyorum.

"Ayrıca," diyor Sherlock Holmes gibi parmağını kaldırarak, "acaba şeker bizzat ben miyim diye de bir korkuya kapılırsın."

"Ah!" diyorum. "Doğru." Ona bakıyorum ve bunu düşünmeye çalışıyorum. *Şeker olan o. Neli olacağına karar veren benim.* Ama hayır. Bunlar sadece kelimeler. Bunu biliyor. Bir şekilde erkekler asla şeker olmuyor. Asla, asla, asla.

Tekrar yürümeye başlıyoruz. Beni arabayı park ettiğimiz sokağa yönlendiriyor. Bu arabanın her şeyi yanlış, endişe listemde. Ama en azından bardaki kadını listeden çıkardım. Çünkü hikâyesi beni ikna etti.

"Peki kız kardeşin kocasıyla nasıl tanıştı?" diye soruyor şimdi.

Şeker benim, o yüzden tatlı olmaya çalışıyorum ve ona cevap veriyorum.

"Hepimiz birlikte büyüdük," diye başlıyorum. Sonra her şeyi anlatıyorum. Rosie, Joe ve Gabe Wallace hakkında, tırmandığım ağaç hakkında, kokulu kabak hakkında ve kurbağa yumurtaları hakkında ne varsa. Kelimeler, hikâyeler âdeta içimden fışkırıyor. Onu memnun etmek için değil içimde yaşadıkları için, bir neşe ve acı nehrinde yüzdükleri için. Sıcak lav ve soğuk su. Islak, kirli kıyafetler. Güneşte kurumuş tenler, kahkaha. Özgürlük. Kahrolasıca yumruklar, gözyaşları ve net çizgiler. Siyah ve beyaz. Biz gençken grinin hiçbir tonu yoktu. Her şeyin gri olduğunu daha öğrenmemiştik.

Yine de duruyorum. Ona ilk erkek arkadaşımı anlatmıyorum. Nasıl öldüğünü de.

"Yani kız kardeşin ve kocası bebekliklerinden beri arkadaşlar? Bu çok iyi bir hikâye," diyor. "Kabul etmeliyim. Beni yine de üzdü."

"Neden?" diye soruyorum.

"Karımla ikimizi hatırlattı, üniversiteden beri arkadaşız. Gençken tanışmakta bir şey var var. Saklanmayı öğrenmeden önce."

Arabasına vardığımızda kilidi açıyor.

Sonra önümde durup kapımı açıyor.

"Sakladığın şey ne?" diye soruyorum. Elimde değil. O kapıyı da o açtı.

Sonra cevap veriyor. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

Sesindeki bir şey beni yine durduruyor. Geçmişimi öğrenmek istiyor. Neden?

Rüyalara ve kâbuslara girip çıkıyorum.

Ona bakıyorum, ikimiz de konuşmuyoruz. Hangisinin gerçek olduğunu merak ediyorum. Hangisi doğru? Bu bir rüya mı kâbus mu?

Anlamak ne kadar zaman alır diye merak ediyorum. Annemiz babamın kalbinde ve aklında ne olduğunu bilmiyordu, on sekiz yıldan sonra bile. Bir yatağı paylaşmak, bir banyoyu paylaşmak. Yemekleri, tatilleri ve çocukların doğumunu paylaşmak.

Yeni tanıştığım bir adamın gözlerinin ardında ne olduğunu göremem ama buna sebep olanın zaman olduğundan çok emin değilim.

Bunun bir kâbus olması olasılığından korkmalıyım. Ve bu arabaya tekrar binmemeliyim. Bu araba tamamen yanlış.

Ama bunun bir rüya olduğu umudundan ve ne kadar zaman geçerse geçsin cevabı bulamayacağım gerçeğinden vazgeçmeyi de göze alamam. Sevgili olduktan sonra bile yabancı kalabiliriz.

"Gel," diyor. "Hadi şehre geri dönelim."

Arabaya bindiğimde beynimde solgun bir fısıltı var.

Sakladığın şey ne?

Buna cevap vermedi.

Yine de Jonathan Fields'ın kapıyı kapatmasına izin veriyorum.

ON İKİ

Rosie. Günümüz.

Cuma, 12:00 | Branston, CT.

Rosie'nin evine döndüklerinde Gabe findlove.com'da yeni bir hesap açtı. Kullanıcı adını here4you2 yaptı. Profil fotoğrafı Jonathan Fields'ın ekran görüntüsüydü – barmenin belirttiği kişi. Profil öğlen olmadan aktif hâle geldi.

Laura gibi kadınları seçtiler. Yirmilerinin ortasından geç otuzlara kadar. Asla evlenmemiş. Çocuk yok. Branston'a en fazla 15 km uzaklıkta. Ve güzel. Altmıştan fazla profile e-posta gönderdiler. Konu başlığı: *BU ADAMI TANIYOR MUSUNUZ?*

E-postanın iletisinde bir kadından diğerine bir rica vardı. *Bu adamla çevrimiçiyken tanıştım ve onda bir sorun olduğunu düşünüyorum. Sizinle hiç bağlantıya geçti mi?* Gabe hem kendi numarasını hem de Rosie'nin numarasını ekledi.

"Bu sitede yüz profilden biri sahte. Avatarlar, sahte fotoğraflar ve ayartıcı bilgiler. Bunu hemen hemen her zaman kadınlar yapıyor. Görüştükleri adamlarla iletişim kurmak için bir avatar kullanıyorlar. Ya da bazen kocaları ve erkek arkadaşları için. Sonra cevap verecekler mi, buluşmak isteyecekler mi diye bekliyorlar. Bu da adamın aldattığını ya da yalan söylediğini gösteriyor. Anafikir bu."

Rosie başıyla onayladı ve panik duygusunu defetti. Planları işliyordu. Bir cevap bekleyeceklerdi. Beklerken de Gabe,

Laura'nın odasındaki kâğıtları didik didik edecek ve yardımcı olacak bir şey var mı diye bakacaktı. Rosie, Laura'nın çevresinden tanıdığı kişileri aramaya başlayacaktı. Şaşırtıcı şekilde kardeşinin çok az arkadaşı olduğunu fark etti ve bu onu huzursuz etti. Suçlu hissettirdi. Mason doğduğundan beri kendi hayatına çok fazla gömülmüştü.

Laura'nın Jill adındaki iş arkadaşıyla sıradan bir görüşme yaparak başlayacaktı. Sonra Laura'nın eski ev arkadaşı Kathleen'i arayacaktı – hafta sonlarını New Jersey'de geçirdiği için hiç tanışamadıkları. Gabe telefonlarını nasıl bulacağını biliyordu. Ayrıca New York City'deki Göt'le temasa geçecekti. Tabii kim olduğunu bulabilirse. Hiçbir şey olmama ihtimaline karşı kimseyi endişelendirmeyecekti ve Laura hayatına geri dönmek istediğinde, deli kız kardeşinin panikle onu aramasını açıklamak zorunda kalmayacaktı.

Bir fincan kahve hazırladı ve masaya, telefonunun ve Laura'nın bilgisayarının yanına yerleştirdi.

Kapıyı duyduğunda saat iki buçuktu.

"Biz geldik!"

Joe, Mason'ı aşağı indirdi ve Mason annesine koştu. Rosie onu yakalayarak sıkıca sarıldı.

"Park nasıldı, aşk böceğim?"

Gözlerini kapadı. Onu içine çekti. Durumun aciliyetinden kendini sıyırmaya çalıştı. Mason'ın hissedebileceğini biliyordu.

Mason, annesinin kollarından kendini kurtardı ve oyuncaklarının olduğu köşeye koştu. Joe mutfakta öylece dikilmeye devam ederken gözleri Rosie'den Mason'a ve oradan da Gabe'in arabasını park ettiği sokağa kaydı.

"Şanssız mıyız?" diye sordu Joe.

Roise ona Jonathan Fields'tan ve Laura'nın telefonunun bulunduğu bardan bahsetti. Adamın fotoğrafı ve kullanıcı adı ellerindeydi. Onunla randevulaşan başka bir kadın olabileceğinden

ve onun kredi kartı kullandığından bahsetti. Belki adamı bulabilirlerdi. Kadın onunla ilgili daha çok şey biliyor olabilirdi.

Joe hızlıca lavabonun üzerindeki saate baktı.

"Neredeyse üç olmuş."

"Biliyorum."

"Aramalıyız..."

Merdivenden ayak sesleri geldi. Gabe boş ellerle içeri girdi.

"Sosyal güvenlik numarasını buldum. Bulabildiğim tek şey bu. Bir ödeme formundaydı."

Rosie masadan kalktı ve mutfak adasına ilerleyerek onlara katıldı.

Kısa süren sessizlikte, "Bence polisi aramalıyız," dedi Joe yeniden.

Ama o sırada Gabe'in yüzünde yeni bir şey belirdi. Daha önce fark etmediği bir şey. Suçluluk ya da belki utanç gibi bir şey. Gabe'in üzerinde sakil duran bir şeyler.

"Size bir şey söylemem lazım. Önemli mi bilmiyorum."

"Tanrım, Gabe, ne var?" Rosie'nin telefonu elindeydi. Joe haklıydı. Zamanı gelmişti. Ama şimdi de bu çıkmıştı.

"Belki önemli bir şey değildir. Belki sadece anlam çıkarmak için anıları bir araya getiriyorumdur – on yıldır hiçbirini düşünmemiştim ama bu sabah beni aradığından beri kafamda dönüp duruyorlar."

"Anı mı? Neyin anısı? Çocukken mi? Neden bahsediyorsun?" diye sordu Joe.

Gabe gözlerini kapadı. Başı düştü. Tanrım – bahsettiği anıyı daha net görmeye mi çalışıyordu yoksa nihayet sözünü açtığında onu görmelerini mi istemiyordu? Rosie'nin sabrı kalmamıştı.

"Söyle şunu, Gabe! Ne biliyorsun?"

"Abimle ilgili."

Joe cevap vermekte hızlıydı. "Rick?"

"Evet. Evi terk etmeden önce."

"Askeri okul için? Ama bu çok uzun zaman önceydi – Laura kaç yaşındaydı, on bir mi?" Rosie, Gabe'in abisini hatırladı. Rick

tam bir baş belasıydı. Gabe'den iki, Laura'dan dört yaş büyüktü. Ama hiçbir zaman onların arkadaşı olmamıştı. Rick Wallace evinin önünden hızla geçmek isteyeceğiniz saldırgan bir köpekti, sizi görmemesini umardınız. Joe onunla birkaç kez muhatap olmuştu. Küçücük çocuklar olmalarına rağmen yumruklar havada uçuşmuştu. Bayan Wallace oğlu hakkında annelerine yakınıp durur, onu bir türlü kontrol edemediklerini, uzaklara göndermek zorunda kalacaklarını anlatırdı.

Joe endişelenmişti. "Ne olmuş Rick'e?"

Gabe anlatmaya başladı.

"Laura'nın Lionel Casey'yle görüşeceği zamanı hatırlıyor musunuz? Ormanda?"

"Siktir, Gabe – neden şimdi Lionel Casey konusunu açıyorsun?" Joe bunu söylerken Rosie'ye bakıyordu. O da aynı şeyi düşünüyordu. Onca insan içinde ve bu şartlar altında... İlk önce Rick sonra da Lionel Casey – doğa koruma alanında yaşayan evsiz adam. Laura'nın ölü erkek arkadaşının arabasında bulunan ve sonuçta hayatını akıl hastanesinde geçiren adam.

"Dinleyin," diye devam etti Gabe. "İsmi duymanın zor olduğunu biliyorum. Hatırlıyor musunuz, küçükken pelerinini giyer, gölün sonundaki taş duvarda yürürdü? Laura bir vampire benzediğini söylerdi."

Rosie isteksizce onayladı. Yetişkin olarak doğa koruma alanında, ormanın derinliklerinde yaşayan yaşlı münzevinin hikâyeleri, sonu böyle bitmeseydi, Laura'nın erkek arkadaşının ölümüne karışmasaydı şimdi komik gelebilirdi.

"Tabii ki hatırlıyoruz," dedi Rosie. Laura onları daima eve dönüp sarımsak ve haç almaya zorlardı. Onun izini sürmeyi severdi, toprakta onun ayak izlerini gördüğünü düşünürdü. "Bunu yapmayı bırakalı çok..."

"Biliyorum. Ama bir keresinde sadece ikimizdik. Ben ve Laura. Diğer çocukların ya da siz ikinizin nerede olduğunu hatırlamıyorum. Ama eve koşarak geldi ve kapıma vurdu. Onun, münzevinin yine orada olduğunu ve gölün sonundaki duvarda

yürüdüğünü söyledi. Tanrım, o zaman on üç yaşında olmalıyım. Yapmak isteyeceğim son şeydi. Büyüyorduk. Ergendik biliyorsun? Ama Laura hâlâ çocuktu, hâlâ maceralarını yaşamak istiyordu."

"Hatırlıyorum," dedi Rosie. "Onunla oynamamız için yalvarırdı, her şeyin değişmesinden hoşlanmıyordu. Geride bırakılmış hissediyordu."

"Ben de bu yüzden onunla gittim. Göle giden yolu yürüdük ama duvarda kimse yoktu. Ayrılmamızı söyledi. Benim bir taraftan gitmemi, kendisinin de başka bir yoldan gideceğini söyledi. İkimiz de gölün çevresinde dolaşıp tekrar buluşacaktık. Lionel Casey'nin o gün orada olduğunu uydurup uydurmadığını merak ettim. Ama devam ettim. Ona gölün çevresine baktıktan sonra eve gideceğimi söyledim.

"Kabul etti ve yürümeye başladım. Gölün yarısını dolaşıp da buluşacağımız noktaya geldiğimde onu göremedim. Belki de hızlı gitmişimdir diye düşündüm ve aynı yönde yürümeye devam ettim. Ta ki başladığım yere dönene kadar. Laura'dan iz yoktu. O gün çok sessizdi. Ağaçlar hâlâ çıplaktı. Ona seslendim ve dinledim. Yine seslendim. Hâlâ cevap yoktu. Onu aramaya nereden başlayacağımı bilmiyordum. Hiçbir şey duymadığımı hatırlıyorum, sadece ölü yapraklar üzerindeki ayaklarımın sesi. Münzevinin belki de oradan geçtiğini düşündüm. Belki de sadece zararsız, yaşlı bir münzevi değildi."

Gabe durduğunda oda aynı az önce tarif ettiği orman kadar sessizdi. Lionel Casey zararsız yaşlı bir münzevi değildi ve onca yıl hepsi onun yaşadığı ormana gitmişti. Yüzlerce kez. Birlikte, çiftler hâlinde. Bazen biri arkada bırakıldığında yalnız kalarak. Asla tehlikenin fakında olmadan.

"Gidebileceği yerlere gittim – araziye, manzaraya. En sonunda da kaleye. Yaptığımız kaleyi hatırlıyor musunuz? Ağaçların arasına yerleştirdiğimiz bir parça kontrplak?"

"Hatırlıyoruz, Gabe. Lütfen, bize ne olduğunu söyle yalnızca," dedi Joe. Rosie konuşamıyor ya da kıpırdayamıyordu. Zorla

nefes alıyordu ve ormanda Lionel Casey'yle baş başa olan kız kardeşini düşünüyordu.

"Oradaydı, kalede. Ama Casey'yle birlikte değil. Rick'le birlikte. Rick boğazına bir bıçak dayamıştı."

Rosie'nin nefesi kesildi, elleri ağzındaydı.

"Ne?" dedi Joe, sesi öfkeyle yükselmişti.

"Şu aptal çakısıydı. Ama ne olursa olsun onu saçlarından tutmuş, bıçakla... Ve ben delirdim. Abim tam bir baş belasıydı, evet ama bu, daha önce yaptığı her şeyi aşıyordu. Laura'yı öyle görmek... çok fazlaydı. Kavgaya tutuştuk. Yerde yuvarlanıyor, birbirimizi tekmeleyip yumrukluyorduk. Sonra aniden üstümden indi. Yerde uzanmış başını tutuyordu."

Gabe, sahneyi canlandırırmış gibi elini başına götürdü. Hepsi o ânı gözlerinde canlandırıyordu – neyin geleceğini bilerek.

"Geriye baktım," diye devam etti, "Laura oradaydı, iki eliyle bir sopa tutuyordu. Korku doluydu, saçları yüzünün kenarlarına yapışmıştı, çamur ve gözyaşıyla ıslaktı. Vahşi bir hayvan gibiydi. Yeniden onun üstüne geldi ve ben kalkıp sopanın ucunu tuttum. Sopayı elinden aldım. Abim ayağa kalkarak ikimize de lanet okudu ama kaçtı. Eve döndü. Tabii ki Laura'ya bıçakla ne yaptığını anneme anlattım. Onu bıçakla biraz korkuttuğunu çünkü Laura'nın kendisini çok sağlam zannettiğini söyledi. Sonra da gitti zaten."

"Sene bitmeden," dedi Rosie. "Ailenin yıl sonunu neden beklemediğini hep merak etmiştim. Tanrım, Gabe. Ne demeye çalışıyorsun? Bu hikâyenin anlamı ne?"

"Bilmiyorum. Sadece bir hikâye. Ama aklımda şu görüntü var. Laura'nın vahşi bir hayvana benzeyen görüntüsü. Abimin tepesinde sallanıyordu. Eğer Laura'yı durdurmasaydım..."

"Bu kadar yeter." Joe elini kaldırdı. "Yeter. Bu sadece bir kere mi oldu? Senin o kafadan kontak abin onu tekrar incitti mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten. Rick'in bana söyleyeceği yoktu ve Laura asla bu konuda konuşmak istemedi. Ama, Tanrım, onun sürekli ne kadar öfkeli olduğunu düşünüyorum ve bunun sebebinin abim olup olmadığını merak ediyorum."

"Hayır!" Rosie daha fazla dinlemeyecekti. "Buna inanmıyorum. Eğer birden fazla kez olan bir şey olsaydı Laura bir şeyler söylerdi. Bu konuda bir şey yapardı."

"Belki," dedi Gabe. "Umarım haklısındır. Aslına bakarsanız şimdi burada bir kavşaktayız. Sen çoktan söyledin, Rosie. Dün gece iki şeyden biri olmuştur diye. Ve eğer düşündüğüm şeyse belki de ona biraz zaman tanımalıyız."

"Ne için zaman?" diye sordu Joe. "Siz ikiniz ne konuştunuz?"

Rosie, Gabe'e baktı ve cevap vermedi.

"Bu herife zarar verdiğini ve bu yüzden ona zaman vermemiz gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Bir suçlu gibi? Gerçekten mi?"

Sesi duyduklarında Gabe cevap vermek üzereydi. Laura'nın bilgisayarından gelen *ding* sesi.

Rosie masaya koşturdu ve ekrana baktı. Joe hemen arkasındaydı.

"Hayır!"

Joe elini karısının omuzlarına koydu ama onu sakinleştirecek sözü yoktu.

2ndchance kullanıcı adlı bir kadından mesaj vardı. Kısaydı. Tek kelime. Hepsi büyük harfle.

BU ADAMI TANIYOR MUSUNUZ? Soru buydu.

Cevap kısaydı.

KAÇ.

ON ÜÇ

Laura. Seans Dokuz.

İki Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Üzgünüm, Laura. Böyle ağır bir yükü taşımak zor olmalı.

Laura: Hangi yük? Daima yüklerim oldu.

Dr. Brody: Suçluluk.

Laura: Ah, tamam. O.

ON DÖRT

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 21:30 | Branston, CT.

Uzatmıyoruz.

Aynı yoldan geri dönüyor ve Grand Sokağı'nda bir ışıkta duruyoruz. Sağda bir şarap dükkânı var, pantolonları kıçlarının yarısına inmiş genç erkekler girişinde kalabalık bir grup hâlinde toplanmış. Evet, bunu Branston'ın merkezinde hâlâ yapıyorlar. Haber onlara ulaşmamış.

Solda iki yaşlı kadın viran bir şehir evinin verandasında oturuyor, etek giymelerine rağmen bacaklarını genişçe açmışlar. Beyaz babaanne külotlarından başka görecek bir şey yok ve umurlarında da değil.

Jonathan yeniden müzik çalıyor. Suyun orada arabaya bindiğimizden beri tek kelime etmedi.

Sonunda konuşuyor.

"Bir itirafım var," diyor.

"Ya, öyle mi?"

"Evet."

"Nedir?"

Bu yollardan gerçekten geçmek zorunda mıyız? Söyle gitsin.

İç çekiyor. "Tamam," diyor. *Tabii ki.*

Sonra söylüyor. "Seni Googleladım."

Omuz silkiyorum. "Ben de seni Googleladım. Bunun normal olduğunu düşünmüştüm."

"Ne buldun?"

Neden benim üstüme kalıyor şimdi? Benim bir itirafım yok. En azından dile getirmek istediğim bir itirafım yok.

Yine de küçük bir oyun oynadığımızı anlayarak cevap veriyorum.

"Aslına bakarsan hiçbir şey. Hiçbir Jonathan Fields resmine uymuyordu. Ama dürüst olmam gerekirse fazla uğraşmadım. Senden bir sürü var."

Yeniden iç çekiyor. "Tamam," diyor. Yeniden. "Soyadım Fields değil."

Siktir.

"Ne o zaman?"

"Fielding."

"Yalan söyledin çünkü?.." Kalbim göğsümün çeperlerine çarpıyor.

"Şu kadın –bardaki– soyadımı kullanarak eski karımı buldu. Sosyal medyada onunla arkadaş olmaya çalıştı. Facebook ve LinkedIn'de. Instagram'da takip etti. Çok fazla konuşmuyoruz o yüzden bilmiyordum. Onu uyaramadım. Mesajlaşmaya başladılar."

"Bu çılgınca," diyorum. Gerçekten de öyle.

"İlk başlarda zararsızdı ama sonra benim hakkımda sorular sormaya ve karım –pardon eski karım– şüphelenerek iletişimi koparınca benim nasıl bir göt olduğumla ilgili şeyler söylemeye başladı ve benimle nasıl olup da evlenebildiğine, ne kadar aptal olduğuna ve benim onu muhtemelen aldattığıma dair şeyler söyledi."

Işık yandığında bunu düşünüyorum.

"Peki bana neden anlatıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Arabayı yeniden sürmeye başladığından bana bakmıyor.

Kalbim yavaşlıyor, katlanılabilir bir düzeye iniyor. Bütün bunlar çevrimiçi randevulaşma siteleri için mantıklı şeyler.

Bildiğimden değil. Ama bu beni açıklamasını kabul etmekten alıkoymuyor.

"Onunla üçüncü buluşmada yatıp sonra da ilişkiyi bitirmene kadar kafayı yememiş. Bu da kabul etmeliyim ki o yatak odasında senin garip bulduğun ama onu uyuşturucu müptelasına çeviren ve sana bağımlı kılan şeyi hâlâ merak ettiğim anlamına geliyor."

Bu bana bir gülücük kazandırıyor. Ya da belki kıs kıs bir gülüş demek daha doğru.

"Sence de bana söylemek için beklemen gerekmiyor muydu? Daha bana seninle ilgili psikopatlık yapma şansı bile vermedin."

Bir gülümseme daha. Bir ışık daha. Bu sefer bir tarafımızda boş bir sokak, diğer tarafımızda terk edilmiş bir park var. Bana bakmak için fırsatı değerlendiriyor.

"İsmimle ilgili ilk kez yalan söylüyorum. Kulağa yanlış geliyor. Sanki görüşmeye devam etmeye karar verirsek sana söylemek için çok geç olur gibi ve o zaman da işi berbat etmiş olurum."

Ulu. Tanrım.

Beni tekrar görmek isteyebilir. *Mutlu.*

Yalan, son demek olabilir. *Üzgün.*

Kafa karışıklığı üzerime geliyor. Kafa karışıklığıyla aram iyi değil.

"Yani," diyorum çabalayarak. "İtirafın bu mu?"

Işık yanıyor. Araba hareket etmiyor. Işığı görmüyor çünkü gözleri kapalı şekilde kucağına bakıyor.

"Hayır," diyor.

Endişelenmeye başlıyorum. Arabayı sürememesine neden olacak kadar kötü olan ne?

Tamamen modifiye edilmiş bir pikap arkamıza yanaşıyor, Toyota'ya yansıyan ışıkları kör edici. Sonra bir korna. Jonathan Fields –*üstünü çiz;* Fielding– ışığı geçip kaldırımın kenarına çekiyor.

"Seni Googleladım," diyor yeniden.

"Biliyorum. Söyledin."

"Seni buldum."

Motor boşta çalışırken uğulduyor. Parkın arkasındayız, yol kenarı boyunca çit var. Beyaz atletliler geçip gittiği için görünürde tek bir insan bile yok. Seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Pek iyi değiller.

Burada benimle ilgili ne bulduğunu söylemek için mi durdu?

Sakin karşılıyorum.

"Tamam," diyorum.

"*Seni* kastediyorum. Gerçek *seni*. Laura *Heart*'ı değil. Laura *Lochner*'ı."

"Yani ikimiz de soyadlarımız konusunda yalan söylemişiz? Bunu mu kastediyorsun?"

Başını hayır dercesine sallıyor. Neyi kastettiğini biliyorum. Zaman kazanmaya çalışıyorum. *Düşün. Düşün.* Arabanın kolu burada. Sokak. Issız sokak ve çit ve iki blok ötedeki şarap dükkânı.

"Anlıyorum," diyor. "Demek istediğim, ben de olsam farklı bir isim kullanırdım..."

Onu orada durduruyorum. "Gerçek ismimi nasıl buldun?"

En iyi savunma saldırıdır.

"Senin fotoğrafınla uyumlu hiçbir Laura Heart yoktu. Ama Heart'ın ikinci adın olarak geçtiği, üç isminin de yer aldığı bir fotoğraf çıktı. İsimler, o kadar. Üç ismin hepsi de. *Laura Heart Lochner*."

Ona inanmalı mıyım bilmiyorum. Çok dikkatli olmuştum. Bu talihsizliğe başlamadan önce kendimi Googlelamış ve üç ismimin de olduğu bir fotoğraf görmemiştim. Ama öte yandan görüntülerin hepsine de bakmamıştım. Belki o daha sabırlıdır. Belki şu kadın yüzünden daha dikkatlidir. Ya da belki başka sebeplerden ötürü daha dikkatlidir.

Ya da belki çoktan biliyordur.

"Tamam," diyorum yeniden ama bu sefer teslimiyetle. Endişeliyim.

"Bak," diyor. "Her şeyi okudum. Olanlarla ilgili bulabildiğim bütün yazıları... Yine de seni görmeye geldim... yani..."

Bitirmesine izin vermiyorum. "Muhabir ya da öyle bir şey misin?"

Alınmış gibi bir ifade takınıyor ama bunun prova edilmiş olup olmadığını söyleyemem. Muhabirler çok sinsi olabilir.

"Hayır!" diye ısrar ediyor. "Sana söylemiştim. Neyin içine daldığımı bildiğimden emin olmak istedim."

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Telefonumu çıkarıp Jonathan Fielding'i Googlelamaya hazırlanıyorum. Ama telefonumun şarjı bitmiş. Ne zaman kapandığını bilmiyorum ama kapanmış.

Bana kendi telefonunu uzatıyor. "Kontrol etmek ister misin? Adil olan bu."

Elini itiyorum. "Hayır," diyorum. Benimkiyle boy ölçüşecek ne bulabilirim ki?

Cellatla doğrudan yüzleşiyorum. Gözlerimin önünde can çekişmesini izleyebileyim diye ilk önce umudumu astığını hissediyorum. Eskiden verdikleri en büyük cezaydı bu – işbirlikçileri birer birer as ve izlemelerine izin ver.

"Peki ne öğrenmek istiyorsun? Her şey ortada – okuduğun yazılarda. On bir yıl önceydi yani onlardan bir sürü var."

Gözlerime bakmaya çalışıyor ama buna dayanamam.

"Önemli değil," diyor. Birden o söze katlanamadığımı hissediyorum. "Bak, sadece bildiğimi bilmeni istedim. Soyadım meselesinde olduğu gibi. Senden hoşlandım ve yalanlarla başlamak istemiyorum."

Gözlerimi kapıyorum. Beşe, sonra altıya sonra yediye kadar sayıyorum. Ben saymaya devam ederken tekrar konuşuyor.

"İlkgençliğimde başıma bir şey geldi. Bunun gibi travmatik bir şey. Demek istediğim, tam olarak benzer bir şey değil ama bana yapışıp kalması bakımından aynı. Tepemde yıllarca asılı kaldı. Ve hâlâ da orada duruyor."

Söze girmemi bekliyor ama ben dümdüz karşıya bakarak saymaya devam ediyorum. Elim kapının kolunda.

Bu konuşmaya katlanamam. Oraya geri dönemem. O geceye. Eve dönmekle ve geçmişimin burada beni beklemediğini düşünmekle aptallık ettim.

Konuşmaya devam ediyor.

"Birkaç arkadaşla kumsaldaydım. Oraya içmeye ve takılmaya giderdik. Büyüdüğüm yer küçük bir şehir. Polisler görmezden gelirdi. Her neyse, orada şu yaşlı adamı gördük, okyanusta. Durmadan yüzüyordu. İleri geri, ay ışığında. Ne yaptığını çözdükten sonra pek dikkat etmedik – bilirsin işte sadece yüzüyordu."

Dinlemeye çalışıyorum. Jonathan'ın hikâyesine odaklanmayı deniyorum. Ama orman beni kendine çekiyor.

"Sonra aniden durdu – çok yorulmuş gibi. Bir kolunu salladı ve bize seslendi. Ayakkabılarımı çıkardım ve suyun kenarına koşmaya başladım. Bir kız telefonuyla 911'i arıyordu. Diğer çocuklar, *Ne yapıyorsun? Seni boğabilir!* diyorlardı. Haklı olduklarını biliyordum. Ama ona yardım etmemek yanlıştı."

Duraksıyor ve ben bir tepki vermem gerektiğini anlıyorum. Bir *Aman Tanrım, ne yaptın?* ya da *Sonra ne oldu?* gibi. Ama kendimi anlattığı şeye tam olarak veremiyorum. Bir kumsal bir de yüzen bir adam var galiba.

Bensiz devam ediyor.

"Polis geldiğinde suyun altında kaybolmuştu. Öyle pat diye. O manzarayı hiç unutmayacağım. Başının suyun altında yitmesini izlemek ve siyah suyun altına inen o son parçası – yardım için salladığı elleri..."

Bu sefer konuşuyorum. "Sonra ne oldu?"

"Boğuldu, olan bu. Gözlerimin önünde olup bitti ve ben ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Denemedim bile."

Birkaç kelime daha buluyorum. "Ne yapabilirdin ki?"

Kafasını bunu binlerce kez duymuş gibi sallıyor ve ben findlove.com'dan bulduğu her kadına aynı hikâyeyi anlatıp anlatmadığını merak ediyorum. Eski karısını takip eden deli kadına anlatıp anlatmadığını mesela. Hatta hikâyenin gerçek olup olmadığını.

"Hiçbir şey – biliyorum. Ona yetişemeyeceğim kadar uzaktaydı ve herhangi bir eğitimim falan da yoktu. Beni yakalayabilirdi, ikimiz de boğulabilirdik. Bunların hepsini biliyorum. Yine de görüntü peşimi bir türlü bırakmıyor. Suyun altında yok olan o el."

Uzun duraklama. Ağır iç çekiş. Şimdi benim itirafımı bekliyor. Söylemiyorum.

Onun yerine...

"Üzgünüm. Bu çok zor olmalı. Böyle bir yükü taşımak." Bu cümleyi deli doktorundan aldım.

"Neyse..." diyor Jonathan Fielding. Bu ikinci favori kelimesi ve hoşlanmadığım şeylerin karşıma çıkmasından nefret ediyorum. Sonradan kullanabileceğim, işler yolunda gitmediğinde kendimi onun baştan ayağa hatalı olduğuna ikna ederken faydalanabileceğim şeyler – *neyse.*

"Yani lisedeyken yaşadıklarını okuyunca bu tür şeylerin nasıl olabildiğini ve hayatının kalanı boyunca seni nasıl etkilediğini az da olsa anladım."

Gülümsüyorum. Tebessüm yüzümde bir maske gibi.

"Bulabildiğim her şeyi okudum. Bir yazıda arabanın doğal koruma alanının diğer ucunda terk edilmiş olarak bulunduğu söyleniyordu. Ormanın derinliklerinde. Evsiz bir adamın da içinde uyuduğu."

"Lionel Casey," diyorum sonunda. Ne olacaksa olsun.

"Evet. Lionel Casey," diyor benim ardımdan. "Mahkemenin karşısına çıkmadı çünkü zihinsel olarak yetersiz bulundu. Bir enstitüde öldüğünde hâlâ masum olduğunu iddia ediyordu."

Başımı sallıyorum. "Evet," diyorum.

Uzun duraklama. Sonra...

"İnsanlar hâlâ senin yaptığını mı düşünüyor? Bu yüzden mi gerçek ismini kullanmıyorsun?"

Ona bakıyorum ve ne gördüğümü bilmiyorum. Zihnim oraya döndü çünkü; o ormana, o geceye geri gitti ve şimdi o da bunun bir parçası. Yüklerin en büyüğünün. Elim kapının kolunu

sıkıyor ve kendimi durduramadan önce arabadan çıkıp parkın oradaki çitlere doğru koşuyorum.

Adımı seslendiğini duyuyorum. "Laura!"

Başka bir kapının daha kapandığını duyuyorum ve adım bir kez daha, bu sefer daha yüksek bir sesle haykırılıyor. "Laura! Dur!"

Bir kapı bulana kadar koşuyorum ve kendimi parkta buluyorum. Karanlığın ortasında, çok pis bir parktayım ve beni yutması için dua ediyorum.

Jonathan Fielding hızlı. Benim yüksek topuklu ayakkabılarımla olamayacağım kadar hızlı. Erkeklerin bunları neden icat ettiğine dair yeni bir teorim var. Kolumu eliyle tuttuğunu hissediyorum ve beni geri çekiştirerek kucağına düşmeme neden oluyor. İkimiz de yerdeyiz.

"Aman Tanrım!" diyor kalkıp üzerine bulaşmış tozu temizlerken. "Senin derdin ne?"

Ne kalkıyorum ne de üstümü başımı temizliyorum. Bu adını bile bilmediğim yabancıya bakakalmak dışında hiçbir şey yapamıyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Sana onu sormamalıydım – insanların o çocuğu öldürdüğünü hâlâ düşünüp düşünmediğini. Lütfen..."

Elini uzatıyor ama tutmuyorum.

"Senin öyle bir şey yaptığını ima... Ben sadece bağ kurmaya çalışıyordum. Buraya geri gelerek nasıl zorluklardan geçtiğini anlamaya çalışıyordum, her şeyin olduğu bu yere."

Yine dinliyorum. Beni mantık gibi görünen bir şeyle geri çekiyor.

Sonra etrafımıza bakıyor.

Park sessiz ama bir şekilde, sanki onu biz susturmuşuz gibi uğursuz bir havası var. Sanki hayata yeniden geri dönmeyi bekliyormuş gibi. Bu parkta cüzdanları ve araba anahtarları için insanlar öldürüldü.

"Burada olmamalıyız. İzin ver seni şehre götüreyim en azından. Lütfen, Laura."

Tekrar elini uzatıyor; bu sefer tutuyorum ve ayağa kalkmak için çekiyorum. Rosie'nin elbisesinden kirleri siliyorum. Hızlıca girişe yürüyoruz. Konuşmayı bırakmıyor. Açıklıyor.

"İnsanlar benim hakkımda da bir şeyler söyledi. O gece kumsalda olan hepimiz hakkında. Onu neden kurtarmaya çalışmadığımızı sordular."

Aynı şey değil. Yanından bile geçmez. Ama bırak devam etsin.

Arabaya varıyoruz. Kapımı açıyor ve içeri giriyorum.

Yine, üçüncü kez arabasına biniyorum.

"Ben sadece daha en baştan aramıza yalanların girmesini istemedim. Bu yüzden sana bildiğimi ve anladığımı söylemek istedim. Böylece seninle ilgili kötü düşünmediğimi bilecektin.... Tanrım, gittikçe batırıyorum, değil mi?"

Jonathan Fielding artık gayet konuşkan. Ne söyleyeceğini biliyor çünkü, her sözüne inanıyorum. Hikâyemizin derinliklerinde dolanıyorum, ben ve Jonathan'ın hikâyesinde. Gördüğüm tek şey karşımda. İki gün önce onu tanımıyor olmam ve onun da benden bihaber olması garip geliyor. Hikâyemizin bölümlerce sürdüğünü, hayatlarımıza dair açığa vurmak istemediğimiz sorular ve açıklamalar ve gizli soruşturmalarla dolu olduğunu anlamıyorum. Bardaki o kadın. Ormandaki o gece. Hikâyesindeki boşluklar.

Yine aynısını mı yapıyorum? Kafamda mı kuruyorum? Hikâyemizi benim tutkularıma göre mi yazıyorum?

Ne istersem sorabilirim. Cevap verecek kimse yok. Kusurlu zihnimle yalnızım.

Yalnız. Hayatımın hikâyesi. Bildiğim ama göremediğim onca şeye rağmen bitirmek istediğim tek hikâye bu.

ON BEŞ

Rosie. Günümüz.

Cuma, 14:45 | Branston, CT.

İlkinden hemen sonra ikinci bir e-posta geldi. İlkini gönderen findlove.com'daki kadındı. Sadece *KAÇ!* yazanı.

İkinci e-postadaysa şöyle yazıyordu: *OLDUĞUNU SÖYLEDİĞİ KİŞİ DEĞİL.*

Gabe daha fazla bilgi talep eden bir cevap yazdı. Laura'nın kayıp olduğunu söylemedi. Kadını korkutmak istemiyordu. Önemli olduğunu söyledi. *Aynı adam olup olmadığını bilmem lazım – size hangi ismi verdi? Cep telefonu numarasını ya da adresini aldınız mı?* İhtiyaçları olan tek şey buydu, adamın kimliğini belirlemelerini sağlayacak bir şeyler. İki saatten fazla beklediler ama cevap gelmedi. Kıskanç, ilgi delisi karısı çağırınca Gabe ekranı sırayla gözleme işini Rosie ve Joe'ya bırakarak eve gitti.

Rosie kucağında Mason'la odayı turlayıp duruyordu. Mason ilgi istiyordu. Bir şeylerin yanlış gittiğinin farkındaydı. Çok yanlış.

"Nereye gitti bu kadın? diye sordu Rosie. "Cidden, bize bunları söyleyip neden ortadan kayboldu?"

Joe omuz silkti. "Tüm bunlarla ne demek istediğini bile bilmiyoruz. Belki sadece oyun oynuyordur. Belki sadece kızmıştır ve onun hakkında kötü şeyler düşünmemizi istemiştir. Şimdi de fikrini değiştirmiştir."

Rosie mutfak adasının etrafında yürümeye devam etti, gözleri Joe, bilgisayar ve kapı arasında dolanıyordu – Laura'nın hiçbir şey olmamış gibi kapıdan gireceğine dair bir umudu vardı hâlâ. Joe konuşmaya devam etti.

"Saat beşi geçiyor, Rosie. Gabe'in ne söylediğini biliyorum ama..."

"Bu delice. Rick ve Laura hakkındaki o hikâye."

İkisi de aynı şeyi söylüyor, Gabe'in mutfaklarında neden olduğu kaosun ortasında savruluyorlar.

"Bilmediğimize inanamıyorum. Laura'nın bize söylememiş olmasına. Gabe'in söylememiş olmasına. Hem biliyorsun, Bayan Wallace annene söylemiş ya da en azından çıtlatmış. Annene her şeyi söylerdi. Ama annen de tek kelime etmedi."

"Haklısın. Polisi aramalıyız," dedi Rosie sesli düşünerek.

Joe onun yanına geldi, kollarıyla onu ve oğullarını sarmaladı.

"Tamam... ve ben de bir bakıcı ayarlayayım. En çok Zoe'yi seviyor, değil mi?"

Rosie başıyla onaylayıp Mason'ın saçını okşadı. Sonra telefonuna baktı ve 911'i tuşladı.

Onlara adresi verip durumu anlattı. Bir birim sevk edildi.

"Kahretsin," dedi Joe, Rosie işini bitirdiğinde. "İşte başlıyoruz."

Masadan kalkarak Mason'ı Rosie'nin kollarından aldı. Bakıcıyı arayıp Mason'ı bir saatliğine parka götürmek için bile olsa gelmesi için yalvardı. Onu bir bebek koltuğuna oturttu ve çizgi film açtı. Dikkatini dağıtmak için kurabiyeyle süt verdi. Sonra da bilgisayar ekranını yeniledi. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Yeni bir mesaj gelmemişti.

Rosie salondaki pencerenin yanında dikilip sokağı izledi.

"Sence Rick Wallace ona bir şey mi yaptı? Gabe bunu söylemeye mi çalışıyordu?" Bu kez kendi kendine konuşuyordu.

Joe mutfakta kaldı, Rosie'nin boşluğa bakışını izledi.

"Bilmiyorum, Rosie."

• • •

Araba geldi – ne ışık ne de siren vardı. Kaldırıma yanaşarak durdu. Kapılar açıldı, sonra kapandı. Rosie onları ön kapıda bekliyordu.

"Kız kardeşim dün gece eve gelmedi." Mutfakta onlara her şeyi anlattı.

"Zoe gelene kadar Mason'ı yukarı götüreceğim. Belki uyur. Belki Laura'nın eşyaları arasında başka bir şey bulabilir miyim diye bakarım." Joe odadan çıkmak için bahaneler uyduruyordu. Mason polislerin yalnızca bir sıkıntı olduğunda geldiğini biliyordu.

Memurlar masaya oturdular, not almaya başladılar. Findlove.com, Jonathan Fields, sahte profille buldukları kadın. Şu üç harf – *K-A-Ç*.

Rosie ismini verdi – Rosie Ferro. Sonra kız kardeşinin ismini ve eşkalini. Onlara göstermek bir fotoğraf çıkardı.

Yaşı, son adresi, kilosu, gözlerinin rengi.

Rosie on bir yıl önceki o geceden beri polislerle konuşmamıştı.

Ya yanılıyorsa? Kız kardeşini anlatırken o gece üzerine çökmüştü.

"Kız kardeşinizin soyadını heceler misiniz?"

Hatırlamaya çalışırken harfler ağzına tıkıldı. *L-o-c*...

İki polisten genç olanı kadındı, Memur Pearson. Yirmi beş yaşlarında görünüyordu, belki otuz. Rosie'nin Laura'nın çığlığını duyduğu o gece, Pearson henüz bir yeniyetme olmalıydı.

Daha yaşlı olanı erkekti. Memur Conway. Kırka yakındı. Parmağında alyans, belinde fazladan kilolar vardı. O zamanlar görevde olmalıydı.

"Evden saat kaçta çıktı?"

Rosie kendini o geceden kurtarmaya çalıştı. "Pardon, ne demiştiniz?"

"Saat," diye sordu Memur Pearson yeniden. "Kız kardeşinizin evden çıktığı saat?"

Onlara saati söyledi, ardından Laura'nın telefon numarasını ve e-posta adresini verdi.

"Bir arkadaşımız telefonun şarjının bittiği andaki lokasyonunu alabildi. Operatörde bir bağlantısı var ama öğrenebildiği tek şey bu. O zamandan beri kapalı."

Memur Conway not defterinde bir iki sayfa geriye gitti. Bir şey okuyormuş gibi yaptı. "Yani barı böyle buldunuz. Hani şu internet sitesindeki olası adamlardan birinin teşhis edildiği yeri."

Rosie başıyla onayladı. "Bu bizim ilk ipucumuzdu. Şimdi de siteden onu tanıyan bir kadın var elimizde."

Bu kez Pearson konuştu. "Ama dün gece kız kardeşinizin onunla olduğundan emin değilsiniz. Ya da bu fotoğrafın, onun iletişim hâlinde olduğu adama ait olduğundan. Bu doğru mu?"

"Hiçbir şey kesin değil. Kardeşimin telefon kayıtlarına ve e-postalarına bu yüzden ihtiyacımız var. Bir de sitedeki hesabına erişmemiz gerek. Onunla telefonda konuştu. Bunu kesin olarak biliyorum. Numarası orada!"

Conway araya girdi. "Bunu o size söylediği için mi biliyorsunuz?"

"Evet. Çünkü bana söyledi. Randevu için giyindi. Yanına yalnızca bir çanta aldı. Bu adamla, Jonathan Fields'la buluşacaktı. Numarası orada!"

Rosie gölge gibi içeri süzülen kuşkuyu görebiliyordu. Laura daha bir gündür kayıptı.

"Sizin izne ihtiyacınız var, değil mi? O izinleri alabilir misiniz, alamaz mısınız?"

Pearson ve Conway bakıştılar.

"Hâkime bağlı ama yarına kadar alabileceğimizi sanmıyorum. Ama arabanızın yerini bulabiliriz," dedi Pearson.

Rosie yumruğunu masaya vurdu. "Hayır! Size söyledim ya, arabayı bulduk. Richmond'da park edilmişti. Onu eve getirdik! Tam orada, garaj yolunda!"

Conway, "Yani araba kayıp değil? Sadece kız kardeşiniz kayıp?" dedi.

"Evet!"

İki derin nefesin ardından memurlar kalktı.

"Elimizde kardeşimin sosyal güvenlik numarası var," dedi Rosie, Conway'e bir parça kâğıt uzatırken. "Şimdi ne olacak?"

"Bir rapor hazırlayacağız. Yarından önce pek bir şey olmaz, tabii o zamana kadar suç teşkil eden bir unsur ortaya çıkmazsa. Bu vakaların çoğunda kişi ortaya çıkar." Conway sempatik görünmeye çalıştı ama sesi küçümser gibi çıkmıştı.

İki memur kapıya doğru ilerlerken Rosie de çaresizce ayağa kalktı. "Peki bunun onun yapacağı bir şey olmadığını bilmemiz bir fark yaratmıyor mu?" diye sordu onları takip ederken.

Pearson durmadan cevapladı. "Ortağımın dediği gibi, genellikle dönerler."

Hiçbir söz vermediler. Hiçbir aciliyet duygusu yoktu. İsmi hatırlamamış gibi görünüyorlardı ama sisteme girer girmez bu olacaktı. *Laura Lochner. Bir cesedin yanında bulunan kız. Cinayet silahı elindeyken.*

Onları arama kararı muazzam hissettirmişti – geçmişi eşelemek pahasına bile olsa sanki Laura'yı ânında bulacaklarmış gibi. Ama araba yine sirensiz ve ışıksız çekip gitti. Hiçbir şey olmadı.

Joe yukarıdan döndü. Ekranı kontrol etti ve Rosie'ye bakarak başını iki yana salladı. Yeni bir şey yoktu.

"Neler oluyor?"

Joe yakınlaştı. Yavaş hareket ediyordu. Kaygı verici şekilde. Elinde kâğıtlar vardı.

"Ne?" diye sordu Rosie. Yüzünde gördüğü şeyi sevmemişti.

Joe kâğıtları uzattı. Üç kâğıt. Notlar vardı.

"Bunları odasında buldum. Ceketlerinin cebinde."

"Tıpkı eskiden yaptığı gibi," dedi Rosie. Laura yeniyetmeliğinde de bazı şeyleri annesinden saklamak için montlarının cebine koyardı – farklı mevsimlerde giyilen ve dolabın arkasına tıkıştırılan kıyafetlerin ceplerine. Herhangi bir şey olabilirdi – sigara, prezervatif, telefon. Gerçi anneleri öyle şeyler aramaya zahmet etmezdi.

Rosie ilk notu açtı.

Ne yaptığını biliyorum.

Sonra ikincisi.

Hiç geri dönmemeliydin.

Ve üçüncüsü.

Ödeyeceksin.

Rosie notlara öylece bakakaldı, tekrar tekrar okudu. Joe onu kollarından tutarak yanında duruyordu.

Rosie, ona gözlerindeki korkunun miktarını ölçmeye çalışır gibi sert bir bakış attı. "Bunları biliyor muydun?"

Joe'nun korkusu onunkiyle, onun bu notları gördüğünde duyduğu korkuyla aynı değildi. Bu, her şeyi değiştirdi.

Joe alınmıştı. "Ne kastediyorsun?"

"Laura sana bunlardan bahsetmiş miydi? Bunlar nereden geldi? Kim göndermiş olabilir?"

Joe, Rosie'yi bırakıp uzaklaştı, sonra geri döndü. "Bana bunu sorduğuna inanamıyorum. Sana söylemeyeceğimi mi düşündün? Hemen söylemesem bile bu sabah eve dönmediğinde de mi bahsetmeyeceğimi düşündün?"

Rosie ona cevap veremedi çünkü artık ne düşüneceğini bilmiyordu. Rosie aşağı indiğinde ya da köşeyi döndüğünde birden susuverdikleri çok fazla konuşma geçmişti aralarında – Laura, Gabe ve Joe; bazen de sadece Laura ve Joe arasında.

Belki de ona notlardan bahsetmişti. Belki başka şeyler de anlatmıştı.

"Biliyor musun?" diye sordu sonunda.

"Neyi biliyor muyum?"

Rosie o sözcükleri söyleyemedi. Hiç söylememişti. O soruyu hiç sormamıştı. On bir yıl boyunca bir kere bile.

"Neden bahsediyorsun, Rosie? Söyle şunu!"

Sonunda dile geldiler, Rosie onların ağzından dökülmesini engelleyemeden fırladılar. Kelimeler, cevaplanmasını istemediği soru.

"Sana onu öldürdüğünü söyledi mi?"

Bu soru hep ortadaydı. O geceden beri hepsinin üzerinde asılıydı.

Tek bildikleri, Laura'nın polise anlattıklarıydı. Erkek arkadaşıyla arabadaydı. Kapı sürücünün tarafından açılmıştı. Bir adam onu dışarı sürüklemişti. Laura kemiklerin üzerindeki tahta çatırtısını duymuştu. Sonra da bir çığlık. Diğer taraftan sürünerek çıkıp yolun kenarındaki çalıya saklanmıştı. Adam sopayı iki kez sallamış ve sonra da arabaya binip uzaklaşmıştı.

Araba doğa koruma alanının başka bir yerinde, ormanın derinliklerinde terk edilmiş hâlde bulunana kadar onu yirmi dört saat gözaltında tutmuşlardı. Lionel Casey arabayı yeni evi yapmıştı.

Laura asla suçlanmadı. Yine de o soru hiç yok olmadı – neden cesedin yanında dikilirken bulunmuştu? Sopa neden elindeydi? Neden elbisesinde kan vardı?

Rosie yeniden sordu.

"Sana o çocuğu öldürdüğünü söyledi mi?"

Joe kafasını salladı. "Hayır."

Rosie orada öyle sessizce, kocası hakkındaki şeyleri merak ederek dikildi. Kız kardeşi hakkındaki şeyleri merak ederek. Onca yıl önce ormanda o çocuğa yaptıklarını. İlk aşkına. Mitch Adler adındaki o çocuğa.

Bir de dün gece Jonathan Fields adındaki adama yapmış olabileceklerini.

ON ALTI

Laura. Seans Sekiz.

Üç Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Onun zalimliğini göremiyor musun?
Laura: Kimin, Mitch Adler'ın mı? Zalimlik sert bir kelime. O sadece seçeneklerini değerlendiren liseli bir otuz birciydi.
Dr. Brody: Sana acı verdiğini biliyordu. Bu, bencilliğinin neticesinde doğan bir şey değildi. Kastiydi. Bu da zalimliktir.
Laura: Benim başıma bela oluyordu ve ben de ona bu yüzden kapılmıştım. Sanki devam edersem daha iyi olabilecekmiş gibi. Onu yeterince seversem.
Dr. Brody: Onu düzeltebileceğini düşündün, böylece seni sevebilecekti öyle mi?
Laura: Bunun kulağa çok saçma geldiğini biliyorum. Artık anlıyorum. Beni asla sevmeyecekti.
Dr. Brody: Bu sana başka birini hatırlatıyor mu? Çocukluğundan birini?
Laura: Sanmıyorum. Nereye varmaya çalışıyorsunuz?
Dr. Brody: Bazen geçmişi düzeltmek için günümüzü düzeltmeye çabalarız.
Laura: Eh, bu aptalca.

Dr. Brody: Beynimiz böyle çalışıyor. Bilinçaltı böyle bir şey. Ve aptalca değil.

Laura: Ama tehlikeli.

Dr. Brody: Evet. Çok tehlikeli olabilir.

ON YEDİ

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 22:00 | Branston, CT.

Ne yaptığını biliyorum.

Hiç geri dönmemeliydin.

Ödeyeceksin.

Notlar farklı zamanlarda farklı yerlere geldi. İlkini koşu parkuruna giderken kullandığım Rosie'nin minivanının cam sileceğinin altında katlanmış hâlde buldum. Geniş daireler çizerek birkaç tur atmıştım, araba komşu kasabaya ait okulun hemen yanındaki geniş otoparkta yer alan küçük bir yükseltinin üzerindeydi. Güzel binaları olan ve kapısında güvenliklerin olmadığı bir devlet okulu. Neden olsun ki? İnsanlar oradaki evlere sırf bu yüzden milyon dolarlar ödüyor. Zayıf güvenliklerin benim gibi insanları içeri aldığını bilseler ne düşünürlerdi, merak ediyorum. Bir insanı öldürmüş olabilecek birini.

Her turu ikişer dakikada koştum. O notu bırakan her kimse beni izliyordu, benim otoparktan uzaklaşan dönüşü almamı beklemişti.

İkincisi Amazon'dan bir paketin içinde geldi. Kutunun bantlanmamış olan kısmındaki açıklıktan içeri atılmıştı. Pakette, internetten alıp Rosie'nin adresine gönderttiğim pijamalar vardı.

Üçüncüsünü yastığımın altında buldum.

Daktiloyla yazılmışlardı. Beyaz kâğıt üzerine yazılmış, kelimelerin bittiği yerden kesilmiş ve sonra da origami gibi defalarca katlanmışlardı.

Neden kapını kilitlemiyorsun? Üçüncü notu bulduğumda Rosie'ye bunu sordum. *Birinin bir şeylerini çalmasından korkmuyor musun?*

Rosie bana o klasik, *Şaka mı yapıyorsun?* bakışını attı. Mutfaktaydık. Kollarını dramatik bir edayla açıp etrafı gösterdi. *Keşke çalsalar! Bu eşyaların yarısı eski evden ve Joe'nun eski evinden – her şey eski. Alın! Hepsini alın! Hepsini alın – şarap dışında.*

Haha. Onunla birlikte güldüm, sonra yukarı çıkıp çatı katındaki yatağa oturdum. Kapıya, pencereye ve son notu sakladığım dolaba baktım. Bunlar iki gün önce oldu. Belki daha fazlası da yoldaydı. Ya da belki başka bir şey.

Beni endişelendirmesi gereken o notlar, yanımda oturan bu yabancı değil. Belki de endişeleniyorumdur. Belki bu yüzden ilk not geldiğinden beri aralıksız iki saatten fazla uyumadım. Yorgunluk kemiklerime işledi. Beynime. Ağır sis, yabancıyla birlikte bir yeraltı garajına park ederken bana pek yardımcı olmuyor.

Bu yabancıya o geceyi anlatıyordum. Jonathan Fielding'e. Ormandaki o parti gecesini. Devam ediyorum.

İsmi Mitch Adler'dı. Devlet lisesine gidiyordu ve onunla altı ay önceki bir partide tanışmıştım.

İyi bir çocuk değildi. İyi bir erkek arkadaş değildi. Ama kendime bunun sebepleri olduğunu ve onu düzeltebilecek tek insan olduğumu söyledim.

"Muhtemelen okumuşsundur, o gece partiye bir kızla geldi," diyorum.

Jonathan başıyla onaylıyor. Beni tehlikeli bir parkta kovalayarak hayatını riske atmasına neden olacak başka bir çılgınlığa sebep olmak istemiyor.

Sonra Jonathan diyor ki, "Ailesi o kızla bütün yıl görüştüğü-

nü söylemiş, onu akşamları yemeğe getirdiğini. Kız arkadaşı olduğunu düşündüklerini söylemişler."

Sonra devam ediyor, "Seninle hiç tanışmadıklarını ve o geceye kadar ismini duymadıklarını belirtmişler."

Jonathan Fielding, dersine çalışmışsın.

Araştırmasına katkıda bulunuyorum. "Kızın ismi Britney'di. Sarışındı. Mavi gözlüydü. Görünüşe göre yıl boyunca onun kız arkadaşıymış. Bir fikrim yoktu. Onun kız arkadaşının ben olduğumu zannediyordum. Ormandaki partiye katılmadan önce arabasında onunla sevişmiş," diyorum. Gerçekti bu. "Araba oradaydı. Diğerlerine göre yolun daha ilerisine park edilmişti."

"Neden?" diye soruyor.

"Ne neden?"

"Neden arabasını o kadar uzağa bırakmıştı?"

Omzumu silkiyorum. "Bilmem. Belki de yeni bir şans yakalayabileceğini düşünmüştür."

Bana bakıyor. "Ama aynı kızla değil? Britney'le, zaten sevişti-ği kızla? Ama seninle... Bir gecede iki kız mı?"

Siktir, Jonathan Fielding. Ama *evet.*

Arabayı durduruyor. Penceresiz garajın karanlığında oturuyoruz, tam da ruh hâlime uygun.

"Ne düşünüyordu, bilmiyorum."

Başka bir şey söylemiyor ama *onun* ne düşündüğünü biliyorum. Tüm gerçekler herkesin ulaşabileceği şekilde öylece duruyor ve eminim ki o da bu gerçekleri buldu.

Kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. On bir yıl önceye, o karakola dönmüş gibiyim, kıyafetlerimde kan var. Sopayı sımsıkı tutmaktan elime kıymıklar batmış.

Gözyaşları kirli yüzümden akıyor. Benim kirli ruhum.

"O arabada onunla sevişmeyecektim. Onun öyle düşünmesine izin verdim ama ilk seferimin böyle olmasını istemiyordum - partiye başkasını getirmiş bir dangalakla, bir arabanın arka koltuğunda. Gerçek kız arkadaşının Britney isminde bir kız olduğu ortaya çıkmış biriyle."

Jonathan bana bakıp gülümsüyor. Sıcak bir gülümseme değil.

"Ne olacağını düşünmüştün?" diye soruyor. Ama aslında tam olarak bir soru değil bu.

"Ne demek istediğini anlamadım." Ama anlamıştım.

"Onu nasıl savuşturacaktın? Tehlikeli biri gibi görünüyor." Koluma dokunuyor, güven vermeye çalıştığını görüyorum. "Seni yargılamıyorum. Sadece neden onunla gittiğini anlamıyorum. Arabasına. Arabanın içine."

Her çeşit ifade belirtisini yüzümden silip atıyorum.

"Bu sert oldu." Geri çekiliyor. Şimdi anlayış görüyorum gözlerinde. "Yani ne oldu?"

Sopaya hiç değinmemesi dikkatimi çekiyor. Arabayı ve Lionel Casey'yi bulduktan sonra polisin yaptığı gibi hikâyemi olduğu gibi kabul etmiyor.

"O adamla çıkıyordum. Boktan biriydi. Benden bir şey yapmamı istedi. Bir ültimatom. Onu elimde tutabilmem için bir şart. Ve ben çaresizdim. Eğer yalnız kalırsak, eğer onu ne kadar sevdiğimi görürse boktan biri olmayı bırakır diye düşündüm. Britney'den de, bütün yıl onunla olduğundan da haberim yoktu. Tek bildiğim aylardır hayatıma bir girip bir çıktığıydı ve bu, işkence gibiydi. Ne zaman gelecek bilmiyordum. Ne zaman ortadan yok olacak bilmiyordum. Ama geri dönüşleri hep sarhoş ediciydi. Hiçbir şey o hissin yanına yaklaşamaz. Hiç sana bunları hissettiren bir kadına rastlamadın mı?"

Bir dakikalığına düşünüyor ama gerçekten değil. Deli doktorum haklı. Normal insanlar bu tür tuzaklara düşmüyor. Sadece kırılmış olanlar düşüyor.

"Eğer karımla bu kadar erken tanışmış olmasaydım olabilirdi," diyor yalan söyleyerek – nazik olma kabiliyeti olduğunu anlıyorum bu yalandan. Çünkü yaptığı bu – nezaket. Ben kırgın ve dağılmış olandım. Herkesin yardım etmek istediği ama mantıklı olmayı reddeden o arkadaştım.

Sonra sakince başka bir soruya geçiyor. "Ona neden bu ka-

dar kapılmıştın? Sana saçmalıktan başka bir şey vermeyen böyle boktan bir herife?"

Bir cevabım var. Ama yalan.

"Babamız ben on iki yaşındayken bizi terk etti. Başka bir aile için bizi bıraktı. Belki de bununla ilgili bir şeydir. Her şey böyle başladı. Kendimi anlamam yıllarımı aldı. Hangi parçalarımın kırık olduğunu ve neden kırıldığını. Sonunda çözdüğümde bir rahatlama geldi."

Bu iyi bir yalan - tüm sorunlarımın Dick'in gitmesiyle başladığı. Öfkemin. İşin aslı, Dick gitmeden yıllar önce kırılmıştım.

Ama Jonathan bunu yutuyor ve devam ediyor.

"Peki sonra New York'taki adamla ne oldu? Hani şu ortadan kaybolan?"

Bu iyi bir soru, Jonathan Fielding.

"Bilmiyorum. Gerçekten. İyi olduğunu düşündüğüm ilk adamdı," diyorum. Sonra omuz silkiyorum ve kederle ona bakıyorum. *Gerçek. Gerçek. Gerçek.* Hepsi gerçek, hatta keder bile.

"O zaman bu senin için zor olmalı," diyor. "Yeniden birileriyle görüşmeye başlamak. Her şeyi analiz ediyor olmalısın – hatta şu anda söylediğim şeyi bile."

Elimle sihirbaz gibi daireler çiziyorum. "Keşke içeride ne olduğunu anlayacak sihirli güçlerim olsaydı." Gülümsüyorum. Oyunbaz görünmeye çalışıyorum.

Hikâyemizde yeni bir sayfa açıldı. Yeni bölüm başlıyor.

"Şey,"diyor. "Sana kendini daha iyi hissettirecekse, benim için de kolay değil."

Hissettiriyor. Istırap ona eşlik edecek birini ister. Istırap her seferinde empatiyi yener.

"Neden peki?" diye soruyorum. Kötü olmasını istiyorum. Nasıl acı çektiğini duymak istiyorum. Böylece kendi acımı çekerken yalnız hissetmeyeceğim. Rosie ile Joe'nun ve onların mutlu evliliklerinin çevresinde gereğinden fazla bulundum.

"Geçen sene annemin öldüğünü söylemiştim, değil mi?"

Başımla onaylıyorum. Söylemişti. Neredeyse unutuyordum çünkü bu anlamda bencil olabiliyorum, yalnızca ailesinin onu ne çok sevdiği kısmı duyuyorum ve bu da içimdeki öfke ve kıskançlığı ateşliyor.

Kronik uykusuzluktan kaynaklanan yorgunluk insanı bencil yapabilir.

"Boşanmadan hemen sonra oldu. Hemen hemen bir ay sonra. Karım da cenazedeydi. Pardon, eski karım. Neden böyle yapıyorum anlamıyorum."

Ben de anlamıyorum.

"Zor olmalı," diyorum. İkimiz de bunu söyleyip duruyoruz. Aynı terapistin hastası mı diye merak ediyorum. Haha.

"Tabutunu toprağa indirirken eski karıma baktım – karşı taraftaydı, yanımda değil. O an sanki hayatımdaki tüm sevginin de toprağa karıştığını izledim. Sonra da peşimi bırakmadı. O duygu. Çok kırılgan görünüyordu. Hayatı senin için yaşamaya değer kılan tek şey bir anda yok olabiliyor ve bunun hakkında yapabileceğin hiçbir şey yok."

Vay. Canına.

Gözlerimi dikip ona bakıyorum çünkü gözleri kapalı ve ona baktığımı göremez. Üstelik ağlıyor. Öyle hüngür hüngür değil. Çiseleyen iki veya üç damla gibi.

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırıyor ve beni onu izlerken yakalıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Bakmak niyetinde değildim. Beni hazırlıksız yakaladın."

Başını iki yana sallarken gülümsüyor. "Hayatın anlamına, geçmişte yaşadığımız korkunç olaylara ve ayrılıklara dair bu konuşmalar... Sanırım bu tür şeyler gündelik sohbetlerde pek ortaya çıkmıyor, ben de onları bir kenara itiyorum. Kalkıyorum. İşe gidiyorum..."

"findlove'da göz kırpmaları ve beğenileri kontrol ediyorsun."

"Kesinlikle."

Yüksek sesle soluk veriyorum ki bu duygusal engelli koşu parkurunda onunla yan yana gittiğimi anlasın.

"Biraz fazla oldu. Üzgünüm. Eve döndüğümden beri çok düşünceli bir hâldeyim. Bu tamamen benim hatam."

"Bu arada komik olan ne, biliyor musun?" diye soruyor.

Hiçbir fikrim yok. "Ne?"

"Bir şekilde iyi hissettiriyor. Katartik."

Sayfayı nasıl çevireceğini biliyor. Hemen yanı başındayım.

"Biliyorum. Eve geldiğimden beri anne dedikodusu, spor ya da komik çocukluk hikâyelerinden öteye geçen tek bir konuşma bile yaşamadım. Daima komik hikâyeler ama. Asla diğerleri değil."

"Bende de durum aynı. Hatta babamı ve kız kardeşimi ziyaret ettiğimde bile. Annemden hiç bahsetmiyoruz, sadece şunu veya bunu nasıl sevdiğini hatırlıyoruz ya da haberlerdeki bir şeye ne yorum yapardı gibi şeyler. Kimse hayatlarımızdaki o büyük boşluk hakkında konuşmuyor. Ya da ölüm ve kaybın üzerimizde parlayan o parlak ışığından. Bazen yalnız hissettiriyor."

Jonathan Fielding, ne kadar yalnız hissettirdiğini bilemezsin. Ya da belki biliyorsundur. Belki başka bir şekilde biliyorsundur, muhteşem bir ebeveyn tarafından sevilmek ve sonra onun gitmesi. Belki hayat boyunca bunun hasretini çekmek daha kötüdür. Belki geriye kalan boşluk çok büyüktür ve onu doldurma güdüsü çok güçlüdür.

Arabanın ortasındaki, oraya ait değilmiş gibi görünen ucuz plastik konsolun üzerinden uzanıp kollarımı ona dolamak istiyorum. Yüzümü ensesine gömüp tenini koklamak ve sıcaklığını hissetmek istiyorum. Çünkü biliyor. Anlıyor.

Rosie'nin beni küçümsediğini duyabiliyorum. *Bu adamların senin için uyuşturucu gibi olduğunu göremiyor musun? Anlamıyor musun? Boşluğu dolduramazlar. Sadece daha büyümesine sebep olurlar.*

Yarın bırakacağım, Rosie. Söz veriyorum. *Sadece bir tane daha.*

Belki bu seferki yanlış değildir, bunu kendim görmek zorundayım. Kelimeleri. Gözyaşları. Farkı anlamamak mümkün mü?

Doğru olanları geri çevirmemeyi öğrendim. Yanlış olanların içini görmeyi öğrendim, onları oldukları kişiden başka bir kişi yapmamayı. Öğrenmedim mi?

Şu an karşımda Göt'ü görüyor olmam yanlış mı?

Jonathan Fielding yine zihnimi okuyor.

"İsmi neydi?" diye soruyor.

"Kimin?"

"New York'taki adamın. Seni terk edenin. Ortadan yok olanın."

Göt, diyecek oluyorum. Ama muhtemelen pek iyi bir cevap olmaz.

"Kevin," diyorum. Gerçek. Ama bu isim ağzımda acı bir tat bırakıyor.

Bir duraksama oluyor. Uzun bir duraksama. Bu kez o bana gözlerini dikiyor. Kısasa kısas tam bir kaltaklık. Sonra yanağımdan yavaşça süzülen bir çizgi hissediyorum. Sadece bir tane. Yanağımda kıvrılıyor ve ben silene kadar orada kalıyor.

"Tanrım – bu sefer de ben üzgünüm!" diyor. Elleri, hiçbir şeyi doğru olmayan bu arabadaki ucuz plastikten konsolun üzerinden bana uzanıyor ve yanağımı siliyor. Çizgiyi düzgün yumuşak teniyle yok ediyor.

"İkimiz de ağlıyoruz – bu durum, randevumuz hakkında ne söylüyor bilmiyorum."

Bu sefer gülümsemeyi denemiyorum bile.

"Kalbini fena kırmış, ha?"

"Galiba," demeyi başarıyorum ağzımın kenarındaki kaslar titremeden. "Neden bilmiyorum. Birkaç ay sürdü."

Hâlâ arabasındayız. Yarım saat geçti ve hâlâ burada, karanlıkta oturuyoruz. Aniden tuzağa düşmüş gibi hissediyorum, sanki dışarı çıkışı olmayan bir hücrede gibi. Ama dışarı çıkış var. Bu kapı kolu, çıkış işareti, sonra sokak, sonra Rosie'nin arabası, eve giden yol, garaj yolu, ön kapı, tabii ki kilitlenmemiş, sallanan sarımsak, yukarı çıkan gıcırtılı merdivenler, dar holden çıkılan

çatı katı ve yatağım – yeğenim gibi kokan yumuşak yorgana kendimi bırakcağım ve orada bütün gece gözüm açık uzanacağım.

Orası da başka bir hücre. Burada, hiçbir şeyi doğru olmayan bu arabada, bu yabancı adamla, içimdeki bu umut ve bu gözyaşlarıyla otururken farkına vardığım bu. Korkuyla tavanına baktığım ve bana o çirkin notları yazanın kim olduğunu, Kevin'ın neden hiçbir iz bırakmadan beni terk ettiğini, her gün beni milyonlarca farklı şekilde öldüren bu zihni nasıl kapatacağımı düşündüğüm bir hücre.

Hangi hücre daha kötü?

Kalmaya karar veriyorum.

"Doğru insan olduğunu düşündüğün ilk kişi miydi?" diye soruyor Jonathan. "Babanla olan sorunlarını çözdükten sonra?"

Başımı hafifçe sallıyorum. *Evet.*

Kulaklarımda Kevin'ın sözleri çınlıyor. *Seni seviyorum.* Tenini tenimde, ellerini saçlarımda ve sıcak nefesini yanaklarımda hissediyorum. Ona her şeyi –o korkunç geceyi– anlatmama rağmen bana o sözleri söyledi. Yumruk gibi sıkılı ellerimi, bizi terk eden babamı, annemi ve bütün o adamlarını. Rosie'yi ve Joe'yu. Ve tabii Mitch Adler'ı anlatmama rağmen. Her şeye rağmen o sözleri söyledi.

"Mesajla terk etti beni," diyorum. "Neden bilmiyorum." Bu beni acınası gösteriyor.

"Öyle pat diye mi?" diye soruyor Jonathan. Oysa öyle olduğunu söylemiştim zaten.

"Öyle pat diye." Sanırım onu ikna etmek için bunu söyleyip durmam gerekiyor.

Jonathan Fielding sanki ona inanılmaz bir şey söylüyormuşum gibi kocaman açılmış gözleriyle başını sallıyor. Ama geçmişimi bilmiyor, samanlıkta kaç tane yanlış adam bulmayı başardığımı ve onların kadınlara nasıl davrandığını. Ya da belki de bana. Belki de sadece bana.

"Bu çok yanlış. Mesajla ayrılmak. Hangi gün ve yıl olduğu

umurumda değil. Umarım ikimizinki yürür çünkü modern dünyayla baş edebilir miyim bilmiyorum."

"Bir kere takip edilmişsin zaten. Bunu atlatmışsın. Bence iyi olacaksın," diyorum bu hikâyeden uzaklaşmaya çalışarak. Dayanamıyorum. Bu gece olmaz. Çok yorgunum.

Jonathan kontaktan anahtarları çıkarıyor ucuz plastik konsoldan cüzdanını alıyor. Kapısını açmasıyla tavan lambaları yanıyor ve ikimizin de gözleri kısılıyor.

"Neden bir içki için yukarı gelmiyorsun? Seninle konuşmaya devam edecek gibi hissediyorum ama garajda, arabada oturmak aptalca. Düzgün bir manzaram..."

Yok artık. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

"Richmond'daki bara geri dönebiliriz. Belki sapığın gitmiştir," diye öneriyorum uslu bir kilise kızı gibi.

Arabadan iniyor. Benim tarafıma yürüyüp kapımı açıyor. Elini bana uzatıyor. "Hadi," diyor. Üzerine değişik bir hâl geliyor. Küstahça. Güçlü ve erkeksi. Beni limandaki okyanus gibi sürüklüyor.

Ona elimi uzatıyor ve arabadan çıkıyorum. Kapıyı kapıyorum. Yanında duruyorum. Gözlerimin içine bakıyor. Gözyaşları gitmiş. Sorular cevaplanmış.

"Hadi," diyor yeniden. "Güvendesin, henüz üçüncü randevuda değiliz."

Yeni bir sayfa. Yeni bir bölüm. Bu bölümün başlığına aşinayım. *Yaramazlık*. Bu, eski benin sevdiği bir başlık ve onu reddedemem. Onunla yaptığımız onca şeyden sonra.

Eski ben bütün gün içeride tıkılı kalmış bir köpek gibi arka kapıya koşardı. Çayırlarda özgürce koşardı. Güneş yüzünde parıldardı.

"Ben güvende olabilirim," diyorum ona. "Ama belki sen değilsindir."

Haha.

ON SEKİZ

Rosie. Günümüz.

Cuma, 23:00 | Branston, CT.

Ev sessizdi. Bu sefer Mason'la beraber yatakta olan Joe'ydu. Onu kendi odasına yatırma zahmetine bile girmediler. Mason, Zoe'yle parkta geçirdiği bir saatten sonra bile evde bir şeylerin yolunda olmadığını hissedebiliyordu. Çocuklar bu konularda hayvanlar gibidir, gökyüzünde bir bulut dahi olmadan fırtınayı hissederler.

Joe yataktaydı ama uyumuyordu. Dizüstü bilgisayarı kucağındaydı ve sessizce Jonathan Fields isimli adamları araştırıyordu.

Mutfakta ise masada Laura'nın dizüstü bilgisayarı açıktı, Rosie sahte findlove hesaplarının mesaj kutusuna bakıyordu. Yeni bir şey yoktu – ne 2ndchance'ten ne de bağlantıya geçtikleri yeni birinden. O notları görmesiyle bilgisayarın başına oturması arasında bir yerde vücudundaki hücreler yer değiştirmişti. Laura'nın belki de sonsuza dek ve korkunç bir şekilde gitmiş olduğu düşüncesinin şoku ve dehşeti başka bir şeye dönüşmüştü. Gabe'in yüzünde gördüğü teslimiyet gibi bir şey değildi. Polisin sahte endişesi de değildi. Acı ve üzüntüden, korku ve kızgınlıktan oluşan bir mozaikti. Senaryodan senaryoya geçerken bu duygular yer değiştiriyordu.

Laura kayıp, hiç bulunamadı. Laura bulundu, yaralı veya daha kötü. Diğer kelimeyi düşünemiyordu bile. Trajedi kökleşmeye

başlıyordu ve aşamalardan geçiyordu. Aniden çocukları kayıp ebeveynlerin akıbetini gösteren bir pencere açıldı – her gün merak içindeydiler. Her gün umut ediyorlardı. Her gün acı çekiyorlardı. Hayatı artık böyle olabilirdi. Düşüncesi katlanılmazdı.

Dirseklerini masaya dayayarak başını avuçlarının içine aldı. İnsanlar böyle bir şeyin ardından hayata devam etmeyi nasıl öğreniyorlardı? Mitch Adler'ın ailesini düşündü, çocuklarının kaybıyla yaşamayı nasıl öğrenmişlerdi? İki kızın arasındaki tek erkek çocukları. Ailelerinde koca bir çukur açılmıştı. O gencecik, henüz bir yetişkin bile sayılamayacak çocuk, Rosie'nin zihninde hâlâ net bir şekilde gördüğü o yüz bir anda gitmişti. İyi bir çocuk değildi. Büyük ihtimalle iyi bir yetişkin de olmayacaktı. Yine de, nasıl bir yaşamı olursa olsun, o yaşam çakıllı bir yolda son bulmuştu. Ezilmiş bir kafatası. Etrafında biriken kan. Ve orada dikilen Laura.

Ailesi çok kalmamıştı. Colorado'da akrabaları vardı ve Noel'den önce toparlanıp gitmişlerdi. Rosie onları araştırsa da Connecticut'ta izlerini bulamamıştı. Yine de burada hâlâ arkadaşları vardı. Mitch'in de arkadaşları vardı. Çoğu muhtemelen burada kalmış veya bir süre sonra dönmüştü. İçlerinden biri Laura'yı şehirde görmüş olabilirdi. İçlerinden biri o notları göndermiş olabilirdi.

Rosie, o gün yerde yatan Laura olsaydı ne yapardı diye düşündü. Bundan sorumlu olduğunu düşündüğü kişinin peşine düşse ne olurdu diye. Ölümün, zihinsel olarak hasta bir münzevinin elinden geldiğine inanmak çok daha az tatmin ediciydi – sorumlu sayılamayacak biri. Adalet, Adler ailesine bomboş gelmiş olmalıydı.

Telefonun çaldığını duyduğunda lavabonun yanındaki tezgâhtaydı ve ânında telefona koştu.

"Gabe? Ne oldu? Söyle bana..."

Gabe'in sesi yorgundu. "Garson aradı. Hani limandaki barda Jonathan Fields ve randevulaştığı kızlara servis yapan," dedi. "Kredi kartı slipini bulmuş."

"İçkileri kendi kredi kartıyla alan kadın mı?"

"Barmenin söylediği gibi üç hafta önceymiş. İsmi Sylvia Emmett."

Rosie elini göğsüne bastırdı.

"Rosie?"

"Evet. Buradayım. Onunla konuşmak istiyorum. Numarayı bulabilir misin?"

"Buldum. Mesaj bıraktım. İkimizin numarasını da verdim. Uyumuş olabilir. Geç oldu."

Rosie şimdi mutfak adasının etrafında yürüyordu. "Biz oraya gitsek? Ya da polis? Bütün gece bekleyemeyiz. Aman Tanrım, Gabe..."

Gabe onun sözünü kesti. "Polis mi? Onları aradın mı?"

Roise yürümeyi bıraktı. "Aradım. Zamanı gelmişti...."

"Ne dediler? Onlar..."

"Hiçbir şey - onun kim olduğunu anlamamış gibilerdi ve o kadar da endişeli değillerdi. Telefon kayıtlarını sabah almaya çalışacaklarını söylediler."

Hatta uzun süren bir sessizlik oldu. "Aramakla iyi yapmışsın, Rosie. Haklısın. Zamanıydı," dedi sonra.

Ruh hâli bir ani değişim daha yaşadı. Haklı olmak istemiyordu. Gabe'in ona aşırı tepki verdiğini söylemesini istiyordu. Yanıldığını söylemesini istiyordu.

Sonra Joe'nun Laura'nın ceketinin cebinde bulduğu notları hatırladı. Tehditleri. Gabe bunları da bilmiyordu.

"Bir şey daha var..." diye konuşmaya başladı. Ama başka bir arama geliyordu.

"Rosie?" Gabe onun cümlesini tamamlamasını bekliyordu.

"Bekle, başka bir arama var. Belki o kadındır..."

"Durma! Aç!"

Rosie ikinci aramayı açtı. "Alo?"

"Ben Sylvia Emmett." Kadın fısıldayarak konuşmuştu. Telefonun öbür ucunda olmak istemiyormuş gibi.

• • •

Rosie, Joe'nun arabasını şehrin batı tarafına sürdü. Sokaklar sessiz, boştu. Orada endüstriyel binalar dışında bir şey yoktu – depolar ve araba satıcıları. Bir mobilya satış yerini geçti ve lokantanın neon ışıklarını gördü. Döndü ve park etti. İçeriye yürüdü ve koyu kahverengi saçları atkuyruğu yapılmış kadının karşısına oturdu. Laura gibi gençti ve güzeldi.

"Sen Sylvia mısın?" diye sordu Rosie.

Kadın oturmasını işaret etti. "Evet," dedi.

Rosie banka kayarak oturdu, aralarında masa vardı. "Ben Rosie. Aradığın için teşekkür ederim. Hiçbir fikrin..."

"Bir erkek arkadaşım var," dedi kadın pat diye. "O bilmemeli..."

Garson geldi. Sylvia kahve ısmarladı.

"Ben de aynısından alayım," dedi Rosie. Sonra da kadına döndü. "Kız kardeşim dün gece bir adamla randavuya gitti. Eve dönmedi."

Sylvia geri yaslandı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Telefonu en son rıhtım tarafında bir bardayken aktifti. Barmen bu adamı hatırladı..." Rosie çantasından bir fotoğraf çıkarıp masaya koydu. Jonathan Fields'ı gösterdi ve kendini beğenmiş gülümsemesine baktı.

"Kız kardeşim şu siteden bir adamla randevuya çıktı. Profil uyuyor – yaş, tarif. Üstelik adam, kız kardeşimin telefonunun en son sinyal verdiği bardaydı."

Rosie kadının bilgileri sindirmesini bekledi. Bir yanı, kadının söylemek üzere olduğu şeylerin onları yeni bir yola sokmasını umuyordu. Bu adamın, oyuncunun kız kardeşiyle buluşmadığı bir yola. Bunun daha mı iyi yoksa daha mı kötü olacağına karar veremedi.

Ama fark etmezdi. Sylvia'nın yüzü şaşkınlıktan tanımaya doğru değişirken umut hızla yok oldu.

"O yeri çok severdi. Daima kalabalıktı. İçinde kaybolması kolay."

"İsminin Jonathan Fields olduğunu söyledi," dedi Rosie.

Sylvia tiksintiyle başını salladı. "İsmi konusunda yalan söylüyor. Onunla başka bir barda tanıştım. Çöpçatanlık siteleri üzerinden değil. Bazı arkadaşlarımla dışarıdaydım ve o da oradaydı. Yalnızdı. Sonradan anladım tabii, olta atıyordu. Acımasız ama tatlıydı. İlk başta adının Billy Larson olduğunu söyledi. Ama ilk gerçek randevumuzda –ki o da limandaki barda gerçekleşti– bana ismi konusunda yalan söylediğini itiraf etti. İsminin Buck Larkin olduğunu söyledi. Yalanlarını başka yalanlarla örten biridir. Bana ismiyle ilgili yalan söylediğini itiraf edince yalnızca o kadar olduğunu düşündüm – sakladığı şey buydu. Kadınların ona sosyal medyadan ulaşmasından hoşlanmadığını söyledi. Eski karısına söyleyebileceklerinden endişelendiğini ve bunun da onun duygularını inciteceğini söyledi. Saçma, öyle değil mi? Ama o an böyle düşünmedim. Yakışıklı Billy ya da Buck'la ya da ismi her ne ise karşılıklı oturup iki kadeh şarap içmek varken..."

Garson geri geldi ve kahveleri bıraktı. Sylvia kendi fincanını iki eliyle kavradı ve bardak altlığının üzerinde çevirmeye başladı. Aklı şu adamdaydı, Jonathan Fields. Billy Larson. Buck Larkin. Yalancı.

Rosie konuşmadı. Olay kız kardeşine bağlanmadan hikâye bitecek korkusuyla kadının hikâyesini bölmedi. Sylvia da olabildiğince çabuk anlatma konusunda endişeli gibiydi.

"Tanıştığımız geceyi de sayarsak toplamda üç kere çıktık," diye devam etti Sylvia. "İlk ikisinde mükemmel bir centilmendi. İçkileri ödedi. İkinci gece yemeği ödedi. Benim için kapıları açtı, beni dinledi. Erkek arkadaşımla ilgili şüphelerimin olmasına sebep olan kişiydi, anlıyor musunuz? Dan'de olmayan her şey vardı onda. Ama geriye dönüp baktığımda söylediğim her şeye ne kadar çok dikkat ettiğini görebiliyorum ve evet Dan'le hâlâ beraber olduğum konusunda yalan söyledim. Ama evli değildik.

Birlikte de yaşamıyorduk. Bilmiyorum. Belki ben de onun kadar kötüyümdür."

Durdu, kahvesinden bir yudum aldı. Sonsuza kadar sürdü sanki bu.

"Peki ne oldu?" diye sordu Rosie sonunda. "Benimle gecenin bir yarısında buluşmayı neden kabul ettin?"

Sylvia yukarı baktı ve aniden tereddüde kapıldı.

"Lütfen," dedi Rosie. "Dün gece ne olmuş olabilir, öğrenmeliyim."

"Bak, bunun kız kardeşinizi bulmaya yardımı dokunur mu bilmem. Konuşması zor. Küçük düşürücü."

"Hiçbirimizin hayatı boyunca küçük düşürücü bir şeyler yapmadığını söyleyemeyiz."

Sylvia hafifçe gülümsedi. Nefesini verdi. Kahvesine baktı.

"Sadece emin olmak istedim anlıyor musun? Dan konusunda. Evlenmeden ve çocuklarımız olmadan. Barda Buck'la tanışana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Çok özenliydi, anlıyor musun? Oysa Dan şey... konuşkan olduğunu söyleyemem. Bu, bazı şeyleri aceleye getirip getirmediğim konusunda şüpheye düşmeme neden oldu. Sürekli bu adamla ilgili düşüncelerim vardı. Duygusal ve akıllıydı. Hatta boşanmasından bahsederken ağladı bile."

"Öyleyse Jonathan Fields..." dedi Rosie sesli düşünerek. "Demek istediğim Buck ya da her kimse. Bu adam" –tekrar fotoğrafı gösterdi– "konuşmayı seviyor."

"Ne kadar iyi olduğunu tahmin bile edemezsin. Sanki zihnimi okuyor gibiydi. Hangi konuyu açsam, söyleyecek akıllıca veya kavrayışlı bir şey buluyordu. Hiçbir zaman sıkılmış ya da sabırsız görünmüyordu. Entelektüel, iyi okumuş, anlıyor musun? Dürüst olmam gerekirse ona orada âşık olduğumu düşündüm, üçüncü randevunun sonunda. O gece şehir merkezinde bir yerde buluşmuştuk..."

"Richmond'da mı?" diye sordu Rosie.

"Oraya yakın. Main'de – bir blok ötede."

"Kız kardeşimin kullandığı araba Richmond'da bulundu! Onun dairesine gittin mi?"

Sylvia kafasını salladı. "Hayır. Ama oraya gitmeyi önerdi – üç görüşmemizde de. Saatlerce konuştuk. Onun evine gitmek için çok erken olduğunu söyledim, belki bir dahaki sefere dedim. Şu üçüncü randevuda seksle ilgili her şey... Çok saçma, buna aldanacak değilim. O da biraz yürüyüş yapmayı önerdi. Keyfi falan kaçmamıştı. Yani en azından öyle görünüyordu. Ben de ondan gerçekten çok etkilenmiştim. Kafam çok karıştı, çok suçluluk duydum ama bir yandan da uzun zamandır hissetmediğim şu tutku vardı. Kafamın içine girmişti. Bunu başka nasıl tarif edebileceğimi bilmiyorum.

"Ara sokaklardan birine girdik. Bana bir şey göstermek istediğini söyledi. Bir çeşit galeriydi. Tabii ki kapalıydı ve sokak boştu. Gece yarısından sonraydı. Bana vitrindeki resmi gösterdi. Arkadaşının resmi olduğunu söyledi. Tam bir saçmalık – sonradan baktım, sanatçısının öldüğünü öğrendim. Ama mesele bu değil."

Sylvia öne doğru eğildi, sesini alçalttı. Gözleri küçük salonu taradı, içerisi hâlâ Rosie'nin geldiği zamanki kadar boştu.

"Sanat galerisi ve bir sonraki bina arasında bir geçit vardı. Beni o yüzden oraya götürmüştü. Elimi yakaladı ve beni oraya çekti, binaların arasına. Ama çok azıcık çekti – o kadar az ki hâlâ sokaktan göründüğümü hissediyordum. Bana beni öpmeden bir saniye bile duramayacağını söyledi. Ve sonra yaptı – beni öptü. Zihnime girmesine, düşüncelerimi yönetmesine benzer bir şeydi – o ara sokakta, geri kalanıma da bunu yaptı. Bedenime. Öyle kademeli, öyle doğal ve mükemmeldi ki ne olduğunu anlayamamıştım bile. Ta ki yüzüm binanın duvarına dayanana ve o da içime girene kadar..."

Sonra durdu. Gözlerini kapadı ve kafasını hızla salladı. Sanki o ânı kafasından silmeye çalışıyordu.

Tekrar gözlerini açtığında, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını savuşturdu.

"Yine de açık olmak istiyorum. Bana hakaret etmedi. Güç

kullanımı yoktu. Sadece muazzam bir baştan çıkarmaydı. Benim onu istememi sağladı. Üçüncü buluşmadan seks beklediği açıktı ve istediğini aldı."

Rosie masanın üzerinden uzanıp onun elini tuttu. "Üzgünüm." Gerçekten üzgündü ama hikâyenin sonu bu olamazdı. Bu baştan çıkarma ya da pişmanlıkla ilgili olamazdı. Tabii Rosie korkularında haklı değilse. Laura'nın pişmanlığı öfkeye dönüşmediyse.

"Sana bundan sonra ne olduğunu sorabilir miyim? Onu bir daha görüp görmediğini?"

Sylvia elini çekti ve kucağına koydu.

"Her şey değişti. Yüzümü duvara dayar dayamaz onunla ilgili yumuşak ve sevimli olan her şey çirkinleşti. Kulağıma bir şeyler söylemeye başladı. Buna seks sırasında argo konuşmak diyorlar ama ben bu kadar argo olanını duymamıştım. Çok pis ve alçaltıcı. Kulakmememi kanayana kadar ısırdı. Sert ve kabaydı. Bittiğinde benden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Elbisemi düzeltmemi bile anca bekledi – fermuarını çekti ve yürümeye başladı. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım."

"Tanrım," dedi Rosie sahneyi gözünde canlandırarak.

"Bak, tecrübesiz biri değilim. Ve bu, bilirsin buna benzer... yani işte ilişki olmayan bir durumla ilk kez karşılaşmıyordum. Yattığı her adamın onunla evleneceğini düşünen bir kadın değilim."

Sylvia elini adamın fotoğrafına bastırdı. "Ama bu adam hasta. Restorana kadar önden yürüdü. *Teşekkürler* gibi bir şeyler mırıldandı. Sonra da çekip gitti. Öyle pat diye. Bana arabama kadar eşlik etmedi. İyi geceler öpücüğü vermedi. Tavırlarıyla bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Kendimi kullanılmış hissetmem için elinden geleni yapıyor gibiydi. Bunun seksle ilgili olduğunu düşünmüyorum. Beni incitmek istedi. Ama hepsi bu değil..."

Sonra güldü, içinden bir yerden manyakça bir patlama geldi.

"Ona mesaj atmak için iki gün bekledim. Hayatımın en kötü iki günü. Gerçekler ortadaydı ve midemdeki his de. Ama yanıl-

dığıma dair küçük bir umuda tutundum. Sadece tuhaf biri olduğunu, müstehcenliği falan sevdiğini ama geri kalanın, o konuşmaların ve bana bakışının, bana hissettirdiklerinin gerçek olduğunu düşünmeye çalıştım. Çünkü eğer onun hakkında bu kadar yanılmışsam... eğer bu kadar manipüle edilebiliyorsam.... O zaman dünya tepetaklak olmuş gibi gelecekti. Sanki hiçbir şey gerçek değilmiş gibi."

Rosie ne diyeceğini bilemedi, o yüzden de hiçbir şey söylemedi. Laura'yı bu adamla düşündü ve içini görüp göremeyeceğini merak etti. Bu konuda iyiydi, insanları görme konusunda. Tabii erkekler aşk vaadinde bulunmuyorlarsa.

"Muhtemelen salağın teki olduğumu düşünüyorsun," dedi Sylvia kısa bir süre sonra.

"Hayır!" dedi Rosie. "Öyle düşünmüyorum. Hayatımızı kimseye güvenmeden yaşayamayız. Böylesi çok berbat olurdu."

"Şey, belki öyledir. Ama sonunda ona mesaj attığımda numara kullanılmıyordu. Gitmişti. Kullan at telefonlar gibi. TracFone gibi. Tek kullanımlıklar gibi. İsimlerin hepsi sahteydi. Benimle işi bitmişti ve onu bulamamam için her her şeyi ayarlamıştı. Denedim. Google. Facebook, diğer sosyal medya uygulamaları. Gitmişti. Ben de suçluluk ve utancımla kalakalmıştım ama bir de ne vardı biliyor musun?"

"Ne?" dedi Rosie.

"Minnettarlık. Dan için. Kanepede oturup futbol izleyen, söylediklerimi dinlemeyen ama beni seven dürüst, sadık Dan için minnettardım. Bana sevişirken fahişe demediği için de. Bu adam, Billy ya da Buck ya da Jonathan ya da her ne haltsa... O herif hasta yalancının teki. Asla söylediği kişi değil. Ama ben onu bir armağan olarak görmeye çalışıyorum. Çünkü bana dışarıda ne tür canavarlar olduğunu gösterdi.

"Bana söz ver," dedi sonra. Bu sefer Rosie'nin kolunu kendisi tutarak. "Bana bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz ver. Elimde olanı kaybedemem. Bundan sonra olmaz. Lütfen."

"Tabii ki,"diye güvence verdi Rosie. "Tek kelime etmeyece-

ğim. Ama benimle biraz daha oturabilir misin? Bana onunla ilgili bir şeyler daha anlat. Sana anlattığı hikâyeleri, geçmişiyle ilgili söylediklerini... Herhangi bir şey onu bulmama yardımcı olabilir. Sonra da kız kardeşimi."

Sylvia başıyla onayladı. "Tamam," dedi. "Ama o zaman bana başka bir şey için daha söz vermelisin."

"Söyle."

"İntikamcı bir insan değilim. Ya da şiddet eğilimi olan biri. Ama eğer onu bulursan onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. "Ve bana yaptıklarının bedelini ödemesini."

ON DOKUZ

Laura. Seans On Bir.

İki Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Zihinde kafa karıştırıcı bir hâle gelebilir. Yakınlık ve seks. Güç ve seks.

Laura: Kulağa Cosmo dergisindeki bir yazı gibi geliyor.

Dr. Brody: Biliyorum. Bu bir klişe. Ne zaman değiştiğini hatırlıyor musun? Diğer şeyler üzerinden güç elde ediyordun – vampir kovalarken, ağaçlara tırmanırken. Hatta okulda ve sporda.

Laura: Engellerin üstesinden gelirken.

Dr. Brody: Belki. Ama sonra durum değişti, değil mi? Bu değişimi getiren ne?

Laura: Sana saçma gelecek.

Dr. Brody: Bir dene.

Laura: Bir öpücük. Her şey bir öpücükle değişti.

YİRMİ

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 22:30 | Branston, CT.

Jonathan Fielding güzel bir binada yaşıyor, hollerde lacivert halılar ve bej duvar kâğıtları var. Süslemeler altın rengi, çok şık ve gösterişli. Belki biraz eski moda ama bu şehir için normal.

Asansörde konuşmuyoruz. Kapısına doğru yürürken koridorda da konuşmuyoruz. Ne de anahtarları bulup kilide taktığında ve kapı kolunu çevirip içeri girdiğimizde.

"İşte burada," diyor sonunda. "Evim güzel evim."

Tek sorun, güzel falan değil ve herhangi birinin evi gibi durmuyor. Neredeyse bomboş.

Benim ifademi çözüyor ve önceden özrünü diliyor.

"Biliyorum, biliyorum." Elleri önünde asılı duruyor, başı özür diler gibi eğilmiş. Mütevazı. Tövbekâr. "Doğru düzgün mobilya alacak vaktim olmadı."

Bu yetersiz bir ifade.

İçeri girip duvardan duvara bakıyorum. Solda mutfak var. Çok beyaz ve temiz. Çok az kullanılıyormuş gibi. Tezgâhta hiçbir şey yok – sipariş menüleri ve plastik çatal kaşık dışında. Tuzluk bile yok. Bulaşık makinesine koymaya fırsat bulamadığı kirli bir bardak bile yok.

Evin tam merkezinde salon var. Duvarın karşısında bir koltuk duruyor. Siyah deriden ve yastık yok. Yere, geçici bir standın

üzerine konmuş çok büyük bir televizyonun karşısında. Duvara asılmayı bekliyor. Onun yanında kablolu kutusu ve duvara doğru giden kablolar var.

Başka hiçbir şey yok. Ne bir sehpa ne bir resim ne de bir halı... Hiçbir şey. Yok.

"Tamam," diyorum kuşkuyla, buradan edindiğim bilgileri son üç saattir bana anlattıklarıyla birleştirerek.

Bir yıl önce boşandığını söylemişti. Bundan da önce burada yaşadığını, ayrıca burada çalıştığını söylemişti. Şehre ayda bir iki kere seyahat ettiğini söylemişti.

Endişe listeme eklenecek birkaç şey daha – araba ve kadın (evet, onu listeye geri alıyorum) ve burada, internetten randevulaşmak zorunda kaldığı bu küçük şehirde bile isteye kaldığı gerçeği.

Sorguma başlıyorum.

"Söylesene, CIA için mi çalışıyorsun?"

Asabi bir şekilde gülüyor. Anahtarlarını çıplak tezgâha atıyor. Anahtarlar tezgâhın üzerinde gürültüyle kayıyor. Onları durduracak hiçbir şey yok.

"Ne?" diye soruyor.

"Bir yıldır buradasın ve tek eşyan bu koltuk mu? Eski evinden bir şey almadın mı? İnsanlar boşanırken eşyaları paylaşıyorlar sanırdım."

Kaşları kalkarken başı yana yatıyor. Buruk bir gülümseme. Şu çarpık gülümseme. Bu çekici mi? Ya da öncesinde yanıldım mı? Kendini beğenmiş mi?

"Biliyorum. Ben sadece... Hiçbir şeyi istemedim. Bana sadece onu ve birlikte geçirdiğimiz hayatı hatırlatıyordu. Onu hâlâ sevdiğimden falan değil. Ama bir hayalin ölmesi gibi, değil mi? Bir aile hayalinin ve her şeyin ölmesi gibi."

Hımm.... Jonathan Fielding bundan daha iyisini yapabilirsin. Yapamaz mısın?

"Sonradan IKEA'ya koşup bir şeyler almadın mı? Tabağın var mı acaba?"

Jonathan Fielding bir dolabı açarak beyaz yemek takımıyla cam bardakları gururla sergiliyor.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor sonra konuyu değiştirerek.

"Elbette," diyorum. Ama konuya geri dönüyorum. "Cidden bir yıldır burada mısın? Bu şekilde mi yaşıyorsun?"

Bir şişe viskisi var. İki bardak dolduruyor.

"Biliyorum. Acınası. Belki bir sonraki randevumuzda IKEA'ya gideriz... Bir sonraki randevuyu istediğini var sayıyorum. Ben isterim şahsen. Bundan oldukça eminim."

Viskinin birini bana uzatıyor ve beni odayı boş kalmaktan kurtaran tek eşya olan koltuğa doğru yönlendiriyor.

İki ucuna oturuyoruz. Yine de koltuk küçük olduğundan, dizini çektiğinde bana bir eğilme yakınlığına ulaşıyor.

"Bana eğlenceli şeylerden bahset. İyi şeylerden," diyor. "Çocukluğundan iyi anıların varmış gibi görünüyor – kız kardeşinle, onun kocasıyla ve mahalledeki diğer çocuklarla. Ormana yakın büyümek inanılmaz olmalı."

Peki, demek böyle devam etmek istiyorsun...

"Sanırım bazı açılardan öyleydi." Bunu söylüyorum ve her nasılsa inanıyorum da. Yine de *mutlu* kelimesi pek doğru değil. Açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum.

"Yine de garip. Bazı belirli anıları seçtiğimde şimdi onları kafamda neşeyle oynatabiliyorum. Mesela – Aman Tanrım! O muazzam büyüklükteki ağaca nasıl da ip bağlayıp germiştik. Hemen altında görüp görebileceğin en berbat çamur ve hayal edebileceğin en kokulu kabak vardı. Bir kere neredeyse üstüne düşüyordum ama tırnaklarımı ağacın kabuğuna geçirdim ve böylece ipe asılıp diğer tarafa tırmanabildim."

Neşe.

"Ama öte yandan başka zamanlarda huzursuzluğun hep orada olduğunu hatırlıyorum, her şeyin üzerine bir gölge düşürüyordu."

Kızgınlık.

"Şey, o gölge babandı değil mi? Annen babanın onu aldattığını biliyordu. Mutfakta komşunuza ağlıyordu – neydi ismi?"

"Bayan Wallace. Gabe'in annesi."

"Doğru – tabii ki sen tedirgindin. Senin temelinde kum vardı."

Ciddiyetle başını sallıyorum. Hepsi Dick'in suçuydu. Çok düzenli ve tertipliydi.

Tekrar neşeye dönüyorum.

"İlk öpücüğümü o ormanda yaşadım."

"Gerçekten mi?" diyor ve onun biraz daha yakınlaştığını hissediyorum. Kışkırtıcı olmaya çalışmıyorum ama artık çok geç.

"Romantik bir şey değildi – inan bana! Yedi ya da sekiz kişiydik. Şişe çevirmece oynuyorduk. Şu kontrplaktan yaptığımız kalede."

"Çok yüksek teknolojiymiş."

"Evet, çok," diyorum şimdi gülümseyerek. "Rosie ve Joe yoktu. Okuldan iki arkadaşımı çağırmıştım. Gabe de oradaydı. Erkek kardeşi Rick de vardı ama sırf Noelle denen ve o sıralar bizim sokakta yaşayan şu kız yüzünden. Rick'le aynı dönemdeydi. Sanırım onun da bir arkadaşı vardı."

Jonathan Fielding soğukkanlı duruyor ama biraz daha yaklaşmayı başarıyor.

"Kaç yaşındaydın?"

"On dört falan. Joe ve Rosie o zaman beraberdi, yani onlar on altı ve on yediydi. Gabe de on altıydı. Abisi on sekiz civarlarındaydı. Bilmiyorum – hepimiz ergendik."

"Koca bir sıradışı hormon havuzu."

"Böğk..." Önüme serdiği görüntüyle büzülüyorum. "Her neyse – orada üç oğlan vardı. Bir tanesini tanımıyordum bile. İsmini de hatırlayamıyorum – buna inanabiliyor musun? İlk öptüğüm çocuğun ismini bilmiyorum bile."

"Bana her zaman çok garip gelmiştir – şu oyun. Diğerlerinin gözü önünde arkadaşlarını öpmek, sonra onların başka arkadaşlarını öpmesini izlemek."

"Sadece bir kere o zaman oynadım ama çocukların hiçbirini

o şekilde sevmedim ve Tanrı'ya şükür şişe hiç Gabe'e gelmedi. O benim en iyi arkadaşımdı ve garip bir durum olurdu."

Bu tam olarak doğru değildi. O günden sonra o çocuklardan birinden hoşlanabilirdim. Eğer hoşlanmak ve tutku aynı şeyse.

"Sadece –bir erkek olarak– söylüyorum ki garipten daha ötesi olurdu. Sana bir daha asla aynı gözle bakamazdı."

"Benim abim gibiydi, sanırım böyle bir şey yapmazdı bile. Joe'yu öpmek gibi olurdu. Onun orada olduğunu düşünebiliyor musun? Tanrım."

Bacağını biraz kaydırarak, dirseğini hafifçe oynatarak biraz daha yaklaşıyor.

"Kulağa ensest gibi geliyor – senin mahallen. Bu şekilde beraber büyümek ve sonra Rosie'yle Joe'nun evlenmesi. Birbirleri hakkında her şeyi biliyorlar. Bence bazen bazı şeyleri kendine saklamak ve alakan olmayan insanlarla paylaşmak iyi bir şey. Objektif olabilecek insanlarla."

"Ve çöpü kimin çıkaracağına dair tartışmaları geçmişi kullanarak kazanmayacak birileriyle."

"Kesinlikle!"

Tuhaf bir sessizlik. Biraz daha viski içiyorum. Viskiye şükür. Bardağımı alıyor. Kalkıyor ve mutfağa gidiyor. Buz küplerinin sesini duyuyorum. İçki buzların üzerine dökülürken çıkan çıtırtıyı duyuyorum.

"Yani ismini hatırlamadığın şu adamı öptün. Ama Gabe'i değil. Bir de şu diğer çocuk vardı – Gabe'in abisi."

Dönüyor ve bana içkiyi uzatıyor. Fark edilir şekilde yakın oturuyor ve durmadan içki doldurmasının sebebini anlıyorum. O öpücükten sonra çok fazla öpücük oldu. Neyin ne olduğunu biliyorum.

"Evet, Rick. Kötü bir çocuktu. İliklerine kadar. Yılın dokuz ayını Virginia'daki bir askeri okulda geçirirdi. Ama birkaç yaz boyunca eve geldi. Annesi mutfağımızda anneme ağlayarak dert yanardı onun yüzünden. Orduya katıldığında aslında rahatladı."

"Yani bu adamı da mı öpmek zorunda kaldın?"

"Evet. Tüm *ilk öpücük* olayını öldüren bir şeydi – bilmediğim bir adam ve bilmemeyi dilediğim bir adam. Ama gerçekten kısaydı – benden biraz korkuyordu açık söylemek gerekirse."

"Senden korkuyor muydu? Neden?"

"Birkaç yıl önce ben..." Kalbim çarpıyor. Adrenalin dalgası. Aniden dövüş veya kaç tepkisi ortaya çıkıyor. İnsan bedeninin en üst formu.

Bu hikâyeyi anlatamam ama artık başladım. Değiştireceğim.

"Bize kötü davrandığında onu şikâyet ederdim. Sanırım benim yüzümden askeri okula gönderildi."

"Ah, kahretsin – senden nefret etmiş olmalı."

"Umurumda değil. Herkesle durmadan kavga ederdi. Kardeşiyle bile. Bir tanesi oldukça kötüydü. Onun kalede Gabe'le kavga ettiğini gördüm ve annelerine söyleyeceğime dair bağırmaya başladım. Rick son bir yumruk savurup kaçtı. Bana siktirip gitmemi söyledi, on bir yaşında olduğumu düşünürsek iyiydi."

"Ve birkaç yıl sonra da onu öptün."

Bunun gerçek bir soru olmadığını düşünerek devam ediyorum.

"Tamam," diyorum bildiğim en çekici gülümsemeyle. "Senin sıran. İlk öpücük?"

Jonathan Fielding dokuzuncu sınıfta âşık olmasıyla ilgili tatlı bir hikâyeye başlıyor. Okul sonrasına dair şu özel senaryolardan. Ama zihnim sarmaya devam ediyor ve onun kelimeleri geri sekiyor.

Rick Wallace. *Şişe döner, yavaşlamaya başlar.* Gabe'i geçtiğini görüyorum, isimsiz adamı da ve kalbimde olana inanamıyorum. Rick Wallace'tan nefret ederim. Bizi terörize etmesinden. *Daha da yavaşlıyor ve Noelle'i geçiyor.* Ona sopayla vurduğum zaman yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Öfkemin gücünü gördüğünde.

Duruyor. Rick Wallace'ı gösteriyor. Gabe kalkıyor ama durdurabileceği kadar zaman yok. Halkanın merkezine hareket ediyoruz. Rick başımın arkasını kavrıyor ve beni ağzından daha fazlasıyla öpüyor. Beni yılların öfkesiyle öpüyor. İntikam fantezileriyle. Bunu nefesinin

sıcaklığında hissediyorum. Ama sonra başka bir şey daha hissediyorum – bedeni ağzıma yanıt veriyor. Nefesime. Nefretin beklemesi gerektiğini söylüyor.

O gün, on dört yaşındayken ilk defa seksin gücünü hissettim. O zamana kadar erkek gibi davranan bir kızdım. Yumrukları sıkılı. Evimize doğru sallanan ağaçlara tırmanan, duvarlara yumruk atan, kamyon şoförü gibi küfür eden, küçük pembe dudaklarından açık saçık laflar dökülen biriydim. Şok ve dehşet. Benim düşmanım olmaya cüret eden herkese karşı kullanmak için bir cephane dolusu silahım vardı. İçimdeki düşmana karşı kullanmak için. Huzursuzluk. Hasret.

Ama hiçbiri bunun kadar güçlü değildi.

Kaleyi terk ettim. Ormanı terk ettim. Rick Wallace'ı terk ettim. Ve bacaklarımın izin verdiği ölçüde hızla eve koştum.

Ama kaçamadım. O gece rüyamda Rick Wallace'ı gördüm. Ağzımdaki ağzını ve bedenimdeki elini. Bedeninin nefretten kurtuluşunu hayal ettim. Bu muazzam kudretin karşısında nefretten feragat edilmesini, tutkuyu. Onun yerini, hasretini çektiğim şey alacaktı.

Sevgi.

Jonathan Fielding'in sesi odayı terk ediyor. Hikâye sona eriyor.

"Bu benimkinden daha güzel bir hikâye," diyorum tek kelimesini bile duymasam da. Ama yine de güvenli bir iddia.

Sessizlik. Hasretle bakıyor.

"Seni öpmek istiyorum," diyor Jonathan Fielding.

Evet demiyorum. Hayır demiyorum.

Koltukta eğiliyor. Sadece tek eli boşta çünkü diğeriyle içkisini tutuyor. Benim elimdeki içkiye çarpıyor ve viski siyah deriye dökülüyor. Diğer eliyle bardağımı alıyor ve bardakları boş zemine koyuyor.

Şimdi başımı iki eliyle yavaşça, bebek bir kuşmuşum gibi tutuyor ve beni kendine çekiyor. Gözlerini kapıyor ama benimkiler açık.

Nefesi yanağıma değiyor. Ağzı ağzımda. Elleri yüzümü tutuyor.

Ve her şey birden üzerime geliyor. Bir gelgit dalgası. Bir çamur kayması.

Milyonlarca kez öpüldüm. Buradan milyonlarca kez geçtim. Yine de beni hâlâ sürüklüyor.

Aşamaları tek tek geçiyoruz. Onları iyi biliyorum. Dudaklar birbirine kenetlenmiş. Yumuşak, neredeyse durgun. Bir nefes alınıp bırakılıyor. Isı. Yine bir araya geliyoruz, bu sefer dudaklar ayrı. Paylaşılan bir nefes. Bir el yüzümden başımın arkasına hareket ediyor. Saçlarımda parmaklar. Avuçlar kapalı, beni tutuyor. Dili benimkinin içinde kıvrılırken tutku kapıda küt küt atıyor. Bu nazik öpücük tutkuyla şiddetli bir hâle bürünüyor.

Sevgi. Kaçamak sevgi. Her zaman kaçıyor. Ama şimdi bir öpücük, vaat dolu.

Gözlerimi kapıyorum ve güç dalgasını hissediyorum. Sarhoşluğu. Çok tanıdık.

Rick Wallace'ı düşünüyorum, yerde yatıyor.

Mitch Adler'ı düşünüyorum, yerde yatıyor.

Jonathan Fielding. Bu öpücükle ne yapmalı? Vadettiği şeylerle? Seni tanımıyorum bile. Vaatler için çok erken.

Hakkım olmadığını biliyorum.

Ama şimdi bunları yaptığın için senden nefret ediyorum.

YİRMİ BİR

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 02:00 | Branston, CT.

Laura olsa ne yapardı?

Rosie eve doğru sürerken hikâyeyi düşündü. Baştan çıkarma. *Muhteşem* baştan çıkarma. Saatler süren konuşmalar, Sylvia Emmett'ın kafasının içine girmesi. Onun kendisine bir şeyler hissetmesini sağladı, böylece acımasızca istediğini alacaktı. Kadının, ondan çok kendisinden nefret etmesini sağlayabilecekti.

Laura onun cazibesine kapılırdı. Konuşup durmak. Kelimelerini yorumlayarak onunla ilgili bir fantaziden tatmin sağlamak.

Sonra bir öpücük. Hep böyle başlardı.

Neden sadece orada bırakmıyorsun? Ne olacağını gör. Değip değmeyeceğini gör.

Nasihat vermek kolaydı, daha yüksek bir etik zeminde durmak. Yargılamak da kolaydı. Laura ve onun kurtları.

Garaj yoluna park etti ve arabayı durdurdu. Sonra arabada oturup düşüncelere daldı.

Laura olsa ne hissederdi?

Onun içine işleyen, ihtiyacını bulan bir öpücük. Laura umutlanırdı. Kendini buna kaptırırdı.

Peki ya adam, Laura'ya onu kandırdığını belli ede ede çekip giderse?

Joe bir ömürlük arkadaşlıklarından uzaklaşıp gitse Rosie ne

hissederdi? Sevgili olmalarından sonra? Eğer bir gece sevişseler ve sonra da ona umursamadığını söyleseydi? Eğer ona onunla birlikte olmak istemediğini söyleseydi?

Bunu hayal etmeye çalıştı. Joe ilk dakikadan itibaren, Rosie onun gözlerine daha önce olduğundan bir saniye daha fazla baktığı anda kendini ona adamıştı. Okullarının koridorunda. Arkadaş çemberi içinde her zamanki gibi konuşmuşlardı. Onu kendisine bakarken yakalamış ve anlamıştı. Çok kolay olmuştu. O da ona bakmış ve gözlerine tutulmuştu. Bu, Joe'nun kızarmasına sebep olmuştu, o gece Joe onu ilk defa öpmüştü.

Ama ya böyle olmasaydı? Ne yapardı? Ya başka bir senaryo var olsaydı?

Tarih sınıfındaki şu sürekli onunla flört eden çocuğa dönerdi. O da onunla flörtleşirdi ve belki onunla çıkardı ve Joe onun başka seçenekleri olduğunu görürdü, devam ettiğini görürdü. İnsanlar böyle yapıyor, değil mi?

Laura farklı bir şeye ihtiyaç duyardı. Eğer şiddete meyletmediyse gurur yaparak uzaklaşırdı. Bu yabancının, internet sitesinden bulduğu bu yaşlı, boşanmış adamın onu incitebileceğine inanmasına izin vermezdi. Ama o zaman da adam çekip gittiğinde ve onu bulması için hiçbir yol kalmadığında kızgınlık ortaya çıkardı ve bir hedefe ihtiyaç duyardı. Onu inciten ve bunu ödemeyen başka birine.

New York'taki adam. *Göt.* Laura kesin bir şey söylenmeden terk edilmişti. Cevapsız bırakılmıştı. Ama Jonathan Fields'ın aksine bu adamı nerede bulacağını biliyordu.

Rosie içeri, bu sefer kendi bilgisayarına koştu. Mutfağın köşesinde küçük bir masadaydı.

İlk ismini biliyordu. *Kevin.* Ama daha fazlası yoktu. Onu daha önce de bulmaya çalışmışlardı ama şansları yaver gitmemişti. Daha önce ulaştığı iki arkadaşı da –işten Jill ve ev arkadaşı Kathleen– onu tanımıyordu.

Ama şimdi aklına bir fikir gelmişti. Laura'nın e-postalarına baktı ve onu aradı. Yedi eski mesaj ekrandaydı. Hepsi Laura'dan.

Hangisine bakacağını biliyordu –mayıs ayındakine– her şeyin başladığı zamana. Adamın işyerinin karşısındaki bir otelde onunla birlikteydi. Rosie'ye ismini söylemişti.

Sonunda buldu.

Laura: Tahmin et neredeyim.

Rosie: İşte? Salı ve saat üç.

Laura: West Otel'de şampanya içiyorum. Kevin'ın sadece bir saati vardı.

Rosie: Yatakta iyi olduğunu söylediğini düşünmüştüm. ☺

Laura: Haha. Sokağın karşısında çalışıyor yani birlikte KOCA bir saatimiz vardı.

Rosie: Kıskandım. ☹

Kıskanmamıştı. Endişelenmişti. Laura uçuyordu. Bu yeni adamla olan maceralarını ayrıntılarıyla anlattığı e-postalar ve mesajlar atıyordu. Kevin. Onun farklı olduğunu söyleyip duruyordu. Ona karşı iyi olduğunu. Onu sevdiğini. Ama manyak gibiydi. Endişeli. Kelimeleri farklıydı ama ruh hâli diğerleriyle birlikteyken olduğu gibiydi.

Rosie findlove hesabına giriş yaptı ve tüm fotoğrafları almak için kullandıkları arama kısmına tıkladı – Jonathan Fields'lı olanlara. *Boşanmış. Otuz beş-kırk arası. Gelir 150,000+ dolar.* Daha önce fark etmemişti ama şimdi görebiliyordu. Jonathan Fields sayfadaki en yakışıklı adamdı. Kırktan daha genç gösteriyordu. Onunla ilgili bir şey daha vardı – kendini beğenmiş bir gülümseme, başını yana eğiş şekli. Kibirliydi.

Ona tüm diğerlerini hatırlattı. En çok da Rosie'nin tanıdığı son kişiyi. Laura'nın okulundaki üçüncü yılında olanı. Mitch Adler. Bütün yaz Laura'ya işkence etmiş, parti gecesine kadar hiç durmayan hızlı bir trendeymiş gibi üzmüştü onu. Ormandaki o geceye kadar. Her şey Rosie'nin gözleri önünde gelişmişti. Mitch, partiye başka bir kızla gelmişti. Devlet okulundan –kendi gittiği okuldan– bir ikinci sınıf öğrencisiyle. Laura'nın onları görmesini sağlamıştı. Roise arkadaşlarıyla ateşin diğer tarafındaydı,

üniversiteden büyük çocuklarla. Arada bir Laura'yı kontrol etmek için etrafına bakınıyordu. Her zaman yaptığı gibi. Mitch'i yolda yürürken gördü, yeni kız arkasındaydı. Laura görmemiş gibi yaptı. Bira buzluğunun orada bazı arkadaşlar buldu.

Rosie bir daha baktığında Laura gitmişti. Mitch de gitmişti ama yeni kız ateşin orada tek başınaydı. Bir oyun dönüyordu ama Rosie iyi biteceğinden emin değildi. Ama bundan çok sıkılmıştı. Laura'nın bebek bakıcısı olmaktan. Bir daha ateşin oraya bakmadı. Ta ki çığlığı duyana kadar.

Rosie saati kontrol etti. Saat sabah dörttü. Oda hâlâ sakindi. Dışarıda karanlıktan başka bir şey yoktu. Dünya uykudaydı ama zaman değil. Lavabonun üzerindeki saatin acımasız tiktaklarını duydu. Geçen her saniyeyle birlikte, Laura'nın asla bulunamayacağı bir dünyaya bir adım daha atılıyormuş gibiydi.

Kalktı. Anahtarlarını ve cüzdanını kaptı ve arabaya geri döndü.

West Otel, Dokuzuncu Cadde'de Batı Yirmi Üç'le Batı Yirmi İki arasındaydı. Rosie saat beş buçuk gibi oradaydı.

Yan sokağa park etti ve binanın önüne kadar yürüdü. Pencerelere bakıp Laura'nın elinde şampanyayla onlardan birinden baktığını hayal etti. Yeni aşkının ofisinden çıkıp ona doğru gelişini izliyordu.

Kevin. Soyadını bile bilmiyordu. Sokağın karşısındaki binalara baktı. Bir taksi geçti. Sonra bir dağıtım aracı. Kamyonet bir çukura girdiğinde kenara sıkışmış olan metal merdiven şıngırtılar çıkarıyordu. Gökyüzü sabah güneşiyle turuncuydu. Zaman geçiyordu.

Bloğun yukarısından başladı. Binaların ön tarafında ofisi olanların isimlerini okuyordu. Nasıl olmuştu da adamın ne iş yaptığını veya nasıl tanıştıklarını sormamıştı? Tıpkı o gece ateşin başında olduğu gibi kız kardeşine göz kulak olmaktan yorulmuştu.

Bu blokta en az iki yüz insan çalışıyor olabilirdi. Dişçiler. Bir şarküteri. Ne kadar zaman alacağını umursamıyordu. Ya da kendini deli gibi hissetmesinin önemi yoktu. Yorgunluk düşüncelerini savuruyordu. Daireler. Donut dükkânı. İçeri girdi ve bir kahve aldı.

"Bu kadını gördünüz mü?" diye sordu tezgâhtaki adama, telefonundan Laura'nın fotoğrafını göstererek. Adam başını iki yana salladı.

"Peki ya bu blokta çalışan Kevin isimli birini?"

Bir şey çıkmadı. Adamın fotoğrafı da yoktu. Neden olsundu ki? İstemeye gerek duymamıştı. Bilmek istememişti. Trenin raydan çıktığını görmek istememişti.

Kahvesinden büyük bir yudum aldı ve sonra kapağını kapadı.

Dışarı çıktı. Bir baskı dükkânı. Daha fazla daire. Bir kuru temizlemeci.

Kendini sorular sorarken duydu – *Kevin adında birini tanıyor musunuz? Bu kadını tanıyor musunuz?* Bazı yüzler durumun saçmalığını yansıtıyordu. Bazıları da endişesine ayna tutuyor ve iyi olup olmadığını soruyorlardı. Bir kısmı da cevap verdikten sonra hızla kaçıyordu. Herhangi biri olabilirdi. Tehlikeli olabilirdi.

Her kapı girişinde, her binanın önünde – bazıları her katında düzinelerce ofis olan ve göğe dek yükselen binalardı. Durdu ve bulabildiği herkese sordu. Hiçbir şeyi kaçırmama konusunda çok dikkatliydi. Bir saat geçti. Sonra bir saat daha. Gökyüzü açıktı. Araştırmasını iki blok kuzeye ve güneye doğru genişletti. Birçok bina hâlâ kapalıydı.

Yeni bir bloğa başlamanın eşiğindeyken geriye baktı ve bir kadının bir binayı açtığını tespit etti. O yanından geçerken kapalı olan bir binayı. Girişe doğru koştu ve tekrar kapanmadan içeri süzüldü.

Bina bloğun tam ortasında, otelin tam karşısındaydı. Laura'nın anlattığı gibi. Rosie asansörün orada asılı yönlendirmeye bakarak isimleri taradı. Tek bir isim arıyordu – *Kevin*. Binada genellikle sağlık hizmetleri ofisleri vardı. Her alanda bir

şeyler vardı. Masaj terapistinden ortopediste kadar. Ve sonra işte oradaydı! Bütün sabah aradığı isim oradaydı. *Dr. Kevin Brody. Klinik Psikolog.*

Tanrım, Laura. Bir bankacı ya da avukat bekliyordu. Onun işi vasıtasıyla yolları kesişebilecek birini. Ama bir doktor? Hem de bir deli doktoru?

Sonra daha korkunç bir düşünce geldi aklına – ya *onun* deli doktoruysa?

Kimsenin açmayacağını bilmesine rağmen zile bastı. Saat ancak sekize geliyordu ve günlerden cumartesiydi. Ama otel...

Sokak boyunca koştu ve dönen kapıdan geçti.

Masada genç bir adam vardı.

"Bu kadını gördünüz mü? Sanırım yaz boyunca birkaç kez burada kaldı," diye sordu Rosie.

Adam telefonu aldı ve dikkatlice baktı.

"Bilmiyorum. Belki. Ben gece vardiyasında çalışıyorum ve o zaman çok sessiz oluyor. Misafirleri pek görmüyorum."

"Perşembe gecesi geç saatlerde gelmiş olabilir."

"O zaman kesinlikle görmedim. O gece çalışıyordum, görsem hatırlardım. Çok güzel gerçekten. Başı dertte mi?"

Rosie tekrar sokağa, Dr. Kevin Brody'nin çalıştığı binaya baktı. Camdaki yansımasını görebiliyordu. Eşofman altı, tişört. Saçını taramamıştı ve iki gündür duş almamıştı. Ama asıl şok edici olan yüzündeki kederdi.

"Olabilir. O kayıp," dedi Rosie. "Sanırım erkek arkadaşı sokağın karşısında çalışıyor."

"Adamın fotoğrafı var mı?" diye sordu adam.

Rosie telefonunu kaptı ve Google'a *Dr. Kevin Brody NYC.* diye yazdı. Profesyonel bir siteden bir görüntü çıktı. Tam büyütmek ve adama göstermek üzereyken başka bir şey gördü. Tam altında *Post*'dan bir yazı.

Yerel Doktor Hırsızlık Esnasında Öldürüldü.

Rosie elleriyle ağzını kapadı. Yazıya tıklayıp içeriği gözden geçirdi. Bir paragraftı. Spor salonunun orada saldırıya uğramış,

cüzdanı ve telefonu çalınmıştı. Spor çantası da. *Saldırıda aldığı yaralar yüzünden* ölmüştü.

Ve sonra son cümle Rosie'yi midesinden vurdu.

Sevilen doktor *ardında bir eş ve iki çocuk bıraktı.*

YİRMİ İKİ

Laura. Seans On Üç.

İki Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Değişiklik, kör noktalarını anlamakla başlar. Bir şeye sürüklensen bile onun yanlış olduğunu bilmekle.
Laura: Onlara sürüklenmemi kastediyorsunuz değil mi? Sürüklendiğim adamları? Mitch Adler'la başlayarak.
Dr. Brody: Senden ne istediğine, sana nasıl davrandığına bak. Bu, güçle ilgili ve sen bunu ona vermeye devam ettin. Doyumsuz olduğunu göremedin. Sana asla istediğin şeyi vermeyeceğini.
Laura: Ama vereceğini düşündüm.
Dr. Brody: Çünkü seni inanmana yetecek kadar besledi. Böylece sana kendini güçlü hissettirdi. Sarhoş edici olduğunu söylemiştin, tıpkı bir uyuşturucu gibi. Örüntüyü görebiliyor musun?
Laura: Peki ya şimdi, Kevin? Yine mi aynısını yapıyorum?
Dr. Brody: Dikkatli olmalıyız, Laura. Çizgiler bulanıklaşmaya başladı.

YİRMİ ÜÇ

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 23:00 | Branston, CT.

"Dur." Bu söz daha önce hiç ağzımdan çıkmış mıydı bilmiyorum.

Viski kokan siyah deri koltukta uzanıyoruz, yabancıdan sevgililiğe doğru yaptığımız bu tehlikeli yolculukta bedenlerimiz birbirine baskı yapıyor.

Onu uzaklaştırıp oturuyorum. Saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum ama parmaklarım birbirine karışmış bir tutama takılıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

"Buraya gelmemeliydim."

Şimdi o da yanımda oturuyor. Zemindeki bardaklara uzanırken, ne olduğunu anladığını sanıyor.

"Tamam," diyor. "Al..." Bana içki uzatıyor. Bir yudum alıyorum.

"Kendim hakkımda o şeyleri yayınlamamalıydım."

"Hangi şeyleri?" Artık geriliyor.

"Sadece... her şeyi. Fotoğrafları ve bu geceyi. Bu elbiseyi giymemeliydim ve bu ayakkabıları. Kırmızı ruj asla sürmem."

"Ama güzel görünüyorsun. Neden bahsettiğinden emin değilim. Her zaman böyle görünmediğini anlayabiliyorum. Makyajlı, giyinip kuşanmış. Altı yıl evli kaldım," diyor.

Bu ona bakmama sebep oluyor.

"Peki ya sen? Ne saklıyorsun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, gözümden kaçmayan şu gülümsemeyle gü lümsüyor. "Yapabileceğim çok şey yok aslında. Tıraş oldum. Gü zel bir gömlek giydim."

"Bunu kastetmedim."

"Biliyorum."

Sonra kalkıyor, mutfağa yürüyor. Tezgâhtan anahtarların alıyor.

"Hadi," diyor. "Seninle arabana kadar yürüyeceğim. Raha hissetmiyorsan burada olmanı istemiyorum."

Kıpırdamıyorum. Bir kasım bile hareket etmiyor. Gitmek is temiyorum.

Rosie beni hiç anlamadı. Aynı konuşma kulaklarımda dönüp duruyor. Bana çok da karmaşık olmadığını söylediği kısım. Bir randevuya çıkarsın. Yüzeysel şeylerden bahsedersin. Tekrar bu· luşursun. Biraz daha konuşursun. Biraz daha açığa çıkarsın. Su· yun içinde yavaş yavaş rahatlarsın, çok sıcak olmadığından, çok soğuk olmadığından, çok derin olmadığından veya çok çamurlu olmadığından emin olursun.

Zamanın açığa çıkarmayacağı hiçbir şey yok, demişti Rosie.

Ama bu konuda yanılıyor.

Dick bizi terk ettiği gün hoşça kal demek için tek tek odalarımıza geldi. İlk önce bana geldi. Kapının girişinde durdu, ben yatağımda oturmuştum.

Anneniz taşınacağımı söyledi mi?

Başımla onayladım. Annemiz gözyaşları içinde söylemişti bunu. Çaresiz kelimelerle ve bizim kucaklamalarımızın onu sakinleştiremediği bir çaresizlikle. Koridorda dururken dört kol onu sarmalamıştı, yanında yığılı bavullar vardı.

Sizi hafta sonları göreceğim.

Yine başımla onayladım. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Benim odamdan yeterince hızlı ayrılamamıştı.

Sonra Rosie'ye gitti. Onun kapısını çaldığını duydum. Kapının açıldığını ve sonra kapandığını duydum ve kapandığında

odamdan koşup kulaklarımı kapıya dayadım. Rosie ağlıyordu ve o da onu rahatlatmaya çalışıyordu, bebeklere yapılan seslerden çıkarıyordu. *Hişşşşt.* Ona hafta sonlarından bahsetti ve her şeyin iyi olacağından.

Rosie ona bağırdı. Buna inanamadım. Tatlı, itaatkâr Rosie – Dick'e bağırıyordu.

Neden o kadınla yaşamak zorundasın?

Dick aptal ağzını açtı ve aptalca kelimeler söyledi.

Çünkü onu seviyorum. Bir gün senin için de biri olacak ve anlayacaksın.

Aptal, bencil Dick. Rosie tekrar ağladı. Dick yine *hiiişt* dedi. Ama sonra başka bir şey söyledi, beklenmedik bir şey.

Anneniz azize değil.

Rosie ağlamayı bıraktı ve ayak sesleri duydum. Odama geri koştum ve kapıyı kapadım. Dick, Rosie'yi yatağında kırmızı gözlerle ve ıslak bir suratla bıraktı. Koridora, oradan da merdivenlere yürüdü. İkimiz de odalarımızdan çıktık, Rosie ve ben. Koridorda birlikte durduk ve babamızın bu evde çıkardığı son sesleri dinledik. Ve annemizin son yalvarmalarını.

Gitme... Bizi bırakma.

Annemizi duyunca Rosie'nin de benim gibi hissettiğini biliyordum. Tahtadaki tırnakların çıkardığı ses gibi.

Rosie'ye Dick'in ne demek istediğini asla sormadım. Şu annemizin azize olmamasıyla ilgili lafı. O da asla bana sormadı. Annemizi hayatımız boyunca tanıyorduk. Zaman gerçeği açığa çıkarmak için ne yaptı? Babamız hakkında? Annemiz hakkında?

Herhangi birimiz hakkında?

Hiçbir şey, hiçbir şey yapmadı.

"Gitmek istemiyorum," diyorum.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Nasıl gerildiğini görebiliyorum ve bunu değiştirmek istiyorum. Bunun durmasını istiyorum.

Kabulle başlıyor.

Neden böyle hissettiğim umurumda değil. Böyle kırılmış hissettiğim. Ne kadar yanıldığım umurumda değil. Rosie'nin çat katına geri dönüp de şu anda karşımda duran bu adamdan telefon bekleyemem.

Kevin'ı son gördüğüm zamanı düşünüyorum. *Seni seviyorum* kelimelerinin kemiklerime işlediğini, beni hücre hücre dönüştürdüğünü hissediyorum. Yumruk ellerim çözülüyor. Huzursuz hayatımın ufkunda huzur görünür oluyor. O gece eve geri dönmüş ve bu barışın kalıcı olduğu konusunda kendimi kandırmıştım.

Sonra hepsi elimden sökülüp alındı.

Eve gidip yeniden gelmesini bekleyemem. Bir kez daha olmaz.

Bu yüzden ona istediği şeyi veriyorum. Ona en karanlık sırrımı açıyorum.

"Hakkında yazılar okuduğun o gece... O gece o çocuk öldürüldü. Benim hatamdı."

Hayal kırıklığı: Yok oldu.

"Tamam," diyor. Anahtarlarını bırakıp viski şişesini alıyor. Sonra boş salona gelerek yanıma oturuyor.

"Onunla çıkıyordum, Mitch Adler'la. İyi biri değildi ama bu benim daha da çok savaşmama neden oldu," diye başlıyorum. Ellerim titriyor. Bardağımı doldurarak durmasını sağlıyor.

"Kurtlardan biri mi?" diye soruyor. Gülümsüyor çünkü Katolik okuluyla ilgili hikâyemi hatırlıyor. Ona söylediğimi unutmuştum. Ona çok fazla şey anlattım. Üç saat bir yabancıyla konuşmak için uzun bir zaman.

"Sanırım onunla birlikte sürünün liderini bulmuştum. Şu aptalca lise akıl oyunlarındandı. Şimdi anlayabiliyorum. Ama o zaman beni düğüm düğüm etmişti."

"Bu tip adamlara âşık olan bir arkadaşım vardı. O zaman üniversitedeydik, yani çok da kötü hissetme."

Herkesin *böyle bir arkadaşı* vardır. Çoğu, hatalarından ders çıkarır.

"O gece o partiye onun olacağını bilerek gittim. Beni haftalardır aramamıştı. Hiçbir mesajıma geri dönmemişti."

"Sen de bittiğini varsaymadın, öyle mi?"

Bakışlarımı kaçırıyorum, cevaplamıyorum.

"Bu hikâyeyi şimdi anlatmam çok saçma. Yetişkin bir kadın olarak. Kafamın içinde sesler var ve onlardan bahsetmek istemiyorum."

Bardağını çevirip bir içki daha alıyor. "Anlıyorum. Hepimiz bir zamanlar lisedeydik. Bana sadece ne olduğunu anlat."

Büzülüp kalsam da o saçma kelimeleri söylüyorum.

"Partiye kız arkadaşıyla geldi – o geceye kadar varlığından haberdar olmadığım kızla. Britney. Bu kısmı çoktan anlattım."

"Üzülmüş olmalısın," diyor beni teşvik etmek için. Bütün gece bu hikâyeyi dinlemek için bekledi ve nedeni umurumda değil. Tuttuğum liste umurumda değil ve bu, artık boş daireyi de içeriyor. Ondaki bir şey bana ulaştı ve ona tutunmak istiyorum.

"Harap olmuştum. Bunu göstermedim tabii ki. Onu görmemiş gibi yaptım. Başka bir bira daha almaya gittim. Kolumda bir el hissettim."

"Ah, yani sessiz muamele işe yaradı?"

"Senaryomuzun bir parçasıydı. Bana yazın kalanının nasıl geçtiğini sordu, ben de çok iyi olduğunu söyledim. Dönüp gittim ve önümüzdeki bir konuşmaya dahil olacakmışım gibi davrandım. Sonra saçımı çektiğini hissettim, boynumun arkasından. Eğilerek yaklaştı ve kulağıma beni yalnız görmek istediğini fısıldadı. Belki de kız sadece arkadaşıdır diye düşündüm. Belki de aşırı tepki göstermiştim. Ağaçların arkasına gittik. Öpüştük, güldük. Beni özlediğini söyledi."

Burası durmam gereken yer çünkü o gecenin hatırası çok acı verici. Çünkü oraya geri dönmek işkence gibi.

Ama bu hikâyenin etrafında bir duvar örüldü. Bunu ben istemedim. Ama yükseldi işte. Kendi başına duruyor. Bakıma ya da orada olmaya izni var mı asla sormuyor. Ben de böyle olmasını seviyorum.

Durmama gerek yok. Böylece sahte duygularla devam ediyorum.

"Bir adım geri attı. Gülümseyip kollarını kavuşturdu ve bedenimden yayılan sevgiyi emdi. Sanki vanayı azıcık sola çevirmişti ve sevgi içimden fışkırıyor gibiydi. Gülümsemesinin mutluluktan olduğunu düşünmüştüm – onu sevdiğim için mutluydu, o ânı paylaştığımız için. Ama sonra bana beraber geldiği kızdan bahsetmeye başladı."

Burası duraklamak zorunda olduğum kısım. Bir elim bardağı sıkıyor. Diğeri kapanmaya başlıyor. Parmaklar mükemmel bir uyumla bükülüyor ve avuca kavuşuyor.

Ateşin kokusunu hissediyorum. Derin ormanın nemli çalılıkları. Bir ağacın arkasında öpücük aşırıyoruz. Kaçıyor. Bana şefkatle bakıyor ve bir an için sonunda başardığımı düşünüyorum. Yeterince verdiğimi, yeterince olduğumu. Ağzını konuşmak için açıyor. O daha söylemeden ben anlıyorum.

Ama eski benin beklediği sözleri söylemedi. Gözlerini kocaman açarak insanın kolunu çekiştiren küçük bir çocuk. Yakaran gözler. Ve söylediği sözler beni daha önceden bildiğimden de fazla bir öfkeyle doldurdu.

Jonathan durumu tahmin ediyor.

"Sana onun kız arkadaşı olduğunu söyledi," diyor.

Başımla onaylıyorum. "Onun yanına gitmesi gerektiğini söyledi. Ve gerçek şu ki ben ağlayan, yalvaran türden bir kız değildim. Annem öyleydi ve ben bunun faydasız olduğunu biliyordum – bundan da öte beni dehşetli bir şekilde iğrendiriyordu. Bir zayıflık işareti. Zayıf olsam bile. Ben de o yüzden omuz silktim. Ona kız arkadaşı ona kızmadan gitmesinin daha iyi olacağını söyledim."

Şimdi viski bardağımda bizi görüyorum. Mitch'i görüyorum, beraberliğin giradabının sıcaklığını hatırlıyorum, canlı mutluluğu ve kıpkırmızı öfkeyi. Tehlike beni güvenlik yanılsamasından uyandırıyor. Ellerim iki yanımda yumruk ama yüzümde bir gü-

lümseme var, bu kavgayı nasıl kazanacağımı biliyorum. Ya da bildiğimi zannediyordum.

"O zaman rotasını değiştirerek, *Onu eve gönderebilirim,* dedi. O anlamda değerli bir rakipti. Onu durdurmaya çalışmadığımda daha büyük silahlar çıkarıyordu. Ona ne istiyorsa onu yapabileceğini söyledim. O da bana ikilemde olduğunu söyledi."

Kelimelerini duyuyorum. O ormana geri döndüm.

İkilemdeyim....

Ne ikilemi?

Onun beni sevdiğini biliyorum. Ama bence sen sevmiyorsun.

"Ona bunu kanıtlamam gerektiğini söyledi."

"Bununla neyi kastetti?" diye soruyor Jonathan. Benim adıma gerçekten kızmış gibi görünüyor.

"Tam olarak senin düşündüğün şeyi kastetmişti," diyorum. "Onunla yatmamı istedi."

"Şey, umarım neler döndüğünü anlamışsındır!" Jonathan, on bir yıl önceki gerçeklerle ilgili endişelenirken çok tatlı.

Tabii ki neler döndüğünü anlamıştım. Sevdiğim çocuk benimle kalmak için onunla seks yapmamı istiyordu. *Beni sevmek* için. Tam olarak önemsiz bir şey sayılmaz.

"Peki sen ne yaptın?" diye soruyor Jonathan. Gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları çatılmış hâlde.

"Önemli bir şey değilmiş gibi güldüm. Yaz boyunca bir başkasıyla olduğumu söyledim, böylece benim ilkim olma şansını yitirmişti. Aynı düzeyde olmayacağından endişelendiğimi ve bunu keşfetmekten memnun olacağımı söyledim. *Hadi gidelim,* dedim. Dürüst olmak gerekirse bu hikâye senin mutfağa gidip anahtarlarını almana ve beni arabaya götürmene sebep olmalı."

Jonathan omzuma elini koyuyor. "Neden? Genç olduğun, âşık olduğun ve doğru kararı veremediğin için mi?"

"Bundan daha fazlası var. Pek çok kız gözyaşlarıyla kaçar ve arkadaşlarına gidip ağlardı. Bok gibi bir yüzle, kusarak... Sonra da hayatlarına devam ederlerdi. Mesela Rosie öyle yapardı."

Anlayış ya da beni kendime zarar veren davranışlarımdan

kurtaracak bir insan daha beklemiyorum. Bu parçamdan nefret ediyorum, o zaman da ediyordum şimdi de ediyorum. Ve arada geçen her andan. O yanım anlayışı hak etmiyor.

Jonathan Fielding'e bakıyorum ve benim bu yanıma mı vurulduğunu merak ediyorum. Kafama girmesine izin vererek kalbime giden en doğru yolu bulmasını sağlayan yanım.

İçkimi yudumlamak ve düşünüp taşınmak için duraksıyorum. Jonathan hikâyenin sonu için çok istekli. Hiçbirşey söylemiyor ama bana çok ciddi bir ifadeyle bakıyor.

"Ama ben diğer kızlar gibi değilim. Kız kardeşim gibi. Onunla yapabileceğim şeyleri –kullanabildiğim kadar müstehcenlik kullanarak– hızlı hızlı söyledim ve sonra ona ne yaptığını bilip bilmediğini sordum çünkü eğer bilmiyorsa tüm gecemi onunla harcayamazdım."

"Tanrım," diyor Jonathan. Gülümsüyor. "Çok cesurca."

"Garip bir oyun oynuyorduk. Onun göz kırpmasını bekliyordum. O da beni bekliyordu. İkimiz de yapmadık."

"Soruya cevap verdi mi?"

"Hayır. Sadece gülümsedi ve kurnazca bir şeyler söyledi: *Merak etme, hoşlanacaksın.*"

"Yani bu yüzden arabasına gittiniz? Blöfünü gördü?"

Jonathan dikkatli davranıyor. Hikâyenin sonunu duymak istiyor. Ben de hikâyemizin sonunu getirmek istiyorum. Benim ve Jonathan Fielding'in hikâyesi. Yolculuğun bitmesini istiyorum. Çok yorgunum. Üstelik başım da viski yüzünden dönüyor.

"Bana geri kalanını anlatmak zorunda değilsin," diyor.

Ama kast ettiği o değil. Ağzımı açmaya ve itirafta bulunmaya çok yakınım. Bizi birlikte tutan yakınlığın büyüsünü bozmak istemiyorum.

Üzüntüyle gülümseyerek uzağa bakıyorum. Aniden notlar geliyor aklıma. Tehditler. Eğer birisi o gecenin bedelini ödememi istiyorsa neden hâlâ buradayım? Neden bir hapishanede ya da hastane yatağında yatmıyorum? Neden ölü ve gömülü değilim? Neyi bekliyorlar? Bana işkence etmeyi mi?

"Laura," diyor Jonathan. Şimdi elleri yanağımda. Başımı çevirip onunla yüz yüze geliyorum. Yavaşça. "O gece umurumda değil. Seni hâlâ üzdüğünü görebiliyorum."

Yalancı, diye düşünüyorum. O geceyi umursamamak için aptal olması gerek. Oysa Jonathan Fielding aptal değil.

Notlar, notlar, notlar.

Beş haftadır evdeyim. Üç not aldım. Şimdi de bana ormandaki geceyi soran bir yabancıyla randevudayım.

Koltuktan kalkıyorum. Başım hızla dönüyor. Viski ve kafa karışıklığı.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum çünkü bilmiyorum. Belki küçük bir şey dışında.

"Laura? Bana sorunun ne olduğunu söyle..." Ben uzaklaşırken elimi yakalıyor.

Ona bakıyorum ve *Bir şey,* diye düşünüyorum. *Bir şeyler çok yanlış.*

YİRMİ DÖRT

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 08:30 | New York City

Rosie küçük bir masada, önünde bir fincan taze kahveyle oturuyordu.

"Süt alır mısın?" Laura'nın oda arkadaşı Kathleen merkezdeki bir pazarlama şirketinde grafik tasarımcısı olarak çalışıyordu. Laura onu bir ilan vasıtasıyla bulmuştu. Arkadaş değillerdi ama birbirlerinden şikâyetçi de değillerdi. Jane Sokağı'ndaki asansörsüz bir binada iki yatak odalı bir evi paylaşıyorlardı. Laura uzun saatler boyunca çalışıyordu. Nadiren evde yerdi. Kathleen'in New Jersey'de bir erkek arkadaşı vardı ve çoğu hafta sonu ona gitmiş olurdu. Laura bundan bahsetmişti. Rosie'nin Laura'ya yaptığı ziyaretlerde oda arkadaşı hiç evde bulunmazdı.

"Evet, teşekkürler," diye cevap verdi Rosie.

"Üzgünüm, dün sana geri dönmedim. Mesajın kulağa acil bir şey varmış gibi gelmiyordu," dedi Kathleen özür dilercesine ve mutfağa geri döndü.

"Neler olduğunu bilmiyordum. Emin değildim... Ayrıca kız kardeşimle ne kadar yakın olduğunu da bilmiyordum. Şimdi garip görünüyor - bilmiyor olmam. Onu ziyarete geldiğimde hiç burada olmuyordun."

Rosie mutfağın yanındaki salondan Laura'nın odasını görebiliyordu. Kapı açıktı. Oda boştu.

"Ayrılırken her şeyini aldı mı?" diye sordu Rosie. Laura'yı aldığı o gün kutular çoktan paketlenmiş ve sokağa taşınmıştı.

Kathleen sütle geldi ve oturdu. Gözleri Rosie'nin bitişik odadan açık kapıya giden gözlerini takip etti.

"Aldı," diye cevap verdi Kathleen. "Bu yüzden geri dönmeyeceğini anladım. Mobilyalar benim. Sadece bir yatak ve masa. Dolap gömme, yani şifonyere ihtiyacı yoktu. İstersen bakabilirsin ama birkaç gün sonra elden geçirdim. Tekrar birilerine gösterebilmek için."

"Eğer sakıncası yoksa sadece dolanmak isterim."

Rosie kahveyi aldığında elleri titredi. Fincanı yerine koyarak ellerini yüzüne götürdü.

Kathleen ona ihtiyatla baktı, bir fırtınaya çekilmek istemiyordu sanki. "Peki tam olarak ne oldu?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Problem de bu. İnternette tanıştığı bir adamla randevulaştı ve bir daha geri dönmedi."

"Ne kadar oldu?" diye sordu Kathleen. "Bazen günlerce gittiği olurdu. Ne zaman burada olacağını, eve ne zaman geleceğini asla bilmezdim. Uzun saatler boyunca çalışıyordu. Seyahat de ediyordu. Endüstriyel kimyasallarla ilgili çalıştığını söylemişti. Pennsylvania, Upstate New York'a trenle giderdi. Bazen uçardı. O pek..." Kathleen doğru kelimeleri bulamayınca Rosie onun sözünü tamamladı.

"Biliyorum, hayatındaki diğer insanlarla ilgili ince düşünen biri değildi. Onun için endişelenen insanları ya da nerede olduğunu merak eden insanları düşünmezdi."

Kathleen, Rosie'ye baktı ve başıyla onayladı. "Ben alışmıştım. Onun için hiç endişelenmedim."

"Bu farklı," dedi Rosie. "Arabamı aldı. Eve dönmezse ya da en azından arayıp haber vermezse merak edeceğimi biliyordu."

"Haklısın," dedi Kathleen. "Anlayışsız olduğunu ima etmeye çalışmadım. Tam olarak öyle değildi. Gittiğinde merak edeceğimi bilse bana nerede olduğunu söylerdi. Dikkat ettiğim şeyleri, lavabodaki bulaşıklar, geri dönüşüm çöpü gibi şeyler – bunları

asla unutmazdı. Aramız kötü değildi ama tam olarak arkadaş değildik, mantıklı geliyor mu bilmiyorum."

Geliyordu. Çok mantıklıydı. Laura insanların onun hakkında endişelenmesine alışık değildi. Ona endişelenecek kadar önem verilmesine.

"Erkek arkadaşını tanıyor muydun? Burayı terk etmeden hemen öncekini?"

"Pek sayılmaz," dedi.

Ama Rosie bir fikri olduğunu görebiliyordu.

"Sana ne olduğunu söyledi mi? New York'u neden terk ettiğini? İşini neden bıraktığını?"

"Sadece değişikliğe ihtiyacı olduğunu söyledi." Kathleen tekrar Laura'nın odasına baktı. "Bir pazar gecesi eve geldim ve onu orada buldum. Yatağında oturuyor, pencereden dışarı bakıyordu. Karanlıkta oturuyordu – evin hiçbir yerinde ışık yoktu. Hatta onu görünce şaşırdım. O derece sessiz ve karanlıktı. Kapının yanına gittim ve içeri girmeden kapıyı çaldım. Yalnız kalmak istiyorsa rahatsız etmek istemiyordum. Elinde bir bardak vardı, dizine dayalıydı. İki ayağı da yerdeydi. Saçları yüzünden sarkıyordu. Tam emin olmak zordu ama galiba ağlamıştı.

"Ona neyi olduğunu sordum ve sadece şu adamla bittiğini söyledi. Bana ismini hiç söylememişti. Yardım edip edemeyeceğimi, konuşmaya ihtiyacı olup olmadığını sordum. Bana kibarca teşekkür etti, yakında iyi olacağını söyledi. Biraz zamana ihtiyacı vardı. Kapının kapalı mı açık mı olmasını istediğini sordum kapalı dedi. Ben de kapıyı kapattım, ışıkları açtım, duş aldım, biraz yemek hazırladım. Hiç dışarı çıkmadı. Yatağa yattığını düşündüm. Ama toparlanmaya başlamış olmalı çünkü ertesi gün öğleden sonra gitmişti. Oda temizlenmişti. Bana iki aylık kira çeki ve bir süre evden gideceğine dair bir not bırakmıştı. Bu kadar."

Rosie, Laura'nın ev arkadaşına bakarak sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Çok tanıdıktı. Rosie kardeşini sayısız kez aynı şekilde bulmuştu. Henüz Geyik Tepesi Yolu'nda yaşarlar-

ken. Laura yatağının kenarında oturmuş, her yer karanlık ve pencereden dışarı bakıyor.

"Onu aramaya çalıştım," dedi Kathleen hevesle. "Cevap vermedi ve aramama geri dönmedi. Dediğim gibi arkadaş değildik, ben de daha fazlasını yapmanın bana düşmediğini düşündüm."

Rosie kederle gülümsedi. "Hayır, kötü hissetme. Sen hiçbir şey yapamazdın."

"Yani öyle de..." dedi Kathleen. "Şimdi kayıp. Keşke o gece daha fazlasını öğrenseydim. Belki yardımı olurdu."

Rosie kalktı. "Odaya bakabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki."

Mutfaktan salona, oradan da Laura'nın odasının girişine ilerlediler. Kathleen onu geçti ve ışığı yaktı.

"Bu kadar," dedi. "Sadece yatak ve masa."

Rosie bir anlığına kıpırtısız kaldı. Buraya en son geldiğinde oda hayat doluydu – taşındığı günden önce. İlkbahardı ve pencereler açıktı. Jane Sokağı ağaçlarla kaplıydı ve açmakta olan yaprakların kokusu kuvvetli serin havayla beraber odaya kadar geliyordu. Laura'nın parlak portakal rengi bir yorganı vardı ve Mason onu karşı konulmaz bulmuştu.

"Geçen bahar oğlum buradaydı – yatakta zıplıyordu." Rosie pencereye yürüdü ve aşağıdaki sokağa baktı. "Mayıstı. Onunla tanışmadan önceydi." Rosie o günü hatırlamaya çalıştı. "Tanışmış olsa anlardım. Laura hayatında yeni bir adam olduğunda hep farklı olur."

"Farkı söyleyemem. Üzgünüm. Yaz bitmeye yakın bahsetmişti. Hafta sonu onu buraya getirmek istiyordu ve benim için bir sakıncası olup olmadığını sordu. Ben zaten gidiyordum, o yüzden sorun olmayacağını söyledim."

"Adam evliymiş," deyiverdi Rosie. "Çocukları varmış."

"Ah," dedi Kathleen. Şaşkınlığı gözle görünürdü. "Bilmiyordum. Ama bu Laura'nın yapacağı bir şey değil gibi. Evle ilgili meseleler dışında konuştuğumuz bir iki seferde de çok içtendi

– belki doğru kelime bu değildir, bilmiyorum. Ama bu beni şaşırttı. Laura biliyor muymuş?"

"Neyi? Adamın karısını ve çocuklarını mı?"

"Evet."

"Nasıl bilemesin ki?"

"Adam internette yoksa. İyi bir yalancıysa. Bir sürü hikâye duydum."

"Ama *aylar* geçtiği hâlde Laura onu neden evine götürmediğini merak etmez miydi?"

Kathleen bunu düşündü. "Belki başka bir evi vardır. Bana sadece Laura'nın yapacağı bir şey değilmiş gibi geldi, benim onun hakkındaki kanım böyle. Babanız hakkında bir şeyler anlatmıştı, ilişkileri hakkında – bütün hikâyeyi bilmiyorum ama bu yüzden ondan uzaklaşmamış mıydı?"

Rosie yatağa oturdu ve Kathleen'e baktı. "Uzaklaşmıştı. Ben de onca yıldır babamı sadece bir iki kez gördüm. Ama dürüst olmam gerekirse bu Laura'yı durdurur muydu bilmiyorum. Eğer doğru şeyleri söylediyse, mutsuz evliliğinden bahsettiyse. Onu sevdiğini söylediyse..."

"Evet. Sanırım doğru şartlar altında hepimizin başına gelebilir." Kathleen de camdan dışarı baktı, sanki hemen oradan, bu konuşmadan kaçıp gitmek ister gibiydi. Laura Lochner belasından uzaklaşmak. Rosie şimdiden erkek arkadaşına yapacağı ziyareti ertelemesine sebep olmuştu.

Ama hoşuna gitse de gitmese de daha fazlası vardı. "Artık bir önemi de yok. Adamın başına bir şey geldi. Kevin Brody'nin. Öldürüldü."

Uygun bir cevap için bekledi. Şok. Sessizlik. Tedirginlik.

"Spor salonun dışında bir hırsızlık olmuş. Laura hiçbir şey söylemedi. Adamın ondan bir mesajla ayrıldığını söylemişti – bilirsin. Arama yok, mesaj yok."

"Aman Tanrım... Ne zaman öldürülmüş?"

Rosie telefonunu çıkarıp *Post*'daki yazıyı buldu.

"Ağustos ortası. Sabah erken saatte." Sonra aklına bir düşün-

ce geldi. Hızla döndü ve Kathleen'e baktı. "Onu burada ne zaman bulmuştun, odasında ağlarken?"

"Bilmiyorum. Bir pazar akşamıydı dediğim gibi."

"Adam öldürüldüğünde günlerden çarşambaymış. Sen onu gördükten sonra mı önce mi merak ettim. Üzüntüsü çok yeni miydi yoksa birkaç gündür devam eden bir şey gibi miydi?"

"Ne demek istiyorsun? Laura'nın bir şey yapmış olabileceğini mi?" diye sersemledi Kathleen.

Rosie kendini dizginledi. "Hayır, tabii ki öyle bir şey değil. Sadece belki de bilmiyordu. Belki adamın onun aramalarına dönmemesinin sebebi buydu."

"O ayrılıktan sonra ortadan kaybolduğunu düşünmüştü! Tanrım çok korkunç."

Evet, diye düşündü Rosie. Ama alternatifi kadar korkunç değildi.

Rosie kalktı ve odanın diğer tarafındaki küçük masaya gitti. Çekmeceyi kontrol etti, yüzeyin altını hissetti. Dolabı açtı ve aynısını yaptı. Sonra da yatağın altını. Hiçbir şey yoktu.

"Bir şeyler biliyor olabilecek bir arkadaşı var mıydı? Ofisini aradım – Jill diye bahsettiği kadını. Ama buradaki arkadaşlarından başka kimseyi tanımıyorum. Hatta üniversitedekileri bile."

Kathleen kafasını salladı. "Ben bilemem. Ama – bir saniye... bir adam vardı. Bir gece eve geldiğimde onunla konuştuğunu hatırlıyorum. Yemek yapıyordu ve adam hoparlördeydi. Hoparlörü kapamayı önerdi ama iki eline de ihtiyacı olduğunu görebiliyordum ve zaten odama gidiyordum..."

Rosie araştırmasına son vererek Kathleen'e baktı. "Bir adam mı? Ne konuştuklarını duydun mu? Erkek arkadaşı mıydı?"

"Hayır. Sanmam. Erkek arkadaşı hakkında konuşuyorlardı. Laura onunla ilgili telefondaki adama bir şeyler söylüyordu. Bekle, ismini hatırlayacağım."

Rosie sabırsızca bekledi.

"Aslına bakarsan bence buraya da gelmişti. Kapının önüne. O gün evden çalışıyordum, o yüzden anahtarlarını almadan çık-

mıştı çünkü onları bulamamıştı. Kapı zilinin çaldığını duydum ve pencereden baktım. Laura'ydı. Yanında da bir adam vardı. Takım elbise giymişti – ceketi kolundan sarkıyordu, acayip sıcak bir gündü. Laura'nın eve erken gelmesine şaşırmıştım, işten asla erken çıkmazdı. Burada geçirdiği onca zaman boyunca bir kere bile hastalık izni aldığını sanmıyorum."

"Adam nasıl biriydi?" diye sordu Rosie.

"Bekle – ismini hatırladım!" dedi Kathleen. Gözleri parlamıştı. "Joe'ydu."

Rosie konuşamadan, hareket edemeden kadına bakakaldı, kocasının ismi kulaklarında çınlıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kathleen.

Ama Rosie cevap vermedi.

Joe. Tek duyabildiği buydu. Kocasının ismi.

YİRMİ BEŞ

Laura. Seans On Dört.

Yedi Hafta Önce | New York City

Dr. Brody: Seanslara devam etmek iyi bir fikir değil. İşler karmaşıklaştı. Hiç başlamamalıydık...
Laura: Hayır – lütfen. Çok yaklaştım. Her şeyin yer değiştirdiğini hissedebiliyorum.
Dr. Brody: Laura... tamam. Gözlerini kapa... Kendini başka biri olarak görebiliyor musun? Ormanda Mitch Adler'ın yanında başka bir kadın mı var?
Laura: Sanırım.
Dr. Brody: Mitch, onu bir ağacın arkasına çekiyor ve öpüyor. Kadın onun tutkusunu hissedebiliyor ve bu da ona sonunda başardığını hissettiriyor. Sonunda ona kendisini sevecek kadar güvende hissettirdiğini. Bir telaş var. Coşku. Bunun neden yapıldığını biliyorsun. Bana söyledin.
Laura: Güç. Gücün getirdiği acele...
Dr. Brody: Ona ne söylemek istersin? Ormandaki kıza?
Laura: Sadece bunu bir yanılsama olduğunu? Seni asla sevmeyeceğini?
Dr. Brody: Bana sorma. Söyle. Görmek zorunda olan sensin.

Laura: Tamam. Peki. Ona, seni asla sevmeyecek, denemeyi bırak derdim.
Dr. Brody: Doğru. Kesinlikle. Onu asla sevmeyecek. Güç bir yanılsamadır.
Laura: Ona uzaklaşmasını söyleyeceğim. Ama biliyorum yapmayacak. Asla yapmaz. Neden?
Dr. Brody: Çünkü denediği için onu bağışlayamıyorsun. Bu yüzden de acı çekmesini istiyorsun.

YİRMİ ALTI

Laura. Önceki Gece.

Perşembe, 23:30 | Branston, CT.

Çantamı mutfakta buluyorum. Telefonumu aramaya başlıyorum.

"Laura..." Jonathan Fielding arkamda duruyor. Elini omzumda hissediyorum. Ve duruyorum. Telefonumu aramayı bırakıyorum, gitmek için bir yol aramayı bırakıyorum.

Bedenim onunkine dokunana kadar hareket ediyor. Artık bağlantısı koptu. Bedenim, ona yanlış olan şeyleri hatırlatmama rağmen beni dinlemiyor.

"Hişşşt..." diye fısıldıyor Jonathan. "Her şey yolunda. Nefes al. Telefonun kapalı, hatırladın mı?"

Üzerimden bir ürperti geçiyor. Sesi yumuşak ama kelimeleri... kaygı verici mi? Benim artık çaresiz olduğumu mu hatırlatıyor? Bu tezgâhla onun arasında tuzağa düştüğümü mü? Kapı diğer tarafta. Başka bir el diğer omzuma dokunuyor ve bir anda hiçbir parçam özgür değil artık.

Farklı telefonlarımız var. Farklı şarj aletleri. Rosielere geri dönene kadar hiçbir şey yapamayacağım konusunda çoktan konuşulup anlaşıldı. Ürperti sıcaklığa dönüşüyor.

Sıcaklığı seviyorum.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diyor sonra ama bir çocuğa dondurma külahını bırakmasını söyler gibi.

"Siyah bir Chevy Impala'ydı," diyorum. Aniden hikâyeyi bitirmeye ihtiyaç duyuyorum. Neden anlatmamı istediğini öğrenmem gerek. Ve eğer sonunu bilirse, gerçek kendini açığa vurabilir. Hikâyeyi benden çekip almak için başka bir şeye ihtiyacı kalmaz.

Bunun ne olduğunu bilmem lazım. Bilgisizlikten delilik türüyor. Ve bu adam bana çok gerçek gibi görünüyor. Onu gözetliyorum. Çok dikkatle dinliyor, listemi yapıyorum ve yanlış görünen şu küçük şeyler var. Ama doğru görünen de pek çok şey var.

"Arabasıyla dalga geçerdim çünkü yaşlı adam arabasıydı. Babası kendisine Lexus alınca eskisini ona vermişti, aslında olan buydu. Gerçekten de yaşlı bir adamın arabasıydı."

Jonathan'ın kolları beni sıkıca sarıp göğsümün üzerinde kilitleniyor. Artık her bir yanını hissediyorum. Kemerinin metal tokasını tam bel oyuğumda hissediyorum. Kalçalarının ön tarafı benim arkama baskı yapıyor. Göğsü sırtımda uzanıyor, çok sıcak ve güçlü.

Yeniden fısıldıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ama ben durmuyorum.

"Onunla orada daha önce bulunmuştum – arabasının arkasında. Birçok kez. Her seferinde istedi. Kaç kere beni öylesine yakınına çekti ki okulda bizi uyardılar."

Bunu söylerken gülmeye başlıyorum ve gülünce de ağladığımı fark ediyorum. Gözyaşları yüzümdeki eski izleri takip ediyor.

"Seks Eğitimi..." derken o da gülüyor. "*Geri dönüşün olmadığı nokta.*" Bunu derin, alaycı bir sesle söylüyor ve karnından yayılan bir kahkahayla hareket eden bedenini hissediyorum.

"Kesinlikle," diyorum. Neden bu kadar çok güldüğümü anlamıyorum. Komik değil. Birkaç kelime sonra çocuğun biri ölecek. Ama üzüntü bütün gözeneklerden sızıyor.

"Korktuğumu hatırlıyorum. Ve heyecanlandığımı. On yedi yaşındaydım. Partiye çoktan geç kalmıştım. Kimsenin umurunda olmayacaktı ya da çoktan bitmiş olacaktı anlıyor musun? Bütün o endişe ve beklenti... Sanırım onca süre beklememin sebebi kendisiydi. Geriye sadece ona vermediğim şey kalmıştı."

Bir sonraki sözlerimi dikkatle düşünüyorum. Sıradaki kelimeler duymasını istediklerim değil. *Böyle hissettirdi... sadece böyle.*

Aramızda bir sıcaklık var. Gerilim. Bir el dolaşarak karnıma varıyor. Dudakları boynumu buluyor.

Eridiğini hissediyorum.

"Sonra oradaydık, arabada ve diğer her şey –diğer kız, bütün yaz bana karşı sergilediği tavırlar, kız kardeşimin uyarıları– hepsi dışarıdaydı. Bütün gürültü dünyamızdan çıkmıştı, kapı kapandığında oluşan sessizliği hatırlıyorum. Sadece bizim sesimiz vardı."

Susuyorum ve aynı sesi dinliyorum. *Bizim sesimizi.* Nefes al. Nefes ver. İpekten bir el. Gerili ipeğin üzerinde diğer el. İç çekiş.

"Gerçekten, bana anlatmak zorunda değilsin..."

"Niyetim iyiydi. Onu test edecektim – gerçekten sonuna kadar gidecek mi; arabada ilk defa birlikteydik, ikimizin de dönmek istediği bir parti vardı ve bekleyen bir kız. Eğer durmazsa geri çekilecek kişi ben olacaktım, ona bir göt olduğunu söyleyecektim ve her şeyi sonsuza kadar bitirecektim."

Başımı Jonathan'ın göğsüne yaslayarak gözlerimi kapıyorum.

"Belki de bu bir bahaneydi. Kendime o arabada onunla olma izni vermiştim, işlerin daha da ileri gitmesi için. Bir parçam buna hazır değildi. Diğer parçam ise yapabileceğime inanıyordu.... Bilmiyorum belki de atılım yapmak istiyordu. Anlamıyordum. Madem benim için bir şey hissetmiyordu neden geri gelip duruyordu?"

Aylar boyunca onun her hareketini, her kelimesini tek tek analiz ettikten sonra anılar saklandıkları yerden çıkıyor. Makul kılmalar. Gerekçeler. Arkadaşlardan tavsiyeler. *Belki bu, belki şu.* Keşke Dr. Brody ile daha önce tanışsaydım. Keşke biri bana doğruyu söyleseydi.

Bu bir yanılsama. Seni asla sevmeyecekti.

Öte yandan keşke Dr. Brody ile asla tanışmasaydım. Keşke hâlâ yanılsamalarım olsaydı. O yanılsamaların bıraktığı boşluğu hiçbirşey doldurmadı.

Jonathan kollarını savuşturuyor, bir adım geri giderek dolabın kapağına yaslanıyor. Dönerek onunla yüz yüze geliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sürüklenmek istemiyorum. Senden çok hoşlanıyorum ama daha yeni tanıştık."

Zihnim bu yeni bilgiyle şaşırıyor. Çok kolay olabilirdi. Ama geri çekildi.

"Artık on yedi yaşında değilim," diyorum.

"Biliyorum. Saygılı olmaya çalışıyorum. Görünüşe göre kötü deneyimlerin olmuş ve ben de onlardan biri olmak istemiyorum."

Vay. Canına. Bu adam beni tanıyor mu? Şimdiden nasıl içeri girileceğini biliyor.

"Peki öyleyse arabada ne oldu?" diye soruyor sırada olanı hatırlatarak. Ölü çocukla ilgili kısmı.

"İkimizden hangimizin durabileceğini asla öğrenemedim. Eğer senin az önce yaptığını yapsaydı ya da ben planımı takip etseydim. Ya da bir şeyleri umursamayı bıraksaydım ve ondan daha fazlasını, ne kadar yıkıcı olursa olsun küçücük bir parçasını alsaydım...

"Arabanın dışında ayak sesleri duydum. Yol çakıllıydı – üzerlerinde yürürken toz kaldıran küçük taşlı olanlardan."

"Bu yüzden mi ayak izi bulamadılar?" diye sordu.

"Bunun hakkında çok fazla şey biliyorsun." Evet, *biliyorsun, Jonathan Fielding.*

"Yazılardan birinde vardı. Evsiz adam, Lionel Casey'nin avukatı bu konuyu abartmıştı – olay yerinde onun varlığıyla ilgili herhangi bir kanıtın olmamasını."

"Ama sonra onu arabada buldular, değil mi?"

Jonathan başıyla onaylıyor. "Evet buldular."

"O deliydi, biliyorsun. Ve tehlikeli. Olayı duyduktan sonra ortaya çıkan insanlar oldu. Onu ormanda görüp korkan insanlar. Bir kızı bir kilometre kovalamış, onu cehenneme yollayacağını haykırıyormuş. Vampir kıyafeti giyerdi..."

"Laura, biliyorum. Onun orada olmadığını söylemiyorum. Ama olay yerindeki tüm bu detaylar, hepsinin sana nasıl davranıldığı konusunda bir rolleri var. Ya da nasıl mağdur edildiğin demeliydim."

Mağdur edilmek. O geceyle ilgili kullanılacak bir kelime olduğunu hiç düşünmüyorum. Bu, başıma gelenler için kimsenin kullandığı bir kelime değil.

"Sanırım hâlâ savunmadayım," diye açıklamaya çalışıyorum. "Hâlâ sorumlu hissediyorum."

"Neden öyle hissedesin, anlamıyorum."

Çıplak ayaklarıma bakıyorum. Açıktaki tırnaklarıma. Ayakkabıları giydiğim ânı, sonra da Jonathan'ın kapısında çıkardığım ânı düşünüyorum. Birkaç saat öncesine kadar Rosie'nin çatı katındaydım, bu adamla tanışmak için hazırlanıyordum. *Ne yapıyorum?*

"Mitch benim yüzümden oradaydı," diyorum.

"Hayır, sen onun yüzünden oradaydın."

"Avukat falan olmalıydın." Sonra düşünüyorum, *belki de avukattır.* Avukatsa ve ben bunu bilmiyorsam ne komik olur. Öte yandan pek komik de değil aslında.

"Cidden, neden sorumlu ve suçlu hissettiğini anlamıyorum. Ayrıca o katil seni de öldürebilirdi."

Bunu bana söylemiş olan ilk insan olabilir mi diye düşünüyorum. Olay sonrasında mağdur edildiğimi söyleyen. Benim de kurban olabileceğimi söyleyen.

Onu bağışlayamıyorsun... Onun acı çekmesini istiyorsun.

"Zaman yoktu," diye devam ediyorum. "Çakılın üzerindeki ayak sesleri – ikimiz de duyduk ve yukarı baktık. Baktığımızda sesler durdu ve ikimiz de aynı şeyi gördük – sürücü koltuğunun oradaki camdan bakan bir karaltı. Elleri gözlerinin üzerindeydi ve sanki o gece orada olan azıcık ışığı bloke etmeye çalışıyordu. Anahtarlar kontağın üzerindeydi. Mitch radyoyu açmıştı. Kafam karışmıştı; partiden biri ya da polis olabilir diye düşündüm, o yüzden de hareketsiz bekledim. Mitch de öyle düşünmüş ol-

malıydı çünkü o da hareket etmedi. Sonra kapı kolunun sesini duydum, metalin sesini. Sessiz olmaya, gizlice yaklaşmaya çalışmıyordu. Bizi görmüştü, yolunun üzerinde ve arabanın içindeydik. Mitch üzerimde uzanıyordu, ayakları kapıya yakındı. Lionel Casey onu bileklerinden yakalayıp dışarı çekti."

Jonathan'ın boş mutfağına sessizlik çöküyor. Görüntü karşısında dehşete kapıldığını görebiliyorum ama ben duvarımın arkasında gizleniyorum. Mitch'in bedeninin benimkinin üzerinden çekilirken hissettiklerimi, ellerinin herhangi bir yere tutunmaya çalışmasını, içgüdülerin onu ele geçirişini anımsarken bile. Yüzümde ve boynumda tırmıklar vardı. Üst gövdemin iki tarafında da. Çünkü gömleğim yukarı çekilmişti. Tırnaklarında benim derimi ve kotumdan parçalar buldular. Bir ayakkabım çakılların üzerinde bulundu çünkü arabanın güvenli alanında kalmak için çaresizce çırpınırken ellerinin tutabildiği son şey o olmuştu.

"Onu görmedim – Lionel Casey'yi. Pencereden bakan figür sadece bir karaltıydı. Bir gölge. Sanırım kapüşonlu giyiyordu ya da kapüşonu olan bir ceket çünkü kafasının şeklini kestiremedim. Ama buna sövecek değilim. Mitch arabadan sürüklendiğinde de yüzünü göremedim. Sırtüstü uzanmıştım ve açık kapıdan uzaklaşmak için koltuğu itekliyordum. Dışarı çekildikten sonra Mitch'i görmedim. Elinin ayakkabımın tekini alarak bileğimden koptuğunu hissettiğimde kendimi diğer kapıya ittim, kapıyı açtım ve dışarı fırladım. Ötedeki, yolun kenarını kaplayan çalılıklara doğru koştum. Çömeldim, saklandım ve dinlemeye başladım."

"Aman Tanrım," diyor Jonathan. Onu gerçekten şaşırtanın hikâyeyi çekinmeden anlatmam olduğunu görebiliyorum. Ağlamadan. Hiçbir şey yapmadan.

"Yalvardığını duydum. *Hayır! Dur! Lütfen!* Nefes kesiciydi sanki korku sesini paralize etmişti. Sopanın vücudunda çıkardığı sesi duymadım. İnsanlar duyduğumu söylediler çünkü duyduğum, yalvarmaların arasındaki duraklamalardı. Sesindeki değişimlerin, bedenini soluksuz bırakan bir darbeden kaynak-

landığını herhangi biri anlayabilirdi. Sonra üç darbe duyduğumu söylediler fakat bedeninde dört darbe vardı. Sopa dört kez sallanmıştı. Ama ben üç darbe duyduğumu asla söylemedim. Ben yalvarmaları arasında üç duraklama vardı dedim."

Jonathan gözlerini kocaman açmış bakıyor. "Dördüncü darbe o öldükten sonra gelmiş olabilir. Ya da bilinçsizken. Bu yüzden üç duraklama duymuşsundur."

Evet diyerek onaylıyorum. Böyle olmuş *olabilir.*

"Araba kapısının kapandığını ve motorun harekete geçtiğini duydum. Farlar asla açılmadı ama arabanın çakıl üzerinde hareket ettiğini duydum. Ondan sonra beklemedim. Çalılıkların arasında görebileceğim bir şekilde kıvrıldım. Mitch'in gidip bu adamı yolda, bana da saldırmak üzere bırakıp bırakmadığını bilmiyordum. Ya da bu kişinin Mitch'in arabasını çalıp çalmadığını. O yüzden sessiz ve temkinliydim. Ta ki onu görene kadar.

"Sonra gördüm. Gördüm – Mitch yerdeydi. Bedeni hareketsizdi. Bağırarak ona doğru koştuğum zamandı bu. Cesedinin başında durdum. Kafasından ve ağzından kan geliyordu. Kan hem birikmişti hem de etrafa saçılmıştı. Bağırdıkça bağırdım, etrafında daireler çizdim ve o deli adamı aradım. Pek mantıklı bir hareket değildi çünkü araba gitmişti. Ama panik ve korku dalgasını hissediyordum, o yüzden ormanı taramaya devam ettim, birinin gelip yardım etmesini bekledim. Sopayı birkaç metre ötede gördüm ve zihnimden onu bir silah olarak kullanabileceğim geçti. Parmak izlerini veya kanıtları düşünmüyordum. Hayatımın tehlikede olduğunu düşünüyor, korkuyordum ama bu da pek mantıklı değildi çünkü adamın gittiğini biliyordum. Ama korku onunla beraber gitmemişti – tam oradaydı, tüm çevremdeydi. Açıklıkta bir av gibi hissediyordum ve her yere bakıyordum, önüme arkama, yakınıma, uzağa, çılgınca. Kafamı her çevirdiğimde gölgelerden, döndüğüm yerden zıplayan yeni bir korku ortaya çıkıyordu. Bunu çok iyi hatırlıyorum. O dehşeti ve o çaresiz güvende olma arzusunu.

"Sonunda geldiler, kız kardeşim ve partiden diğerleri. Or-

mandan süzülerek geldiler, Mitch'i yerde kanlar içinde gördüklerinde ellerini dehşetle ağızlarına götürdüler. Beni onun başında dururken gördüler, sopa elimdeydi ve deli gibi çığlık atıyordum. Sonuna kadar her biri, kız kardeşim de dahil, aynı sonuca vardılar - daha ilk anda anlamıştım çünkü yardım etmek için bana ya da Mitch'e koşmadılar. Beni sakinleştirmeye ya da kanamayı durdurmaya çalışmadılar. Sadece durdular ve baktılar. İnsanların suç mahalline rastladıklarında yaptıkları gibi. Etrafım insanlarla sarılmıştı -arkadaşlarım ve ailem- buna rağmen tamamen, acı verici şekilde yalnızdım."

Jonathan yine bakıyor. Kaşları çatık. Ağzı açık. Bu bakışı iyi biliyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var.

Ama görmeye dayanamıyorum. Şimdi değil - Jonathan Fielding'de değil.

Arkamı dönüyorum, tanık olmaya katlanamam. Çantamı görüyorum ve kendime çekiyorum. Bir elimle yeniden telefona bakıyorum ve bir ihtimal şarj aletini arıyorum. Belki kendi çantamdaki öteberilerin içinden alıp buraya tıkıştırmışımdır.

"Laura..." Sesi derin ve yumuşak. Yine arkamda duruyor, tıpkı hikâyemi bitirmeden önceki gibi. Güçlü kollarıyla beni sarıyor. Tıpkı önceden yaptığı gibi. Başımın üzerini öpüyor. Rosie'nin Mason'a yaptığı gibi değil - ayartmak için hızlı bir öpücük. Dudakları ancak nefesini hissedebileceğim kadar duruyor orada.

"Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm," diye fısıldıyor. Sonra yanağımda yanağını hissediyorum.

Gözlerimi kapayarak elimi çantanın üzerinde bırakıyorum. Bu kez eriyen benim.

Nabzı hızlanıyor. Boynumu öpüyor.

Erimek. Erimek.

Ateş almış bir kadınım ben.

"Bana durmamı söyle durayım...." Elleri belimin yan tarafında yavaşlıyor. Yavaş ama kararlı. Biri kalçamın önünü buluyor. Diğeri arkasını.

"Söyle bana..." diyor yeniden. Neredeyse yalvarıyor. Onu tehlikeli yere çekiyorum. *Dönüşü olmayan yere.*

Uzaklaş... bu sadece bir yanılsama. Artık bunu biliyorum ama yine de çaresizim.

Aceleyi hissediyorum. Bu adamın gücünü.

Ben görünmez bir kadınım.

Çaresiz bir çocuğum, elbisenin kolunu çekiştiriyorum, başın aşağıya dönüşünü izliyorum. Tepeden bakan gözler aşağı dönmek, beni görmek üzere.

Çok yakınım. İliklerimde hissediyorum.

Elim hâlâ çantamın içinde ama artık şarj aleti aramıyor. Ona dokunmak istiyor, bu adama. Jonathan Fielding'e. Elimi çantadan çekiyorum metal fermuarın eklemlerimi çizdiğini hissediyorum. Ama parmak uçlarım serin ve katı bir şeye sürtünüyor. Bir kâğıt parçası. Bir anda korkunç bir düşünce akın ediyor. *Bir not?*

Beni kalçalarımdan kavrıyor ve döndürüyor. Ağzı ağzımı buluyor. Aniden çantadaki kâğıdı, fermuarın yaptığı çiziği unutuyorum. Elim şimdi özgür, bedenine dokunmak için gömleğinin altına uzanıyor.

İki elim omuzlarını sonra kafasını buluyor, saçlarından geçiyor.

Uzaklaş, demek istiyorum o kadına. Ama dinlemeyecek. Hiç dinlemez.

Gelecek olanı hak ediyor.

YİRMİ YEDİ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 10:00 | Branston, CT.

Gabe, Rosie'nin karşısına oturdu. Rosie'nin bardaki kadınla buluştuğu lokantadalardı. Joe'ya alelacele bir mesaj attı: *Hâlâ NY'dayım. Bir şey duyarsan ara.* Sonra da telefonunu kapadı.

Gabe'e notları gösterdi ve New York'tan bahsetti. Gabe her adımını biliyordu, tek bir ânı bile kaçırmıyordu.

"Yani erkek arkadaş deli doktoruydu – görüştüğünü söylediği şu adam, öyle mi?" diye sordu Gabe. Rosie'nin hissettiği kadar yorgun görünüyordu, seramik bir kahve fincanını iki avucuyla tutuyordu.

"Terapistini baştan çıkarmak tam onluk bir şey," dedi Rosie ve der demez de pişman oldu. "Tanrım, bu korkunç, değil mi? Başı bu kadar beladayken nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorum?"

Gabe uzanıp Rosie'nin elini sıvazladı. Teni ılıktı, rahatlatıcıydı ve bir anda farkına vardı ki Joe ve o artık el ele tutuşmuyordu.

"Rosie, şu an söylediğin ve yaptığın hiçbir şey yargılanmayacak. En azından benim tarafımdan. Laura'nın yapabileceği bir şey gibi. Her zaman en yükseğe çıktı – fethetmesi imkânsız adamları buldu, hatta bazen sırf götün teki oldukları için."

"Mitch Adler gibi," deyiverdi Rosie.

Rosie'nin beklediğinin aksine Gabe irkilmedi. "Evet. Mitch Adler. Ve bu adam, Kevin Brody, bir sürü olası nedenden dolayı

yasak bölge. Ondan büyüktü. Evliydi. Çocukları vardı. Üstelik onun deli doktoruydu. Bahsettiğimiz şey Everest Dağı."

"Tanrım, Gabe. Laura'yı orada görebiliyorum, anlıyor musun? Adamın ofisinde oturmuş, korunmasız ama akıllı. Muhtemelen ağladı."

"Biliyorum. Ben de görebiliyorum. Adamın yanından biraz fazla yakın geçerken. Geçerken omzuna hafifçe dokunarak uysal gözlerle bakarken."

Rosie bilgisayarındaki fotoğrafı düşündü. Yolda bir yerde Laura üzüntünün ve hasretin işe yaramadığını öğrenmişti. Böylece cinsellikle dolu hâle gelmişti. Karşı konulmaz.

"Bunu yaptığının farkında değil," dedi Gabe. "Buna gerçekten inanıyorum. Arabanın vites değiştirmesi gibi."

"Ama o adam artık bir ölü." Rosie ellerini yüzüne bastırdı.

Gabe eğilerek yaklaştı, sesini alçalttı. "Bekle bir dakika – bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bu bir hırsızlık..." Telefonunu aldı, Rosie'nin gönderdiği yazıyı buldu. "Tamam... burada – arkadan bir şeyle vurulmuş. Yere serilmiş ve ikinci kez de kafasını betona çarpmış. Ölmesi bir saati bulmuş."

"Sert bir şeyle darbe almış... yere serilmiş. Bu kadar delice mi? Erkek kardeşinle ilgili hikâyeyi bize sen anlattın. Kaledeki hani, hatırlıyor musun? Ona sopayla nasıl vurduğunu? Vahşi bir hayvana benzediğini?"

"Rosie..." Gabe devam etmedi. Rosie onun anladığını görebiliyordu – bunların hiçbirini inkâr edemezdi. Laura'nın çocukluğuna uzanan bir şiddet geçmişi vardı.

"Bizim bildiğimizden daha psikozlu olabilir, Gabe. Onu seviyorum ama bazen birini sevebilir, onu tanıdığını düşünürsün. Sonra aniden bir şey bulursun ve gözlerin başka bir dünyaya açılır."

İsmi Joe'ydu. Rosie hâlâ Kathleen'in ağzında dökülen kelimeleri duyabiliyordu.

"Hadi biraz geri gidelim," dedi Gabe. "Birinci adım – Laura'yı

bul. Bu kadar. Yapmamız gereken tek şey bu. Neler olduğunu sonra anlayabiliriz."

"Tamam," dedi Rosie kendini geri çekerek. Gabe'e Laura ve Joe'dan bahsetmek istedi ama neden bahsedeceğini bile bilmiyordu. Bir ilişki miydi? Flört mü? Kocası ne halt yemeye kız kardeşini arıyordu? Neden eve dönmeden birkaç hafta önce onun dairesine gitmişti? Eğer ilişkiden öte başka bir şey olsaydı, eğer Joe ona yardım ediyor olsaydı, ona herhangi bir konuda, hatta belki erkek arkadaşının öldürülmesiyle ilgili danışmanlık yapıyor olsaydı, Rosie'ye bundan bahsederdi. Hiçbir şey bu kötü sonuçlara ve bunları ondan saklamasına değmezdi – ki o kötü sonuçlar şimdi üzerlerindeydi.

"Benim görüşüme göre," diye başladı Gabe, "üç olasılığımız var. İlki Laura bu adamın bir oyuncu olduğunu anladı ve o gece her ne olduysa bununla yüzleşemedi. İkincisi, fark ettiğinde bir şeyler ters gitti ikisinden biri zarar gördü. Bir de üçüncü bir seçenek var. O seçeneğin de bu notlarla bir ilgisi var."

"Bunu düşündüm," dedi Rosie, *ölü* kelimesini kullanmadığı için Gabe'e müteşekkirdi. Fakat ikisi de böyle bir olasılığın varlığından haberdardı.

"Eğer bu adam sıradan bir çapkından ibaret değilse –profesyonel bir düzenbazsa– Laura'nın Mitch Adler cinayetiyle bağlantısını hedef almış olması muhtemel."

"Ama neden şimdi, Gabe? Demem o ki New York'ta, buradan en fazla bir saat uzakta yaşadı. Saklandığı falan yoktu. Kim bunca zahmete girer ki? Kim onun çöpçatanlık sitesinde olduğunu bilebilir?"

"Cinayetten etkilenmiş herhangi biri olabilir. Bir aile üyesi, bir arkadaş. Hatta belki Lionel Casey? Belki bir ailesi vardı ve onlar kan davası güttü çünkü Lionel, hayatını isteği dışında akıl hastanesinde geçirdi. Belki herkes kendi işiyle ilgileniyordu ama sonra bir gün biri Laura'yı şehirde gördü – bu durum bardağı taşırmış olabilir."

"Ya da..." dedi Rosie gözleri büyüyerek. "Gabe, ya dün gece

o adamla randevudayken birisi onu gördüyse? Mitch Adler veya Lionel Casey'ye yakın biri. Laura'nın sorumlu olduğunu düşünen biri. Ya durumun Jonathan Fields'la ve Laura'nın onun hakkında öğrendikleriyle ve korkmasıyla hiçbir ilgisi yoksa? Ya yanlış ipucunun peşindeysek?"

Gabe tüm bunların muhtemel olduğunu onayladı.

"Polise anlatmalıyız, Rosie. Bu notları, geçmişle ilgili bağlantıyı. Onlar insanları bizden daha çabuk bulurlar."

Rosie emin değildi. Bu herkesin aklına ormandaki o geceyi getirirdi tekrar. Dün akşamki iki memurdan bir haber çıkmamıştı. Rosie, onların Laura Lochner'le ilgili parçaları, geçmişi ve bugünü bir araya getiremediklerini düşünmüştü. Çünkü eğer getirselerdi onu ararlardı. Onlara notlardan bahsetmek bunu kaçınılmaz kılacaktı.

"Rosie," dedi Gabe. "Neden Joe o notları polisler dün evdeyken göstermedi?"

Rosie omuz silkti. "Sanırım geçmişe odaklanmalarını istemedi. Laura'yı bulmayı ciddiye almama olasılıkları yüzünden."

"Peki," dedi Gabe biraz fazla hızlıca kafa sallayarak. Rosie, Gabe'in ona inanmadığını görebiliyordu.

Rosie'nin tahminde bulunacak sabrı kalmamıştı. "Ne? Sence başka bir şey mi var?"

"Hayır... Ben sadece... Bak – sakın bunu yanlış anlama. Ama bazen size geldiğimde sen Mason'la yukarıda oluyorsun ve biz hep birlikte içip sohbet ediyoruz. Bazen de ben gidiyorum ve onlar birer içki daha içiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sabahlara kadar uyumadan sohbet ettiklerini. Baş başa. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Ama belki Laura ona bir konuda güveniyordu. Belki notlarla ya da başka bir şeyle ilgiliydi. Belki Joe onları polise çıkarmaya korktu."

İsmi Joe'ydu.

İlk önce Kathleen, şimdi de Gabe, kocası ve kız kardeşi hakkında bir şeyler söylüyordu. Bu gerçek olamazdı. Onun ailesinde

olmazdı. Belanın sonu yok muydu? Onları sonsuza kadar takip mi edecekti?

"Onu görmeye gitmiş, Gabe," dedi Rosie birdenbire. Bu işte tek başına hareket edemezdi.

"Ne demek istiyorsun?" Gabe şaşırmış görünüyordu. Hatta sarsılmış. Ve bir şey daha – bölgesine bağlı, koruyucu. Başından beri hep Laura'yla birlik olmuştu ve Rosie parçaları şimdi şimdi birleştiriyordu. Abisiyle ilgili hikâye. Onu kendine saklamıştı. Kendini Laura'dan ve Rick Wallace onda ne tür bir tahribat yarattıysa ondan sorumlu hissetmesine neden olmuştu.

"Laura'nın ev arkadaşı onları telefonda duymuş ve Joe'yu Laura taşınmadan önce New York'taki evinin önünde görmüş. Deli doktoruyla ayrılmadan önce – tabii eğer ortada gerçekten bir erkek arkadaş varsa. Belki hepsi dolaptı. Dikkat dağıtmak için."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Gabe düşünerek. "Sen buna inanıyor olamazsın..."

"Bilmiyorum, Gabe." Rosie gözyaşlarının akmasına izin verdi. Bu kadarı çok fazlaydı. *Çok ama çok* fazla.

"Kesinlikle mümkün değil!" Gabe, ikisinin zihninden de bu düşünceyi silmek ister gibi kafasını salladı. "Joe yapmaz. Seni seviyor. Hep sevdi. *Daima.* Sonra Laura... Bunca yılın ardından onun için duyguları varsa bile bunu sana asla yapmaz."

Rosie gözlerini kurulayıp kendini topladı. Artık alternatif bir dünyada, gerçekler dışında hiçbir şeyin olmadığı bir yerdeydi. Joe, Laura'yı ondan habersiz görüyordu. Joe onunla evde gizli konuşmalar yapıyordu. Joe polis gittikten sonra notları pat diye bulmuştu.

Ayrıca Joe arabayı da bulmuştu.

Bu gerçek birden hepsinin önüne geçti.

"Arabayı buldu," dedi Rosie. "Joe... Bir saatten kısa sürede."

Gabe sessizdi, gözleri Rosie'ye kilitlenmişti. Yeniden elini tuttu ve dudaklarını avucuna bastırdı. Sonra da kendi eliyle güçlü bir şekilde sıktı ve Rosie onun inanmadığını hayal etti. Bir yandan da inandığını ve şimdi de onun koruyucusu olacağını. Onu,

en iyi arkadaşından bile olsa koruyacağını. Çocukluğundan beri tanıdığı adamdan.

Telefon masada, tam ellerinin arasında vızıldadı. Gabe kucaklaşmadan kopup cevap verdi.

"Mesaj," dedi ekranı göstererek. "Kahretsin! findlove.com'dan, 2ndchance'ten."

Rosie'nin nefesi kesildi. Siteden onlara tek bir mesaj atıp sonra sessiz kalan kadından. Onlara *KAÇ* diyen kadından.

"Ne söylemiş?"

"Bize telefonunu vermiş. Bizimle konuşacakmış."

Rosie ona baktı, yorgunluktan ve gözyaşlarından gözleri yanıyordu. Jonathan Fields denen şu adam hakkında zaten bir hikâye dinlemişti. Sylvia Emmett anlatmıştı. Bardan aldığı, sonra yalan söylediği ve kötü davrandığı kadın. Şimdi de findlove.com'daki kadın çıkmıştı. Kim bilir o nasıl bir hikâye anlatmak üzereydi. Rosie öğrenmeye korkuyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Gabe. Sarsılmaz bir kararlılıkla bakıyordu.

Hazır olup olmadığı önemli değildi. Laura'yı bulmak zorundaydılar. Taşlar yerine oturacaktı.

Ağzını açtı ama kupkuruydu. Konuşamadı. Gözleri Gabe'in gözleriyle buluştu ve başıyla onayladı. *Evet.*

YİRMİ SEKİZ

Laura. Seans Üç.

Dört Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Buradayken kaygılanıyor musun? Benimleyken?

Laura: Hayır.

Dr. Brody: Belki de bir kez daha aynı şeyi yapıp yapmadığını merak etmiyor musun? Yanlış adamla – seni asla sevmeyecek bir adamla.

Laura: Şey, şimdi endişeleniyorum. Teşekkürler...

Dr. Brody: Üzgünüm. Sana herhangi bir düşünce empoze etmek istememiştim.

Laura: Senin işin bu değil mi, Kevin?

Dr. Brody: Sanırım öyle. İyi düşünceler olduğunu umduğum şeyler. Ya da doğru düşünceler demeliydim.

Laura: Sadece benim kalbimi kıracağını düşünürsem endişelenirim.

Laura: Kalbimi kırmayacaksın değil mi?

YİRMİ DOKUZ

Laura. Önceki Gece.

Cuma, 00:00 | Branston, CT.

Dakikalar içinde bitti.

Sadece birkaç dakika.

Bunu daha önce düşünmüştüm. Buraya varmanın saatler, günler, haftalar alabileceğini. Kıyafetler gelişigüzel atılmış. Kollar, bacaklar, yağmalanmış bir ormandaki üst üste yığılmış ölü ağaçlar gibi bükülüp kıvrılmış. Kalbini hissediyorum, göğsümde vahşice atıyor. Nefesi hızlı patlamalar şeklinde gelip gidiyor. Kesik kesik. Çıplak tenimiz kurumakta olan terden birbirine yapışmış. Sıcaklıktan arta kalan hızla soğuyor.

Sadece dakikalar. Tornado. Tsunami. Gelene kadar bir sürü dram. Sonra öngörüldüğü gibi bir güçle gelir ama yine de hazırlıklı değilizdir. Şaşkınlıkla karşılanır. Ayakları yerden keser. Bizi sonsuza kadar değiştirir. Bedenimizin şekli, nasıl tepki verdiği, nasıl hareket ettiği – bu içten detaylar açığa çıkarılamaz.

Sadece dakikalar, sonra her şey bitti. Sersem gibiyim.

Kapalı gözlerimi ensesine bastırıyorum. Yüzünü görmek istemiyorum.

"Bu inanılmazdı," diyor. Ve bunu dramatik bir inleme takip ediyor.

Diğer zamanlardan daha fazla veya az inanılmaz olduğunu

düşünmüyorum. Çok öngörülür bir şey, yine de bunu öğrenmiş görünmüyorum.

Başka bir inleme, bu seferki üretilmiş. Biliyorum çünkü kalbi sakinleşti.

Dakikalar önce daha sıkı, daha derin bir bağ için kıçımı sıkıca kavrayan o el şimdi yavaşça sırtıma vuruyor. Üç hızlı darbe, *Burada işimiz bitti.*

Bu en yeni başarsızlıkla yüzleşmeyi kaldıramıyorum. Bu diğerlerinden daha büyük çünkü bu sefer biliyorum. Bu sefer anladım. Dr. Brody bundan emin olmamı sağladı.

Onu inşa etme.

Boşlukları, olmayan bir yakınlıkla doldurma.

Gücü seksle karıştırma.

Jonathan Fielding. Seni sırdaşım yaptım. Seni kahramanım yaptım. Beni sevgiyle doldurmana, sonra onu geri almana izin verdim. Gözlerimi sıkıca kapadım ama kendimi maruz bıraktığım yarayı görmezden gelemem. Acı verici. Ve çok tanıdık.

Sırtıma hafifçe bir kez daha vuruyor ve bu sefer başını çekiyor. Yani gözlerimi saklayabileceğim hiçbir yer yok.

"Hey, bir fikrim var," diyor. Sesi şimdi tasasız. "Neden pizza sipariş etmiyorum? Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği yemedik."

Siyah beyaz yorganın üzerinde yan yana uzanmış durumdayız. Yatakta bir açıyla uzanıyoruz. Bir telaşımız yok. Kolumu onun bedeninin altından çekiyorum, bir bacağımı dizlerinin arasından çekiyorum. Benim için ayarlamalar yapıyor böylece onu hızla ve tereddüt etmeden bırakabilirim.

"Elbette," diyorum. "Hemen dönerim."

Yataktan yuvarlanıyorum, dirseğine dayanmış beni izliyor. Odada yürürken gözlerini bedenimde hissediyorum. Banyoya giriyorum ve kapının arkasına saklanana kadar dönmüyorum. Işık altında kıçımı gördü, bunu geri alamam. Ama geri kalanımı görmedi ve ben de onu bir pişmanlık tutkusuyla koruyacağım. Kapının arkasında ışıkları açıp kilide basıyorum. Sonra suyu açı-

yorum. Kancada bir havlu asılı, onu alıyorum ve sanki hayatımı koruyacakmış gibi ona sarınıyorum. Ama korunamam. Artık bunu biliyorum.

Seramik küvetinin kenarına oturuyorum ve başımın avuçlarımın içine düşmesine izin veriyorum.

Benden tamemen uzaklaştığı ânı çözmeye çalışıyorum. Tanrı yardımcım olsun ama hafızamda Dr. Brody'yi buluyorum. Kevin. *Göt.*

Bana gözlerimi kapamamı ve kendimi başka biri gibi görmemi söylerdi. Benim yaptıklarımı yapan bir kadın. Benim hissettiklerimi hisseden. Ben de şu an gözlerimi kapıyorum ve onu, o aptal kadını Jonathan Fielding'in mutfağında görüyorum. Bu yabancıya hikâyesini anlatırken duyuyorum onu ve neden diye soruyorum. Bahaneler uyduruyor ama sonunda gerçekle yüzleşiyor ve itiraf ediyor. Onu tanımak için bu adamı bekleyemez. Onu sevip sevemeyeceğini görmek için bekleyemez. Hemen öğrenmesi gerekiyor. Bunu oldurmak zorunda. Bu yüzden de alet çantasını çıkarıyor ve içine bakıyor. Mitch Adler'ın hikâyesi artık bir çekiç. Kendi bedeni bir İngiliz anahtarı. Onları nasıl kullanacağını biliyor.

Onu tezgâhın orada kollarını kavuşturmuş, ayakta dururken görebiliyorum. Gitmek için hâlâ zaman var. Adam gerekeni söyledi. Onu eve götürmeyi teklif etti. Kadınsa bana yüzeyin hemen altındaki sevgiyi hissedebildiğini söylüyor. Birkaç darbe daha. Birkaç burgu daha. Neredeyse oradayız.

Sadece tadına baksan olmaz mı?

Dr. Brody, imkânım olsa o kadına ne söyleyeceğimi sorardı bana. Söyleyeceklerimi hatırlıyorum. Birkaç dakika önce mutfakta söyledim.

Dışarıdan gördüğüm kadına onun hakkında öğrendiğim şeyleri söyledim. Geçmişi nasıl tekrar ettiğini. Bu gecenin sevgiyle bitmeyeceğini, üzüntüyle biteceğini bildiğini. Ona söyledim. Biliyor. Biliyor ama yine de yaptı.

Tanrım, Laura. Bunun olacağını biliyordun!

Kevin böyle değildi. Kevin beni gördü ve kendime zarar vermeme izin vermedi. Alet kutusundaki bütün aletleri ittim, çektim ve kullandım ama o bana pabuç bırakmadı. Yanımda yatması için haftalar geçmesi gerekti ve yattığında da birkaç dakikada her şey bitmedi. Sırtımı okşamadı ve pizza sipariş etmedi. Kevin beni yakınına çekti ve o kelimeleri söyledi. Çok istediğim için var olmamasını dilediğim o sözleri.

Seni seviyorum, dedi Kevin. Ben de ona inandım.

Şu an gözyaşlarım güçlü bir şekilde bastırıyor. Yasımın ağırlığı benim önümde. Jonathan Fielding bunun ortasında parlak, ışıktan bir ada.

Bunu geri istiyorum. Beni sıkıca saran kollar istiyorum. O sözleri duymak ve gerçek olduklarını bilmek istiyorum.

Bu arzu, beni bir bütün olarak yuttu.

"Orada her şey yolunda mı?" dediğini duyuyorum Jonathan'ın. Ayak sesleri ve bir hareketlilik duyuyorum.

"İyiyim," diye sesleniyorum.

Bana pizza hakkında bir şeyler soruyor, ben de pizza hakkında cevaplar veriyorum. Kahrolasıca pizza.

Suyu kapatıyorum. Başım viski ve de Mitch Adler'ın hikâyesi yüzünden açığa çıkan adrenalin ve toksinlerden zonkluyor.

Şimdi geçmişi ziyaret etmenin zamanı değil. Lavaboda kalan sudan alıp yüzüme çarpıyorum. Yüzüm sızlıyor ama buna ihtiyacım var. Kendime gelmeliyim. Aynaya bakıyorum. Bulaşmış maskarayı temizlemek için gözlerimin altında parmağımı gezdiriyorum. Sonra on parmağımı da saçlarımın arasından geçiriyorum, düğümleri çekiştiriyorum. Düzgünce kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum ve kibar bir gülümseme deniyorum. İlk önce ağzım köşelerinden kıvrılıyor, sonra gözlerim azıcık kısılıyor. Kaşlarımı azıcık kaldırmayı deniyorum.

Gülümsemeye devam etmeyi düşünüyorum.

Belki hata hâlâ tamamlanmamıştır. Hâlâ devam ediyordur.

Bölüm Bir – seni sevemeyecek bir adam seç. Bölüm İki – onu seni sevecek bir adam olarak yeniden inşa et. Bölüm Üç – ne pa-

hasına olursa olsun seni sevmesini sağla. Bölüm Dört – başarısız ol ve değersiz hisset. Çocukluğunda kapana kısılmış hâlde kalmak için bu süreci mümkün olduğunca tekrarla.

İşte buradayız.

Peki ya bir Bölüm Beş varsa? Ve o bölüm şu an yaptığım şeyse – karanlık ve yalnız hissettiğim yere geri dönmek eve dönmek gibi hissettiriyorsa? Ait olduğum yer gibi. Ya da olmayı hak ettiğim yer.

Ya Bölüm Bir'le ilgili yanılıyorsam? Belki de beni sevemeyecek bir adam değildir, sadece beraber sarhoş olduğum ve içimi döktüğüm ve ilk randevuda yattığım bir adamdır.

Dr. Brody'yi geri getiriyorum. *Kabulle başlıyor.* Anlıyorum. Her şeyi anlıyorum.

Bir umut dalgası üşüşüyor ve gülümsemem gerçek oluyor. Aniden ne yapmam gerektiğini anlıyorum.

Kapıyı açıyorum ve Jonathan'ı yatak odasında gömleğinin düğmelerini iliklerken buluyorum. Bana bakmak için dönüyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyor yeniden.

Süklüm püklüm gülümsüyorum. "Biraz utanıyorum..."

Düğmelerini iliklemeyi bırakıyor. Başını yana eğiyor. "Neden?"

"Ortada değil mi? Bu bizim ilk randevumuz ve yatak odanda havluyla duruyorum."

Beni sevmeni beklemiyorum. Ama belki hâlâ sevebilirsin. Belki henüz batırmamışımdır.

Gülümsüyor. Yataktan düzgünce katlanmış elbise yığınını alıyor – benim elbiselerim. İç çamaşırım, sutyenim, elbisem. Evet – iç çamaşırlarımı katlamış. Bana doğru yürüyor ve yığını uzatıyor.

"Tamam," diyor. "Öncelikle elbiselerin burada. Gerçi ben havluyu tercih ederim." Göz kırpıyor ve birden kırk yaşında olduğunu hatırlıyorum.

"İkincisi, pizza ısmarladım yani teknik olarak bu ikinci randevumuz."

"Ahhh," diyorum sanki dünyanın yuvarlak olduğunu şimdi keşfetmiş gibi. "Anlıyorum."

"Daha iyi hissediyor musun?"

Aslına bakılırsa daha iyi hissediyorum.

Elleriyle omuzlarımı tutuyor ve beni bir kuş öpücüğü ile az önce yatakta olan biten arasında bir hisle öpüyor. Gözlerimi kapıyorum ve bu güvence öpücüğünün içime ulaşmasına izin veriyorum. Yeni vaatlerin öpücüğünün.

"Tabak bulacağım ve bize birer içki daha dolduracağım. Ya böyle yaparız ya da başlamakta olan akşamdan kalmalıkla yüzleşiriz."

"Tamam," diyorum. "Giyineyim."

Gitmeme izin veriyor ve ben tekrar banyoya çekiliyorum.

"Bu arada," diye bağırıyor arkamdan. "Yatağım olduğunu fark ettin mi? O da mobilya sayılır."

"Evet, sayılır!" diyorum neşeyle.

Ama gerçekten mi? Bana endişe listemi hatırlattı. İlk gittiğimiz barda ona seslenen kadın. Araba. Limana giderken kullandığı yol, işi, bir sene önce boşanmış olmasına rağmen boş olan dairesi.

Banyo kapısını kapatıyorum ve yeniden değerlendiriyorum. Paniğe gerek yok. Yanlış görünen şeyler olduğunu biliyorum. Ama ayrıca son öpücüğü de hissediyorum ve onu sipariş ettiği pizza için dolaptan tabak çıkarırken dinliyorum. Gece hakkında daha iyi hissediyorum. Jüri dışarıda, ben karar vereceğim.

Kolay değil. Batan bir tekneden su boşaltıyorum.

Giyiniyorum. Tekrar aynaya bakıyorum. Yapacak başka bir şey yok. Sonra başımın zonkladığını hissediyorum.

İlaç dolabını açıyorum. Bunu yapmak neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum. Mobilya başka bir şey ama bir insan bakım ürünleri olmadan yaşayamaz.

Diş fırçası. Diş macunu. Gargara. Tıraş kremi ve jilet. Gerçi her gün kullanılabilecek türden görünmüyorlar. Deodorant.

Ve bir şişe Advil.

Erkekler bu tip şeylerde iyi değiller diye hatırlatıyorum kendime. Özellikle de evlenmiş olanlar. İhtiyaç duyulan şeyleri önceden değil, ihtiyaç olduğunda alırlar. Belki de bunlara ihtiyacı vardır.

Advil şişesini açıp hapları sallayarak elime döküyorum. İki ya da üç tane alıp gerisini şişeye bırakacağım.

Ama hapları almıyorum.

Açık avucuma bakakalıyorum ve teknenin battığını hissediyorum.

Kestane rengi yuvarlak tabletlerin arasında yuvarlak başka bir şey var.

Ve altın.

Uzun süre ona bakıyorum. Yanılmaya imkân yok. Altın bir yüzük.

Elime alıp iç kısmındaki yazıyı okuyorum.

Jonathan'a, sonsuz sevgilerimle...

Sevgi.

İşte burada. O kaçamak kelime.

Ama benim için değil. Kesinlikle benim için değil.

Teknem batıyor, bu farkındalıkla boğuluyorum.

Ama dibe yalnız gitmeyeceğim.

OTUZ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 10:30 | Branston, CT.

"İşte başlıyoruz," dedi Rosie. Lokantanın dışına park edilmiş Rosie'nin arabasına geçtiler. Gabe hemen yanındaydı.

Findlove'dan ulaştıkları kadın gerçek ismini vermemişti gerçi ama Gabe telefon numarasını kullanarak gerçek ismini buldu. *Kimmie Taylor. Yaş otuz yedi.*

İlk çalıştan sonra açtı.

"Merhaba," dedi kadın. Aramalarını bekliyordu.

"Ben Rosie. Size e-posta atan kadın. Bir arkadaşımla birilikte buradayım. Sizi hoparlöre alacağım."

"Tamam," dedi kadın ihtiyatla.

Sonra sessiz kaldı.

"Ben bahsedilen arkadaşım. Gabe. E-postalarda şifreli olduğumuz için özür dilerim," dedi Gabe. "here4you ile randevuya çıkmış yakın bir arkadaşımız var. Ona isminin Jonathan Fields olduğunu söylemiş. Ama Billy Larson ve Buck Larkin isimlerini de kullandığını biliyoruz. Bir süredir arkadaşımızdan haber alamadık, biraz endişeliyiz."

Gabe önemsizmiş gibi gösteriyordu. Rosie'ye bu kadını endişelendirebilecek bir şey söylememeleri gerektiğini söylemişti, polisin işe karıştığı gibi konuları söylememeleri gerektiğini. Evli olabilirdi ya da biriyle yaşıyor olabilirdi ya da erkek arkadaşı

olabilirdi – tıpkı Sylvia Emmett gibi, barda ikinci içkileri alan kadın gibi.

"Endişelenmekte haklısınız," dedi Kimmie. "Her şey hakkında yalan söylüyor. Buck Larson'ı bende de kullandı ama gerçek ismi bunlardan hiçbiri değil. Gerçek adı Edward Rittle. Tam olarak azgın erkek ismi sayılmaz."

Rosie telefonunu öyle sıkı kavramıştı ki parmak uçları bembeyaz oldu. Sesini elinden geldiğince yumuşattı.

"Bize ondan bahsedebilir misiniz? Herhangi bir şeyden?"

Kadın bir kahkaha patlattı. "Nereden başlayayım ki?" dedi, sesi iğrenmeyle yüklüydü. "Profilini gördünüz değil mi? Boşanmış olduğunu söylüyor. 150 bin dolardan fazla kazandığını söylüyor. Hiç çocuğu olmadığını, finans sektöründe çalıştığını söylüyor. Bak, pek çok erkek uydurur. Boylarından kilolarına kadar her konuda, özellikle de gelirleri konusunda. Bazen ayrı yaşamalarına rağmen boşanmış oldukların söylerler. Sanırım gizli toplantılar yapıyorlar bu dangalaklar – arama listelerinden dışlanmamak için tavsiye alıp veriyorlar. Cidden, onları duyabiliyorum... *Henüz boşanmadığını söyleme! Onunla asla yatamazsın!* Kusmak istiyorum."

Gabe gözlerini devirdiğinde Rosie ne düşündüğünü biliyordu. Rosie de aynı şeyi düşünüyordu. Kimmie çevrimiçi randevulaşma konusunda epey bir tecrübeliydi.

"Bu çok korkunç," dedi Rosie. "Bir kadınla görüşmeye devam ettiklerinde, baştan beri yalan söylediğini kadının anlayacağını bilmiyorlar mı?"

Kimmie yine güldü. "Umurlarında değil! Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Üç randevu. Ve sonrasında yoklar. Sıradaki. Burası çevrimiçi bedava seks büfesi, olan bu. Ama bu bahsettiğimiz kişi, tam da istediği şeyi nasıl bulacağını biliyor."

"Peki tam olarak ne yapıyor? Belki arkadaşımızı bulmamıza yardımı olur," dedi Gabe.

"Şey, profilinde yalan söylüyor. Bu söylenebilecek ilk şey. İsmi hakkında yalan söylüyor. Boşanmış olması hakkında yalan..."

"Bekle - ne demek istiyorsun?" diye sordu Rosie.

"Demek istediğim o evli! Ortaokula giden iki çocuğu var ve evli. Mamaroneck'te yaşıyor. Enerji tasarruflu pencere satmak için satış elemanı olarak çalışıyor. Hayal edebiliyor musun? Elektrik şirketi için kapı kapı dolaşıp 'enerji değerlendirmeleri' yapıyor, sonra da insanlara kendi şirketi için pencere satmaya çalışıyor. Kapıda bir yolunu buluyor ve sonra da insanları sikiyor."

"Bütün bunlar nasıl öğrendiniz?" diye sordu Gabe.

"Biraz zamanımı aldı ama hakkındaki bilgiler birbirini tutmuyordu. Kullandığı araba. Randevularda ucuza kaçması. Finans alanında çalışan biri gibi komplike değildi, anlıyor musunuz? Bana mavi-yakalı gibi gelmişti. Sonunda gardını düşürdü, cüzdanını bırakarak odadan çıktı. Ben de baktım. Bu kadar basit. Açtım ve oradaydı - gerçek ismi ve adresi. Eve gittim ve onu Googleladım - saçmalıklar dev dalgalar hâlinde saçıldı..."

Rosie olup biteni kavramıştı ama Laura'ya giden noktaları birleştirmesi gerekiyordu. "Nasıl başladı? Seninle nasıl iletişime geçti, nerede buluştunuz?.."

"İlk başta sevecendi," dedi Kimmie. "Sesimin iyi geldiğinden emin olmak için aradı - rahatsız edici bir aksanım ya da konuşma bozukluğum olmadığından emin olmak için. Sana resminin güncel olup olmadığını soruyor ama ustaca. Çekildikleri zaman nerede olduğunu soruyor ve devamında birkaç soru daha. Benimki yeğenimin mezuniyetindendi, o da hangi üniversiteye gittiğini ve şimdi kaçıncı sınıfta olduğunu sordu. Bunun gibi şeyler. Ne yaptığını anlayabiliyordum ama onun kendini çok kurnaz sandığından emindim.

"Her neyse - bütün buluşmalarını hafta içi gerçekleştiriyor. Hakkını yememek gerekirse bununla ilgili bahane falan uydurmuyordu. Bunun yerine karşısındakine hafta sonlarını başka kadınlarla geçirdiğini düşündürüyordu - cumartesi gününü hak eden daha iyi kadınlar. Bu da insanın daha iyi olmak istemesine sebep oluyordu, puanlarını artırmak için. İnsan doğası, bilirsiniz. Yarışmak. Ve kadınlar için bu daha seksi olmak, akıllı olmak,

yatakta iyi olmak demek. Bunu biliyor. Kadınlarının en iyi oyunu oynamalarını istiyor."

Rosie gözlerini kapadı ve Laura'yı düşündü. Bu tuzağa düşecek ve düştüğünün farkında bile olmayacaktı.

Beni görmeni sağlayacağım. Beni sevmeni sağlayacağım.

Çocukluk fotoğrafındaki o yüzü. Doktorla bir aradayken, Everest'i tırmanırken gözünde canlandırdığı hâli...

"Seni nereden aldı?" diye sordu Gabe.

"İlk randevu –perşembe akşamı tabii ki– limandaki yerdeydi. Köşedeki şu boktan yemekleri olan bar."

Gabe sonunda gözlerini açtığında Rosie'ye başını salladı. Aynı adamdı. Buna artık şüphe yoktu.

"Bir sonraki randevu Main Sokağı'nda. Daha üst kalite. Bana akşam yemeği ısmarlamıştı."

"Tıpkı Sylvia Emmett gibi!" dedi Rosie telefonu sessize alarak. "Bardaki kadın. İlk randevu limanda, son randevu Main Sokağı'nda. Akşam yemeği."

Gabe sessizce başını salladı sonra telefona baktı.

"Oraya yakın yaşıyor. Bunu biliyor muydunuz?" diye sordu Kimmie.

Rosie mikrofonu yeniden açtı. "Çıktığı başka bir kadın da aynısını söyledi. Ama adresi bilmiyordu çünkü dairesine gitmemişti."

"Eh, benden daha akıllıymış."

"Bir dakika, sen oraya gittin mi? Nerede yaşadığını biliyor musun?" dedi Gabe. Telefonuna uzandı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Adres ne?"

"Tanrım, düşünmeme izin ver... Maple Sokağı'ndaki apartmanlardan biri. Birkaç tane var. Onunkisi ortadakilerden biriydi. Yeraltı otoparkı vardı."

"Hepsinin yeraltı otoparkı var. Bütün o binaların. Bir düzine olmalı." Gabe sabırsızlanıyordu. "Peki ya apartman numarası ya da kat? Herhangi bir şey – apartman görevlisi ya da tuş paneli var mıydı?"

"Bak," dedi Kimmie. "Bir yıl önceydi, tamam mı? Oraya sadece birkaç kere geç saatte gittim. Sarhoştum. Kim olduğunu öğrendikten sonra da unutmak istedim. Onunla ilgili her şeyi unutmak istedim."

Gabe şimdi telefonuyla meşguldü. Rosie zihnini yavaşlatmak için derin bir nefes aldı. Telefonun içinden uzanıp kadının bildiği her şeyi silkeleyerek ortaya dökmek istiyordu ama sonra Sylvia'yı hatırladı. Maruz kaldığı zorbalığı. Kimmie'nin hatırlamak istemediği başka şeyler olabilirdi.

"Tamam," dedi Rosie. "Bize neye benzediğini söyleyebilir misiniz? Evinde olmak nasıldı, onunla yalnız olmak?"

"Bu biraz kişisel, sizce de öyle değil mi?" dedi Kimmie aniden gücenmiş gibi. Ya da belki sadece savunmacı davranıyordu.

"Öyle bir şey değil. Demek istediğim evi güzel miydi, davetkâr mıydı? O iyi miydi? Centilmen miydi? Ruh hâli değişiyor muydu?"

"Centilmen miydi?.. Hımm... düşüneyim." Kimmie alaycıydı. "Seks beklemeden beni üç randevuya götürdü. Evine gittik ve tamamen bir bekâr eviydi. Dolapta bir şey yoktu. Her şey siyah ve gümüş rengiydi. Bu benim ilk ipucum olmalıydı. Ama daha yeni boşandığını söyledi, bir ay önce falan, ben de bunu yedim. Mantıklıydı. Tanrım, ona evi dekore etmesi için yardım etmeyi bile önerdim. İnanabiliyor musunuz? Çok aptalmışım."

"Hiç de değil," dedi Rosie. "Kulağa işinde iyiymiş gibi geliyor – kadınları kandırmada."

"Tahmin bile edemezsin. Bana tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyordu, kafamın içine nasıl gireceğini; ben gençken babam öldüğü için kendi ölmüş babasından bahsetti. Hayatı ânı yaşayarak geçirmek gerektiğini çünkü insanın ne zaman öleceğini bilmediğini söyledi – bu, babamın genç yaşta ölümü yüzünden benim kapılacağım bir şeydi. Sonra bana soğuk eski karısından beri beraber olduğu ilk kadınmışım gibi davrandı, onunla yıllarca yatmayan eski karısı. Mesele –onunla ilgili bir şeyleri merak etmeye başlama nedenim– inanır mısınız bilmem,

yatakta nasıl olduğuyla ilgiliydi. Demek istediğim yıllardır boktan bir evliliğin içinde olan ve uzun zaman seks yapmamış, şimdi bedava-seks büfesinde olan birinin biraz daha istekli olmasını beklersiniz – hızlı silah çeken biri olarak. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedi Rosie. Mason'ın doğumundan sonraki dört ay boyunca Joe'nun hâli geldi aklına. Çölde vaha bulmuş bir adam gibiydi. "Ama o öyle değil miydi?" diye sordu Rosie.

"Hayır. Tamamen bir rutini vardı. Şipşak gidiyordu, sanki bir şeyleri dener gibi – köpekbalığının, öldürmek için geri dönmeden önce ilk ısırığı alıp bir tadına bakması gibi. Sonra bir kere daha yapmak, ölümcül darbeyi indirmek için orada kalacağım bahaneler buldu. İşler burada garipleşiyordu. Argo konuşmaya başlıyordu – gerçekten pis şeyler. Sonra talepkâr oluyordu. Yapmak istediği bazı şeyler... Şey, eminim cumartesi randevusu almak için bunları yapmaya istekli kadınları buluyordu. Ama ben onlardan değildim. İğrenme hissiyle doldum ama bu beni oraya geri dönmekten alıkoymadı. Son bir randevu için geri döndüm ve gerçeği de o zaman öğrendim. İçki doldurmak için odadan çıktı, ben de pantolonunun cebinden cüzdanını çektim. Geri geldiğinde giyinmiştim ve kapıya gidiyordum. Sarhoş olmuş ve barda başı belaya girmiş bir arkadaşla ilgili bir hikâye uydurdum. Çok da umurunda olmadı. Beni kapıya kadar geçirdi. Öpücük falan yoktu. Hiçbir şey yoktu. İkinci seferini alamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Size yemin ederim, bazen cüzdanı bulmasaydım ne olurdu diye merak ediyorum. O gün ikinci sefer için orada kalsaydım. Bence her sefer için ne istediğini gayet iyi biliyordu ve bunu almanın bir yolunu buluyordu."

Gabe kafası karışmış şekilde telefonundan başını kaldırdı, Rosie'nin korkunç bulduğu hikâye onu etkilemiş görünmüyordu ve esrarengiz bir şekilde Sylvia Emmett'ınkine benziyordu. "Sana Maple'daki binaların fotoğraflarını gönderebilir miyim? Eğer şimdi oraya sürersek belki bize onunkine benzeyeni söyleyebilirsin? Belki kaçıncı kat olduğunu hatırlarsın?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Merhaba?" dedi Rosie. "Hâlâ orda mısın?"

"Evet," dedi Kimmie iç geçirerek. "Görüntüleri bilgisayarıma çekebilirim. Muhtemelen sizin için bulabilirim. Tanrım, ona konuştuğumuzu söylemeyin tamam mı? O kapıdan çıktıktan sonra onunla ilgili bir saniye bile düşünmüş olduğumu bilmesini istemem."

"Tabii ki," dedi Rosie.

"Ve doğru binayı bulduğunuzda, daire numarası 2Y. Hatırlıyorum. Y'nin, 'Yalancı'yı temsil ettiğini düşündüğümü hatırlıyorum."

OTUZ BİR

Laura. Seans On.

İki Ay Önce | New York City

Laura: Dediğin şeyi düşünüyordum – geçmişimde birini tamir etmeye çalışmamla ilgili söylediklerini.
Dr. Brody: Evet. Onu söylediğim zamanı hatırlıyorum.
Laura: Babam, değil mi? Bir kızın sevdiği ilk adam.
Dr. Brody: Ve o kızı da seven ilk adam. Kıza sevilmeye değer olduğunu öğreten kişi.
Laura: Bunu anlayabiliyorum. Sadece kırılmış olan babam değildi. Annemdi. Babam onu aldattı. Başka bir kadın için terk etti. Sürekli ağlardı. Endişeliydi. Ve bunu saklayamazdı. Mutfakta Bayan Wallace'la ya da yakalayabildiği herkesle bunu konuşurdu.
Dr. Brody: Bazı şeyler gördündüğü gibi değildir. Özellikle de biz gençken. Anılarımız durağan değiller. Gerçekliğin resmi değiller. Bazen gerçek bile değiller ama bir şeylere anlam verebilmek için ihtiyaç duyduğumuz kurgular.
Laura: Yani babam kötü adam değil mi? Annem kurban değil mi?
Dr. Brody: Bana kulak misafiri olduğun bir hikâye anlattın. Babanın gittiği gece ablana anlattığı bir şey. Anlatıya uymayan tek hikâye o ama bana anlatabileceğin kadar direnmiş.

Laura: Kapıda dinliyordum. Rosie, gittiği için ona çok kızgındı. Ona bağırıyordu. Ve babam ona –ve bunun gerçekten olduğunu biliyorum– "Annen de azize değil," dedi.

Dr. Brody: Bir şey oldu, Laura. Sana da Rosie'ye de söylemedikleri bir şey. Ama içimden bir his, küçük bir kızken bile içinde bir yerlerde kırılmış olanın baban olduğunu bildiğini söylüyor.

Laura: Beni sevebilsin diye tamir etmeye çalıştığım kişi. Tüm bunları babamdan mı öğrendim?

Dr. Brody: Bu hemen hemen her zaman olan durumdur. Kendilerini sevmeyecek adamları arayan ve sevebileceklerden ve sevenlerden yüz çeviren kadınlarda olan genelde budur.

Laura: Sanırım ondan şimdi daha da çok nefret ediyorum.

Dr. Brody: Etmiyorsun. Ve neden etmediğini bulman lazım.

OTUZ İKİ

Laura. Önceki Gece.

Cuma, 00:45 | Branston, CT.

"Şu akşamdan kalmalık durumu," diyorum Jonathan Fielding'e.

Giyiniğim ama hâlâ çıplak hissediyorum. Rosie'nin elbisesi. Elbiselerden nefret ediyorum. Havayı bacaklarımda hissetmekten nefret ediyorum. Etek uçlarından tırmanışını, istediği gibi kollara, yukarı çıkışını. Çıplak ayaklarımdan ve gevşek saçlarımdan nefret ediyorum, saçlarımın yüzümden salınışından ve enseme yapışmasından da.

Şu an pek çok şeyden nefret ediyorum.

Jonathan tezgâhın diğer ucundan bana bir bardak viski veriyor. Kapıya yakınım. Çantam hemen önümde. Ayakkabılarımı küçük antrede bıraktım ama şimdi orada yoklar. Muhtemelen bir dolaba kaldırıldı ve onları bulmak için biraz daha oyalanmam gerekecek. Beynime erişmesi için biraz daha şansı olacak. Fark etmez. Evden çıkmak için ayakkabıya ihtiyacım yok.

Ev, diye düşünüyorum şu an. Rosie'yi, Joe'yu ve Mason'ı. Çatı katındaki rahat alanımı ve yumuşak yorganın altını.

Ev, diye düşünüyorum yeniden. Sadece, orası benim evim değil. Rosie'nin, Joe'nun ve Mason'ın evi. O çatı katı da üç notun sonuncusunu bulduğum yer. Demek ki o kadar da rahat değilmiş.

Benim bir evim yok. Gerçek bu. Ama bu durum burada bir dakika daha kalmak istediğim anlamına gelmiyor.

İçkiyi alıp yudumluyorum.

"Eee, ne olmuş akşamdan kalmalığa?" diye soruyor Jonathan. Sevgiliymişiz gibi gülümsüyor ve sanırım teknik olarak öyleyiz. Şu terimin kullanılış şekli. *Sevgililer. Ev.* Sadece kelimeler. Aptal, anlamsız kelimeler.

"Evet..." diye başlıyorum. Öfkeyi yutup demire dönüştürüyorum. "Düşündüm de alkol yerine ilaç gibi bir şeye öncelik verebilirim."

"Ya?"diyor. Yüzünde bir endişe işareti görüyorum.

Evet, öyle Jonathan. Şimdi endişelenme sırası sende.

"Belki biraz Advil iyi gelebilir. Şansa bak ki biraz buldum!" Sesim neşeli.

Rahatlamış görünüyor. "Aman Tanrım. Sevindim. Dolapta çok fazla ilacım yok. İlaç almayı hiç sevmiyorum, uzun zamandır hasta olmadım. Tanrım, eski karım her şeyi tutardı."

"Ondan bahsetmen komik," diyorum.

"Eski karımdan mı? Üzgünüm – sanırım geçirdiğimiz geceden sonra biraz duyarsızca."

Gözlerine bakıyorum, o da benimkilere bakıyor. Kafamdan neler geçtiğine dair bir ipucu arıyor. Benim elim daha üstün, bu yüzden biliyorum.

Sol elimi kaldırıp avucumu bana bakacak şekilde çeviriyorum. Parlak altın yüzük ona dönük.

"Eve dönmeden önce bunu tekrar takmak ister misin?"

Jonathan donakalıyor. Öyle kıpırtısız ki nabzını kontrol etmeli miyim acaba diye düşünüyorum. Sıvı azot içine batırılmış gibi kalakalıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum.

Öfkem çelik gibi ve beni güçlü kılıyor. Uzun zamandır kendimi güçlü hissetmemiştim ve bunu sevmediğimi söylersem yalan olur. Jonathan Fielding gibi bir yalancı olurum.

"Laura...." Sonunda konuşuyor. Ama dudaklarından sadece bu tek kelime dökülüyor.

Yüzüğü parmağımdan çıkarıp tezgâha koyuyorum.

"Düşündüğün gibi değil," diyor. Donmuş suratı perişan ama pişman değil. Suçlu da görünmüyor. Bu da çelik kapılardan bir kafa karışıklığının sızmasına sebep oluyor.

"Bu gece pek çok şey fark ettiğini biliyorum. Bunları açmayarak çok nazik davrandın. Bana güvendin ve cana yakındın. Kendimi tamamıyla boktan hissediyorum..."

"Araban," diyorum, kapıyı o açtığı için.

"Evet, 1980'lerden kalma gibi görünen o Toyota. Ama yepyeni bir arabadır."

"Ve işin..."

"Yine haklısın. Branston'da çalışmıyorum. Kırk yaşında, boşanmış bir risk foncusu neden Manhattan yerine burada çalışsın ki? Haklısın."

"Bu boş ev, bardaki kadın..."

Viskisinden koca bir yudum alırken bana bakıyor. Bardağı tezgâha koyuyor. Sonra yüzüğü alıp parmakları arasında çeviriyor.

"Bardaki kadın söylediğim kişiydi. Birkaç hafta önce onu görmeyi bırakınca eski karımı rahatsız eden deli bir takipçi. Anlattıklarım gerçekti."

"Ve...."

"Ev yeni. Yazın sonunda taşındım."

Bu yeni bilgiyi işlerken zihnim dönmeye başlıyor. Her şeyi kabul ediyor ama hiçbir açıklama yapmıyor. En büyüğünü de görmezden geliyordu – listemde en üste tırmananı. Yüzük. Başka kadınları getirdiği boş evinde bir kutu Advil'in içinde saklı tuttuğu kahrolasıca alyansı.

Şimdi aramızda duran şeylerle ilgili bir şey var. Bir sonuca varmayan gerçekler. Doğru olmayan gerçekler. Kayıp parçaları olan bir yapboz gibi – önemli parçalar yokluklarında bir belirsizlikten başka bir şey bırakmıyor. Çelik erimeye, güç dibe çökmeye başlıyor.

"Bunu yapamam," diyorum. Gözyaşlarım hızla boşalıyor. Dev hıçkırıklarla devam ediyor. Kelimeler kırık parçalar gibi

uçuşmaya ve beni kesmeye başlıyor. "Sen evlisin!" Hıçkırık. "Her konuda yalan söyledin! Şu anda bile yalan söylüyorsun!" Hıçkırık. "Her ne söylersen söyle ne kadarının yalan olduğunu hiç bilemeyeceğim çünkü içlerine küçük gerçekler serpeceksin. Ölümcül olmayan küçük itiraflar sana güvenirlik sağlayacak çünkü sana seni kötü gösterecek şeyleri neden itiraf edesin ki? Bunun nasıl devam ettiğini biliyorum!" Hıçkırık. "Daha önce bu yoldan geçtim. En iyileriyle... senden daha iyisiyle!"

İsteri beni ele geçiriyor. Jonathan'ın yüzü tekrar donuyor. Öfke şimdi sıvılaşmış, derimden sızıyor. Bunu görebildiğini biliyorum.

"Bunu insanlara nasıl yapabilirsin? Bu acımasızca! Kahrolasıca bir acımasızlık!"

Bu kelime benim için yeni. Dr. Brody'den öğrendiğim bir kelime.

Acımasızlığını göremiyor musun?

O, başka bir yalancıdan bahsediyordu. Beni sevmesini sağlamaya çalıştığım başka bir adamdan. Ayaklarımın dibinde kanlar içinde ölen bir adamdan. Mitch Adler. Yalancı. Acımasız, acımasız yalancı.

Artık görebiliyorum, Kevin. Acımasızlığı görebiliyorum...

"Bekle bir dakika!" diyor Jonathan. Tezgâhtan uzaklaşarak buzdolabına yaslanıyor. Bunu daha önce de yaşamıştık.

"Bu gece her şey biraz hızlı gelişti – ikimizin de umduğundan daha hızlı. Evet, bazı beyaz yalanlar söyledim çünkü burada insanlarla tanışmaya çalışıyorum ama bunun acımasızlıkla ilgisi yok. Dürüst olmam gerekirse yanlış yoldasın."

Bu kez adrenalin. Öfke korkuya dönüşüyor. Bu da ne böyle? Örtbas mı? Yoksa yine aynı şeyi mi yaptım?

Pireyi deve yapmalarıyla sevilmesi çok zor biri.

"Açıklayabilir miyim? Lütfen bana bu inceliği gösterir misin?"

Gözlerimi kuruluyorum. Nefesimi tutuyorum. Belki yeterince uzun tutarsam ölürüm.

"Tamam... En baştan başlayacağım. İyi misin? İçkini iç."

Bana yaklaşmıyor. Keşke uzaklaşabilseydim.

İçkime uzanıyorum. Bir yudum alıyorum. Adrenalin kanıma giren içkiyi ânında öldürüyor.

"Bostonlıyım. Bunu zaten biliyorsun."

"Annen gerçekten öldü mü?" diyorum pat diye. Eğer baştan başlayacaksak bütün yalanlarını bilmek istiyorum. Her birini, tek tek.

"Evet. Hepsi – boğulan adam. Kız kardeşim. Ailem ve karımla nasıl tanıştığım. Bunların hepsi doğru. Sonra New York'a taşındık. Orada yaşadık. O evi aldı. Blackberry Yolu'nda, kuzeye doğru ve Batı Yakası'nda. Orada neden yaşamak istediğini bilmiyorum ama istiyor. Bu benim sorunum değil artık. O evden nefret ettim, işe gelip gitmekten."

"Yani New York'ta çalıştın?"

"Evet! New York'ta çalıştım. Şirketin ismi Klayburn Capital. Küçük bir risk fonu. Yönetim merkezi Boston'da ama New York ve Londra'da da ofisleri var. Boşandığımda burada kalmadım. O konuda haklısın. Boston'a geri taşındım. Oradaki ofiste çalıştım ve bir süre babamla yaşadım. Darmadağın olmuştum. Onu hâlâ seviyordum ve kurmak için çok uğraştığımız o aileyi istiyordum."

"O zaman bu ilk yalan – burada kalmış olman?"

"Evet. İlk yalan."

İçkimi bitiriyorum ve dargınmış gibi yapıyorum. Hah! Bir yalanını itiraf etti. Ama çok küçük bir yalan. Küçük bir bebek yalanı. Ve bebekler acımasız olamaz. Kasten değil.

"Tamam," diyorum. "Devam et..."

Devam ediyor ve tavrının değiştiğini görüyorum. Beni yakaladığını biliyor. Gelecek olanların yine bebek yalanlar olduğunu biliyor. Sevimli küçük anaokulu yalanları.

"Altı ay sonra benden tekrar transfer olmamı istediler. Aileleri burada yaşayan bazı eski ortaklar için Branston'da bir ofis istiyorlardı. Daha iyi bir yaşam tarzıydı. Benden ofisi açmamı

istediler. Bir yıllığına – söyledikleri buydu. Sonra seçimimi yapabilirdim – burada kalmak, New York'ta çalışmak ya da Boston'a geri dönmek."

"Sen de öylece geldin. Bu yüzden mobilya yok."

"Evet – sadece yedi haftadır buradayım ve bu yüzden şehirde yolumu bulamıyorum. Kuzeyde yaşarken hiç limana gitmemiştik. Dört haftamı bir otelde geçirdim. Burada da üç haftadır kalıyorum ki şimdi kiralık. Kayıt dışı yani. Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Ne istediğime karar veremiyorum – New York'a geri dönmek mi? Boston gitmek mi? Ve sürekli çalışıyorum..."

"Peki araba?.."

"Kiralık. Bir BMW'm var. Dükkânda. Bana kendi arabalarından birini vereceklerdi, ben de bu hafta için bunu aldım. Bunu baştan söylemeliydim ama sen sormadın, ben de durup dururken söylemek istemedim."

Tanrım... Dr. Brody'ye ihtiyacım var. Kevin'a ihtiyacım var. Neye inanacağımı nasıl bileceğim? Evet, algı duyumu yükselttim ama sonrasında bilgiyle ne yapacağımı asla bilemedim. Bu çok uygun. Çok mükemmel. Ve her şey iki artı ikinin dört etmesi gibi yerine oturuyor.

"Yüzük," diyor aniden. "Son soru değil mi?"

"Şimdilik," diyorum. Kendimden memnun görünmeye çalışıyorum. Tepeden bakan. Ama elimdeki tek şey bu bebek yalanlar.

"Sahip olduğum her şey bu dairede. Sana bodrumdaki depolama alanını gösterebilirim – kışlık kıyafet kutuları, bazı fotoğraflar ve albümler. Yetişkin hayatımdan her şey ve buna karım da dahil. Çocukluk eşyalarım babamın evinde. Bununla ne yapılır..." Yüzüğü tekrar parmaklarında çevirmeye başlıyor, ben de öfkem için pişmanlıkla ve yüzüğün temsil ettiği şeye hasretle bakıyorum.

"Onu bodrumda tutamazdım. Çalınmasını istemem. Kilitli bir dolabım da yok. Bir yerde, değerli şeyleri çorap yerine ilaç kutularında tutmanın daha iyi olduğunu okumuştum. Bana eş-

lik edecek birini beklemiyordum – yani bu şekilde. Baş ağrısına sebep olacağım şekilde."

Bu kez sevimli olmaya çalışıyor. Bundan hoşlandım mı bilmiyorum. Gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ama bariz görünen bir şey var.

Kalmamı istiyor. Ona inanmamı istiyor.

Omuz silkmek ve öfkeyle çıkıp gitmeme izin vermek onun için daha kolay olurdu. Belki de başına yeni bir takipçi belası açmaktan korkuyordur. Ya da belki de başladığımız bu şey her neyse onu kaybetmekten korkuyordur. Biri bana söylesin. Lütfen.

Aklımı kaybetmeden önce hangisi olduğunu bana biri söylesin. Öfke içe doğru dönüyor, beni ele geçiriyor çünkü çok beceriksizim.

"Laura," diyor. Yeniden tezgâha doğru yürüyor. "Biliyorum, muhtemelen gitmek istiyorsun. Bunlardan bazılarının kulağa çok uygunsuz geldiğini biliyorum. Ama gitmeden benim için bir iyilik daha yapar mısın? Sonrasında söz veriyorum seni arabana götüreceğim."

Evet demiyorum. Hayır da demiyorum. Gözyaşları gözlerimin hemen ardında. Hıçkırıklar boğazımda boğuluyor. Orada bir aptal gibi öylece dikiliyor ve başımı sallıyorum.

"Tamam, izin ver yatak odasından bilgisayarımı alayım. Beni, eski karımı ve şirketimi Googlelayacağız – BMW galerisinden gelen bir e-posta var. Bunu benimle birlikte yapar mısın? Sana göstermeme izin verir misin?"

Burada neler oluyor? Biri bana söylesin...

Kapı çalıyor ve birden ürkerek zıplıyorum. Bir saniyeliğine birbirimize bakıyoruz ve kocaman, geniş, ışıltılı gözleri parlıyor.

"Pizza!" diyor küçük bir çocuk gibi. Ellerini heyecanla birbirine vuruyor.

Tezgâhın etrafından dönüp arkamdan geçiyor ve kapıyı açıyor.

OTUZ ÜÇ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 11:00 | Branston, CT.

Rosie, Maple Sokağı'na doğru Gabe'i takip etti. Kimmie Taylor, Gabe'in gönderdiği fotoğraflardan ve interneten bulduklarından girişi tanımıştı. Gabe hangi bina olduğunu biliyordu ve Kimmie numara konusunda emindi – 2Y. *Yalancının Y'si,* demişti.

Yoldayken Joe üç kere aradı. Ama Rosie onunla konuşamadı. Henüz olmazdı. Laura'yı bulmaya bu kadar yakınken olmazdı. Mesaj atarak bir yalan uydurdu – *Polis istasyonuna uğrayacağım, sonra eve geliyorum.* Apartmandan bahsetseydi Joe çoktan oraya gelmiş olurdu. Ama o zaman onun için mi yoksa Laura için mi orada olacağını bilemeyecekti. Birkaç saat önce buna aldırmazdı bile. Ama her şey değişmişti.

İsmi Joe'ydu...

Rosie arabasından inerek Gabe'e yetişebilmek için acele etti. Gabe fazlasıyla hızlıydı.

"Polisi aradım," dedi. "Bizimle orada buluşmalarını söyledim."

Rosie arkasından yürüyordu, Gabe'in uzun adımlarına yetişmeye çalışıyordu. "Ne dediler?"

Ön kapıya varınca durdular. Gabe telefonunu çıkarıp resme ve sonra yeniden kapıya baktı. "Bu," dedi.

"Geliyorlar mı?" diye sordu Rosie. "Polis?"

Gabe başıyla onayladı. "Evet."

"Ne söylediler? Dün gelen memurlarla mı konuştun?"

"Conway. Conway'le konuştum. Dışarıda beklememizi söyledi."

Gabe sonra ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Canları cehenneme!" diye cevapladı Rosie.

"Katılıyorum." Gabe kapıyı çekti ama kilitliydi. Girişin sağ tarafında siyah düğmelerin olduğu bir panel vardı. Gabe panelden bir ses gelene kadar aynı anda birkaç tanesine bastı.

"Merhaba?" dedi bir kadın.

"UPS," dedi.

"Amazon mu?" diye sordu kadın.

"Evet," diye cevap verdi Gabe.

Kapı sesi duyuldu.

Rosie kapıyı çekip açtı ve aceleyle içeri girdi.

"Bu çok korkutucu," dedi Gabe'e onun peşi sıra giderken.

"Hayal bile edemezsin. Ama sanırım insanlar o yüzden burada oturuyor. Böylece güvende olmaya güçlerinin yettiğini düşünüyorlar."

İkinci kata giden merdivenleri tırmanırken ikisi de konuşmadı. Sonra uzun koridorda kapıların üzerindeki harfleri takip ettiler. 2Y'ye geldiklerinde Gabe onu kolundan yakalayıp durdurdu.

Parmaklarını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını söyledi.

"Ne var?" diye fısıldadı Rosie.

"Bir saniye dur tamam mı? Uyumadın ve bir şey yemedin. Düşünmemiz gerekiyor. Bir planımız olması gerekiyor."

Rosie nasıl göründüğünü biliyordu. Kendini New York'taki otelin camında ve arabanın dikiz aynasında görmüştü. Ama Laura kapının diğer tarafında olabilirdi ve bunu öğrenene kadar hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gabe aniden kontrolü ele almıştı. Çocukken Joe yapardı bunu. Ama Joe şimdi burada değildi, dolayısıyla Gabe öne çık-

mıştı – düşünme işini ve planı yürütmeyi üstlenmişti. Tanrı'ya şükür ki öyleydi çünkü Rosie'nin şu an bunları yapabilme yetisi yoktu. Onu eve girmekten ve kız kardeşini bulmaktan hiçbir şey alıkoyamazdı.

Gabe açıklamaya başladı.

"Ya cevap verirse ve Laura orada değilse? Ya yalana başvurup onu tanımadığını söylerse? Ya içki içtiklerini ve sonrasında onun gittiğini söylerse?"

Koridorda dururken sakince konuşuyordu ama Rosie sakinleşemiyordu.

"Bilmiyorum, Gabe! Sadece o kapının diğer tarafına geçmeliyim!" Rosie yanaklarının kızardığını hissetti. Kafası hafifti ama bir şekilde sabit durmakta zorlanıyordu. "O evin içine girmek zorundayım! Kız kardeşime ne olduğunu öğrenmek zorundayım!"

O sırada asansör kapısı açıldı. Rosie ve Gabe kapının açıldığını duyunca başlarını çevirdi. Polis memurları Pearson ve Conway ortaya çıktı ve onları koridorda buldu.

Roise onlara doğru koştu. Pearson'ın kolundan tutup çekti.

"O orada!" dedi. "Kız kardeşimin beraber olduğu adam – bu apartmanda yaşıyor!"

"Tamam, Bayan Ferro." Pearson onun ismini söylerken bile küçümsüyordu. Rosie hâlâ onun kolunu tutuyordu ama külçe gibi ağırdı.

"Bu o! İsmi Edward Rittle. Bu konuda yalan söylüyor – kendine başka bir sürü isim takmış. Evli ve çocuklu! Bu evi o internet sitesinden kadınlarla olmak için kullanıyor!"

Rosie kendini duyabiliyordu. Dediklerinin kulağa çılgınca geldiğini biliyordu. Deli gibi göründüğünü biliyordu. Kendini hepsinin ifadesinde görebiliyordu – Pearson'ın, Conway'in, hatta Gabe'in bile.

Ayrıca Gabe'in kendisinden hikâyenin kalanını anlatmasını beklediğini de biliyordu – tehdit notlarını ve Laura'nın New York'ta terapistiyle yatmış olduğunu. O da evliydi. Onun da çocuğu vardı. Şimdiyse – ölüydü.

Ama kapının önüne geldiklerinde durdu. Tek kelime etmeyeceğinden emin olmak için Gabe'e baktı. Onların dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramazdı, kız kardeşi için değil de bu adam için endişelenmelerine sebep olurdu. Kadınlara yalan söyleyen, onları kandıran ve her şekilde suistimal eden bu korkunç adam için.

Eğer Laura'yı incittiyse ve Laura da onu incittiyse –Tanrı, kardeşinin yardımcısı olsun– Rosie adamın bunu hak ettiğini hissediyordu.

Pearson, Conway'den bir işaret bekledi.

Conway işareti verdi. "Bak, daireye girmek için bir iznimiz yok. Hatta izin için geçerli sebebimiz bile yok. Kapıyı çalabilir, nazikçe birkaç soru sorabiliriz ama hepsi bu."

Rosie gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Gözlerine değen hava acıttı. Ağzı kupkuruydu. Başı zonkluyordu. Göğsünün içindeyse dışarı çıkmak için çaresizce çırpınan bir çığlığın ağırlığı vardı.

Kapıya doğru iki adım attı ve yumruğuyla vurdu.

"Laura!" diye bağırdı. "Laura!"

Conway yanına gitti. "Bu kadar yeter," dedi. Önüne geçti ve kapıyla arasına girdi.

"Bay Rittle," dedi kapıyı sağlam bir şekilde çalarak. "Polis. Birkaç sorumuz var."

Koridoru sessizlik bürüdü. Conway kulağını kapıya dayadı, tam yanında duruyordu. Pearson'a Rosie'yi tutmasını işaret etti. Pearson ona söyleneni yaptı. Roise içeriden birinin ateş etme olasılığına karşı yolu açık tutmaya çalıştıklarını anladı.

Conway bir daha vurdu.

Hâlâ cevap yoktu. Ses yoktu.

"Kırın!" dedi Rosie. Bakışları memurlarla Gabe arasında gidip geliyordu. "Hepinizin nesi var? Laura içeride olabilir!"

Conway kapıdan uzaklaştı. "İznimiz yok. Kapıyı kırmayacağız."

Rosie yardım etmesi için çaresizce Gabe'e baktı. Polisi hiç ça-

ğırmamalıydılar. Yalnız olsalardı Gabe içeri girmenin bir yolunu bulurdu. Bulacağını biliyordu.

Pearson'a bir mesaj geldi. "Bekleyin bir saniye," dedi onlara mesajı okurken. "Tamam – daire bir şirket adına kiralanmış. Burada kimin yaşadığını öğrenmek için onlara ulaşmaya çalışacaklar."

"Şirket mi? Ne tür bir şirket?" diye sordu Rosie.

"Bir limited şirketi. Muhtemelen bir emlak şirketi."

Hepsi Rosie'yi sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama o sakin olmak istemiyordu. İçeri girmek istiyordu.

Gabe ona durumu açıkladı. "İnsanlar bunu hep yapar, Rosie. Vergi gerekçesiyle yükümlülükleri sınırlandırmak için. Limited şirket açmak pek bir şeye mal olmuyor."

"Saklanmak için yaptı. Biliyorum! Karısından saklıyor. Limited şirketle ilgili isimleri araştıramaz mıyız?"

"Onu da yapıyoruz," dedi Pearson.

Roise 2Y numaralı dairenin kapısına baktı. Yaptıkları şeylerle Rosie'nin dikkatinidağıtmak istiyorlardı ama oyalanmaktan başka bir şey yaptıkları yoktu.

"Peki ya yönetici?" diye sordu Rosie. "Belki bizi içeri alır! Onun bir anahtarı olması gerekmez mi?"

"Bayan Ferro, bunun kapıyı kırmaktan farkı yok. Dediğinizi yapmak için geçerli bir sebebimiz yok. Burada yaşayan şahısın ismini aldığımızda onun kız kardeşinizle perşembe akşamı randevuya çıkan adam olduğunu doğrularsak, işte o zaman izin için başvurabiliriz."

"Peki bunu yapmanız ne kadar sürecek? Günler mi? Bir hafta mı? Kız kardeşim perşembe gününden beri kayıp!"

Pearson, Conway'e baktı, o da başıyla onayladı.

"Ne var?" diye sordu Rosie. Bir şeyi saklıyorlardı.

"Telefon kayıtlarını aldık. Bu sabah geldiler. Evinizi aradık ve kocanıza söyledik..."

"Bütün sabah dışarıdaydım – kocam bana bir şey söylemedi. Neden beni cep telefonumdan aramadınız?" Rosie, Joe'nun

bunu ondan sakladığına inanamıyordu. Gerçi onun aramalarını hiç açmamıştı.

"Size söyleyeceğini düşündük. Dışarıda olduğunuzdan bahsetmedi. Neredeydiniz?" diye sordu Conway.

Roise uğraştı ama kendini sakinleştiremedi. Artık hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu.

"Etrafta arabayla kız kardeşimi arıyordum," diye yalan söyledi. Gabe ona bir bakış attı ama görmezden geldi. Tam olarak bunu yapıyordu – araba sürüyor ve Laura'yı arıyordu. Nerede aradığını sormadılar. "Ne buldunuz? Telefonunda..."

"Son birkaç arama bir şirkete kayıtlı bir numaradandı. New York'taki bir finansal yatırım şirketi," diye cevapladı Pearson.

"Çalışanın ismini öğrenemez misiniz? Tanrım – bağlantıyı göremiyor musunuz? Bu daire bir limited şirketi adına kiralanmış. Telefon New York'taki bir şirkete kayıtlı. Bu adam izinin sürülmesini istemiyor. Bulunmak istemiyor!"

"Şimdi iki şirkete de bakıyoruz. Bize bilgi verecek doğru insana ulaşmaya çalışıyoruz."

"Bana sakın pazartesiye kadar beklemek zorunda olduğunuzu söylemeyin? Hafta sonu kimseyi rahatsız etmeye gerek yok. Ne de olsa sadece bir buçuk gün geçti. Muhtemelen hafta sonu için onunla bir yerlere kaçtı değil mi? Deli kız kardeşine söylemekten çok korktu?"

Bu kez cevap veren Gabe oldu. "Rosie – bu doğru değil. Bu tip şeyleri takip etmek zaman ister."

"Peki ya telefonundaki diğer numaralar?"

Pearson yeniden telefonunu çıkardı ve taranmış kayıt belgesini buldu.

"Burada – kendiniz bakın," dedi Pearson ona telefonu uzatarak.

Rosie telefonu kaptı ve numaraları taramaya başladı. Telefonları tanıdıkça düşüncelerini mırıldanmaya başladı. *917–28... bu eski iş telefonu... 212–23... bu şirketin sabit hattı.* Ekranı biraz daha kaydırdı ve bulanık gözlerle okumaya devam etti. *203–35...*

Aniden durdu ve son numaraya bakakaldı. Sonra saymaya başladı. Ekranı kaydırırken bu numaraları kaç kere gördüğünü sayıyordu: 203–35...

"Yazılı mesajları öğrenebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Onlar da bugün elimize geçer. Tanıdığınız bir numara var mı?" diye sordu Conway.

Bir kapı açılınca tüm başlar oraya döndü. Edward Rittle'ın dairesinin hemen yanındaki 2Z numaralı evin kapısıydı.

Küçük köpeğiyle birlikte orta yaşlı bir kadın belirdi. Polis memurlarını görünce bir an öylece durdu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Conway nazikçe gülümsedi. "Her şey yolunda. 2Y'deki kiracıyı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Eddie mi? Evet. Tanıyorum," dedi gözlerini devirerek. Ama sonra endişelenmiş göründü. "Neden? Başı dertte mi?" diye sordu.

"Hayır. Sadece tanıyor olabileceği birini arıyoruz."

"Bir kadın, değil mi?"

Rosie harekete geçmek üzereydi ki Gabe onu iki omzundan tutarak geri çekti.

"Perşembe akşamı mı?" Kadın rutinden haberdar gibiydi.

Pearson, Conway'e baktı ama o şimdi komşuya odaklanmıştı.

"Evet. Perşembe akşamı olabilir. Birini gördünüz mü?"

"Görmek mi? Hayır. Ama onları duyuyorum. Her perşembe duyuyorum." Bunu eğlenerek söylemişti. "Gerçi eğer onu arıyorsanız burada değil. Hafta sonları asla burada olmaz. İşiyle ilgili bir şey – sanırım burada çalışıyor ama başka bir yerde yaşıyor. Hafta içi gider gelir. Bir anahtarım var – aşağıdaki kutudan onun postalarını getiriyorum. Çoğu çöp ama o küçük kutuları dolduruyor ve o zaman da yönetici kızıyor."

Rosie ürperdi – kesinlikle oydu! O olmak zorundaydı. Perşembe akşamları. Kadınlar.

"Açabilir misiniz?" diye sordu Rosie.

Conway kadın cevap veremeden atıldı. "Buna gerek olmayacak..."

Ama kadın çoktan zincirine takılı anahtarları kurcalayacak 2Y'ye doğru yürümeye başlamıştı.

"Benim için fark etmez," dedi. "Evde değil. Bugün cumartesi."

Gabe nihayet yardıma koştu. "İçeri girmemizde sorun yok," dedi memurlara. "Anahtarı vererek rıza göstermiş. Biz de polis değiliz..."

Rosie ondan kurtuldu ve aceleyle komşunun yanına gitti. Kadın o sırada anahtarı deliğe sokmuştu.

Pearson ve Conway hareket etmedi. Onu ya da Gabe'i daireye girmekten alıkoymak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Kapı açıldı. Komşu içeri girdi, kapının altından atılmış birkaç broşürü almak için eğildi.

Ama Rosie çoktan onun önündeydi. Kız kardeşinin ismini haykırıyordu. "Laura!"

Gabe de içeri girmişti. "Biraz etrafa bakabilir miyiz?" diye sordu komşuya.

Rosie komşunun şimdi onları içeri alma kararını sorguladığını hissedebiliyordu – bunun artık komşusunun bir arkadaşını aramakla ilgili olmadığını görmeye başlıyordu.

"Kısacık ve hızlıca, tamam mı?" dedi. Sesi sinirliydi.

"Laura!" Rosie salona koşturdu, daireler çiziyordu. Sonra da yatak odasına, banyoya, dolaplara, açılan kapılara tekrar tekrar kardeşinin ismini seslendi.

"Laura!"

Gabe antrede komşuyla ve köpeğiyle sessizce durdu. Bilgi kemiklerine işlerken Rosie onlara baktı. Onun için bu her şeydi – bu adamı tanıyan kadınları bulmak. Nerede yaşadığını bulmak. İşte şimdi buradaydı – kız kardeşinin belki saatler önce bulunduğu yerde. Ama hiçbir şey yoktu. Kız kardeşinden iz yoktu. Bir arbede izi yoktu. Hatta lavaboda bir bardak bile yoktu.

"Temizlik şirketi cuma günleri geliyor," dedi kadın. "İsmini ister misiniz?"

Gabe bir şeyler söyledi. Kadın da ona bir şeyler söyledi. Telefonunu çıkardı. Gabe de telefonunu çıkardı. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Eğer temizlik şirketi yanlış bir şey görmüş olsaydı polisi çağırırdı. Buldukları bir şeyin yanlış olmadığını düşünmüşlerse de onu temizler ve sonsuza kadar yok ederlerdi. Kız kardeşinden kalan tüm kanıtlar gitmiş olurdu.

"Gabe!" diye bağırdı Rosie. Gözyaşlarının kuru cildine batmaya başladığını hissedebiliyordu.

Kadın açık kapının orada durdu. "Artık kilitlesem iyi olur," dedi. "Eddie'nin numarası var bende. Sizin için arayabilirim..."

Gabe, Rosie'ye doğru birkaç adım yürüdü ve onu sıkıca tuttu. "Tamam," dedi. "Bu iyi haber. Burada bir şey olmamış – bak. Hiçbir şey olmamış..."

Rosie başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. "Bir numara vardı," diye fısıldadı. "Listede... Birkaç hafta öncesine kadar uzanan aramalar ve mesajlaşmalar. Çok kez..."

"Ne numarası?" diye sordu Gabe.

Ama Rosie cevap veremedi.

"Rosie! Hangi numara?" diye sordu yeniden.

"Joe'nun... Joe'nun numarası."

OTUZ DÖRT

Laura. Seans On İki.

İki Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Sakinleş, Laura. Seni hiç böyle görmemiştim...
Laura: Hayır! Bana söylemelisin! Hemen şimdi! Hemen şu an!
Dr. Brody: Bu karmaşık bir şey. Anlamaya hazır olmanı istiyorum.
Laura: O kısmı geçtik, Kevin. Bilmem gerekiyor. Sadece söyle bana! Bana bir hasta gibi davranmaktan vazgeç.
Dr. Brody: Laura... bu haksızlık.
Laura: Bana bunu kendi kendime yaptığını söyledin – bir şeyi kanıtlamak için. Bana bunun ne anlama geldiğini eninde sonunda anlayacağımı söyledin, sürekli kanıtlamaya çalıştığım kahrolasıca şeyin ne olduğunu...
Dr. Brody: Tamam, sadece sakinleş. Çok sinirlisin. Seni bu kadar sinirlendiren ne?
Laura: Sadece. Söyle. Bana!
Dr. Brody: Peki. Kendine kanıtlamaya çalıştığın şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorsun, seni sevmeyecek, muhtemelen kimseyi sevemeyecek bunca adamı neden seçtiğini ve kendini neden onların önüne attığını ve neden zihnine, kalbine, bedenine girmelerine izin verdiğini...

Laura: Evet, söyle bana, bu iğrenç, kınanacak, belli ki sana o saf özfarkındalığına değmeyecek şeyler gibi görünen o şeyleri neden yaptığımı söyle.
Dr. Brody: Sen sevilemezsin!
Laura: Ne?
Dr. Brody: Kendine sürekli olarak kanıtlamaya çalıştığın şey, tüm hayatın boyunca olduğu gibi boktan hissetmen... Böylece geçmişi tekrar edeceğinden emin olacaksın ta ki ölene ve gömülene kadar, asla değişmeyeceksin, asla ilerlemeyeceksin. Laura Lochner, onlara her şeyi vermene rağmen erkekler seni sevmiyorlar. Çünkü sen sevilemezsin. Şimdi mutlu musun? Öğrendin!
Laura: Tanrım, Kevin.
Dr. Brody: Ama bu doğru değil. Asla doğru olmadı. Anlamanı istediğim şey bu! Kanıtlamaya çalıştığın şeyin doğru olmadığını anlamanı istiyorum.. Sen sevilebilirsin. Ve ben seni seviyorum, Laura. Seni seviyorum.
Laura: Kevin...
Dr. Brody: Bana ne olduğunu anlat. Neden bu kadar üzgünsün?
Laura: Yapamam. Söz verdim.
Dr. Brody: Kime söz verdin?
Laura: Joe'ya. Joe'ya söz verdim. Kız kardeşimin kocası.

OTUZ BEŞ

Laura. Önceki Gece.

Cuma, 01:00 | Branston, CT.

Jonathan pizza yiyor. Mutfak tezgâhında ayakta durarak, tabaksız ve peçetesiz yiyor. Buzdolabının arkasında bulduğu bir birayı ikiye bölüyor. Bir bardak bana ve şişede kalan da ona.

Sanki dünyada açlıktan başka bir kaygısı yokmuşçasına pizza yiyor ve bira içiyor. Memnuniyetle inliyor.

"Aman Tanrım," diyor. "Bu gecenin körü pizzalarının olayı ne böyle?"

Tezgâhın diğer tarafında ona katılıyorum ama yemeyi başaramıyorum çünkü daha az önce bir tabak dolusu endişe yuttum.

Birayı içiyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

Bana bakarak omuz silkiyor. "Endişelenme. Kalanları yarın yerim."

"Pizza hakkında endişelenmiyorum. Diğer her şey hakkında endişeleniyorum." *Diğer her şey* deyişimi düşünüyorum ve bedenimi bir ürperti sarıyor.

Diğer her şey: (a) arabasında çıldırmam ve parka koşmam; (b) karanlık, çarpık geçmişimi açığa vurmam; (c) onu baştan çıkarmam; (d) mutfağında çıldırmam ve (e) onu işlemediği sayısız suçla itham etmem.

Bu sefer bana buruk bir gülümsemeyle bakıyor ve sevimliliği-

ne dayanamıyorum. Gömleği gevşekçe dökülüyor, kolları kıvrılmış ve üstteki iki düğmesi bağlı değil. Saçları ellerim yüzünden darmadağınık, parmaklarım sürekli saçlarındaydı. Bunu yeniden yapmak istiyorum. Saçına dokunmak. Göğsüne dokunmak, sırtına dokunmak, yüzüne dokunmak. Çeşitli sonuçlara varırken etrafta daireler çizip duruyorum. Bu, başımı döndürüyor. Bitkinleştiriyor. Kendimi onun kollarına bırakmak ve uykuya dalana dek içimdeki her şeyin boşalmasını istiyorum. Nihayet zihnim dinlenene kadar.

"Ben diğer her şeyi sevdiğimi söyleyebilirim," diyor iki ısırık arasında. "Bazılarını diğerlerinden daha çok ama hayat böyle değil mi?"

Kibarlığına inanmak benim için zor. Ama inanıyorum. Boğazımdan itekleyerek kendimi yutmaya zorluyorum çünkü geçmişi tekrar etmeyeceğim. Artık değil. Çünkü bir dönüş daha yapabilirim.

"Sanırım yeniden randevulaşmak konusunda aceleci davrandım," diyorum. Şu an hasar tespiti yapıyorum. Eğer beni açıp kafamın içindekini görse beni kapı dışarı edip kapıyı üstüme sürgülerdi.

"O bahsettiğin kötü ayrılıktan sonra mı?" diye soruyor.

Başımı evet der gibi sallamaya başlıyorum ama sonra hayıra çeviriyorum. "Bundan daha fazlası. Yaz boyunca bazı şeyler öğrendim. Kendim hakkında, çocukluğum hakkında. Hâlâ çözmeye çalıştığım şeyler."

Bir parça pizza kenarını kutuya bıraktıktan sonra yeni bir dilim alıyor. "Eh, teknik olarak ikinci randevumuz olduğu için hadi anlat. Hepsini," diyor. "Bu yaz çözümleyemediğin şeyin ne olduğunu anlat."

Tezgâha yaslanıyorum, ayaklarım muşamba zemine sımsıkı basıyor.

"Babam hakkında. Daha doğrusu, aslında annem hakkında."

"Babanın anneni aldattığını ve hepinizi bir kadın için terk ettiğini söylemiştin. Onu on altı yıldır görmüyordun, değil mi?"

"Hafta sonları gitmemiz gerekiyordu. Boston'a ayda iki kere. Rosie on yedisine kadar gitti ben reddettim. Bunu yapmamın annemi mutlu ettiğini gördüm ve Dick de beni hiç zorlamadı. En azından bana söylenen bu. *Baban istersen gidebileceğini söyledi ama gitmek zorunda değilsin.* Bence eğer Rosie gitmeyi reddetseydi farklı olurdu."

"Neden? Onu daha çok mu seviyordu?"

Bu kez büyük bir merakla bakıyorum ona. Çok korkunç bir soru olsa da tam isabet. Jonathan'ın zeki ve dürüst oluşunu seviyorum. Evet, sanırım. Dürüst.

Bana her şeyi göstermeyi önerdi. Kendisini internette araştırmayı, e-postalarına bakmayı. Ama bu gece yeterince zarar verdim. Yarın zamanım olacak – tüm günüm benim olacak çünkü Rosie beni uyandıracak ve iyi olduğumdan emin olmak için odaya yavaşça girerken kapı gıcırdayacak, zemin gıcırdayacak. Elinde değil.

"Evet," diyorum onun kadar cesurca. "Onu daha çok sevdi. Çok kısa bir süre önce kabullenebildim bunu. Gözüme sokulması gerekti. Kanıtların önüme serilmesi gerekti."

Ona, annemin Kaliforniya'ya taşındığında bana gönderdiği kutunun içinde bulduğum fotoğrafı anlatıyorum. Odamdaki eski pılı pırtıyla doluydu – plastik kupalar ve madalyalar, sanat projeleri, yaz kampında eve yazdığım mektuplar. Ve fotoğraflar.

"Onu ekran koruyucum yaptım," diyorum.

Yemeyi bırakıyor ve yanımda tezgâhın üzerine eğiliyor. "Bir dakika, o kutudan yüzündeki üzüntüyü görebileceğin bir fotoğraf seçtin, öyle değil mi? Küçük çocuk suratın üzgün çünkü babanın kız kardeşini daha çok sevdiğini biliyorsun. Ve onu her gün bakmak zorunda olduğun bir yere mi koydun?"

Biraz kahkaha atıyorum çünkü haklı. Çok saçma. Öte yandan çok da anlamlı.

"Unutmak istemedim. O yüzü görmek istedim, kameranın arkasındaki babama bakıyorum ve hiç şüphem olmadan benim içimde yaşadığını biliyorum."

"Bu korkunç," diyor. "Çok üzücü. Üzgünüm, Laura. Gerçekten – ailemin beni sevmediğini düşündüğümü hayal edemiyorum. Hatta kız kardeşimle, ebeveyn olarak yaptıkları korkunç şeylerden şikâyet ettiğimizde bile..."

"Annen seni futbol antrenmanından geç mi aldı?"

"Her zaman! Nereden bildin?"

Şimdi ikimiz de gülümsüyoruz.

"Ama bunlardan şikâyet etsek de bizi sevip sevmedikleriyle ilgili bir şüphemiz yoktu."

Kendi kendime bunun ne kadar normal olduğunu düşünüyorum. Dünyamızdaki yetişkinler için –ayrıcalıklıların dünyası– bunun nasıl da sıradan bir şey olduğunu. Bunu hayal etmenin bile benim için ne kadar zor olduğunu.

"Senin adına sevindim," diyorum. "Rosie için de mutluyum."

Sonra Dr. Brody'den öğrendiğim şeyleri düşünmeye devam ediyorum. Geçmişi tekrar etmek için nasıl beni hiç sevmeyecek adamları seçtiğimi. Çok tanıdık bir duygu için hasret çektiğimi. Nihayetinde yeterli gelmenin, onu düzeltmenin ve kendimi sevdirmenin peşinde hasret çektiğimi. Mitch Adler'a da bunu yaptığımı.

Bir gün West Otel'de Dr. Brody'yle, Kevin'la seviştikten sonra öylece uzanırken kafama dank etmişti. Kendimi güvende ve korunaklı hissediyordum. Şu meseleler hakkında konuşuyorduk ve aniden tüm parçaların yerine oturduğunu fark ettim. Mitch'in onların yaptıkları yüzünden öldüğünü.

Jonathan'a Dr. Brody'den ya da kendimle ilgili pek çok şeyi nasıl anladığımdan bahsetmiyorum.

Joe'dan ve paylaştığımız sırdan da bahsetmiyorum.

Sadece çözdüğümü ve Mitch'ten sorumlu hissettiğimi söylüyorum. Eğer normal bir kızın yapacağını yapmış olsaydım, benimle o arabada olmayacaktı. Eğer bir ağacın arkasında öpüşürken ona cehenneme gitmesini söylemiş olsaydım.

Jonathan aniden sessizleşiyor ve bu benim cesaretimi kırıyor.

litch Adler'la ilgili bir şey onu etkilemiş olmalı. Belki de benim-
: burada olduğuna inanamıyor – birisini öldürmüş olabilecek
ir kadınla. Ya da belki de ona lisedeyken boğulan adamı hatırla-
ıyor. Ya da belki başka bir şey. Benim hayal bile edemeyeceğim
›ir şey. Kaldı ki benim çok renkli bir hayal gücüm vardır.

"Benim de onlardan biri olup olmadığımı merak ediyor mu-
ıun?" diye soruyor bir süre sonra. "Senin şu yanlış adamların-
lan biri?"

Bu kez benim dürüst olma zamanım. "Öyle olsaydın bunu
›ilemezdim. Şu an sorun da bu zaten. Bu, renk körü olduğunu
›ilmen ve sonra da birinin sana ağaçtaki yaprakların ne renk ol-
duğunu sorması gibi."

"Yani kanıt topluyorsun – ilkbahar mı sonbahar mı? Akçaa-
ğaç mı meşe mi? Bu herif neden o boktan arabayı kullanıyor?"

Başımla onaylayarak cevap veriyorum ve çıplak ayak par-
maklarıma göz atıyorum.

"Eğer bu seni daha iyi hissetirecekse artık daha çok yapıyo-
rum. Şu Allahın belası sitede randevulaşmaya başladığımdan
beri. Herkes yalan söylüyor. Satır aralarını okuman gerekiyor,
fotoğraflarda saklı ipuçlarına bakman. Bazen yüz yüze gelene
kadar anlayamıyorsun."

"Ya da onları Googlelıyorsun – ve gerçek isimlerini kullan-
dıklarını umuyorsun."

"Hahah," diyor. "Ama bunu sen de yaptın Laura *Heart*."

Evet, yaptım.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?" diye soruyor.

"Bilmem."

Bir koluyla arkamdan sarılıp beni kendine çekiyor. Tezgâha
eğildiğimizde bedenlerimiz birbirine baskı yapıyor. Bedeni şim-
di ılık ve garip bir şekilde tanıdık.

Kollarımı boynuna sarıp yanağımı göğsüne yaslıyorum. Kal-
binin attığını duyuyorum ve bu beni yatıştırıyor.

Ama sonra her şey değişiyor.

"Bence..." diyor bir elini kalçamda hareket ettirip Rosie'nin ebisesinin kenarını bulmaya çalışırken. Sonra eli kumaşın altından yukarı, yukarı ve içeri doğru hareket ediyor.

Kulağıma fısıldıyor.

"Bence yeniden sevişmeliyiz."

Sesi derin ve donuk, bedenimi tecrit ediyor. Elleri elbisemi ve saçlarımı çekiştirirken kaslarım kaskatı kesiliyor. Islak ağzıyla boynumu öpüyor, pizzayı silip süpürdüğü gibi beni de bir anda silip süpürüyor.

Neler oluyor? Sorunun cevabını bulacak bir yer yok. İçgüdülerin bulunması gereken yeri, mantığın sesini duyabileceği bir noktayı arıyor ama bulabildiği tek şey bir boşluk.

Bu benim arızam. Benim büyük zaafım. Tek yapabildiğim kanıtlara bakmak.

Nezaket nerede? Dürüstlük nerede? Az önce onun karşısında ruhumu çırılçıplak bıraktım. Tam da bu konuda ne kadar savunmasız olduğumu söyledim – erkekler konusunda emin olamayışımdan, pişmanlık duymaktan. Ve yıllar önce yaşanan şiddetten.

Yeniden söylüyor. "Seni hemen şu an sikmek istiyorum." Elimi sıktığımı hissediyorum. Kaskatı bir top, katlanmış parmaklar. Avucuma batan tırnaklar. Bir yumruk.

Başını çevirdiğinde gözlerimi açıyorum ve tezgâhtaki çantamı görüyorum. Şimdi aklımda tek bir düşünce var – ne yapmam gerektiği konusunda tek bir düşünce.

KAÇ!

Belki önemli bir şey değildir. Biliyorum. Bazı insanlar bunu seviyor – fiziksel tutkuyu, müstehcen sözleri. Ama bir yandan da elinin o yumuşak dokunuşlarının üzerinden daha bir saat bile geçmedi. Az önce sona eren samimi konuşmamızla hiç uyuşmuyor. Anlamak için aletlerim yok.

"Gitmem gerek," diyorum. Ama kelimeler kolay çıkmıyor. O üzgün çocuk, o *aptal* çocuk onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyor.

O çocuktan nefret ediyorum. Beni hiç dinlemiyor.

Jonathan durmuyor, ben de bu kez öfke dolu bir sesle tekrar söylüyorum.

"Gitmem gerek."

Onu üstümden itip çantamı kapıyorum. İçini açıp anahtarlarımı arıyorum. Jonathan ayakta duruyor. Utanmış görünüyor ama umurumda değil. Baştan çıkarıcı, seksi ya da başka bir şey olmaya çalışması umurumda değil. Gitmem gerek.

"Laura," diyor. "Üzgünüm – bir şeyleri yanlış mı yorumladım? Bağ kurduğumuzu düşünmüştüm."

Kahretsin! Anahtarlarım nerede?

Elim bir kâğıt parçasına değiyor ve aklıma daha önceki bir his geliyor. Kontrolümü kaybetmeden hemen önce. Yatağına girmeden önce. Yüzüğünü bulmadan önce.

Bu sefer tutup çıkarıyorum. Oldukça ağır, çantadan kurtulmasıyla birlikte anahtarlar yere düşüyor. Jonathan onları kaldırmak üzere yere uzanıyor ve bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum. İyi olduğu için. Çok fazla nefret yayılıyor.

Kimsin sen, Jonathan Fielding?

Kâğıdı açıyorum. Tıpkı diğerleri gibi. Siyah mürekkeple yazılmış bir cümle. Sadece bu seferki beni daha çok korkutuyor. Bu seferki tehdit değil. Bir sonuç.

"Nedir o?" diyor Jonathan. "Ne yazıyor? Yüzün kireç gibi oldu."

Nottan kafamı kaldırıp bakıyorum. Yeniden okumama gerek yok – asla unutmayacağım kelimeler. Karşımdaki yabancıya bakarken kelimeleri olduğu gibi söylüyorum.

Şansın varken gitmeliydin.

OTUZ ALTI

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 13:00 | Branston, CT.

Rosie, Conway ve Pearson'ın peşinden karakola gitti. Gabe de onunla gitmeyi önerdi ama Rosie ona eve dönüp Edward Rittle'ı ve bağlantılı olduğu iki şirketi araştırmasını söyledi.

İlki, daireyi kiralayan limited şirketiydi – *362 Maple Street*. Şirket, ismini binanın olduğu sokaktan alıyordu. Gabe, şirketin sırf Rittle'ın isminin geçmeyeceği bir kiralama işlemi için kurulduğundan emin olduğunu söyledi.

İkincisi finans şirketiydi – *Klayburn Capital*. Laura koruma fonuna kayıtlı bir numaraya aramalar yapmıştı. Laura, Jonathan Fields olduğuna inandığı bir adamla bağlantı kurmak için bu numarayı aramıştı.

Rosie şimdi bir konferans salonunda oturmuş, Laura'nın telefonuna kayıtlı numaraların sıralandığı çıktıya bakıyordu.

Pearson onunla oturuyor, sabah aldığı notlara göz atıyordu.

Genç memur aniden soran gözlerle baktı. "Edward Rittle'ın yapı şirketinde çalıştığını söylediğinizi zannediyordum – pencere değiştirme, değil mi? Bunun risk fonuyla ilgilisi ne?" Ama Rosie'nin duyduğu sadece bir sesti, söylenen kelimeleri algılamıyordu. Zihni başka bir şeyle meşguldü.

Kocasının numarasına bakıyordu. Aramaları ve mesajlaşmaları sayıyordu. Birçok aramanın olduğu günlerde ve hiç arama-

nın olmadığı günlerde ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Kocasıyla kardeşi arasında yaz başında ortaya çıkmış yoğun iletişimi açıklayacak bir örüntü bulmaya çalışıyordu.

Pearson soruyu tekrar etti ve bu sefer Rosie kendini zorlayarak dinledi.

"Bilmiyorum," dedi. "Belki risk fonu pencere şirketinin sahibidir. Belki pencere şirketi için çalışıyordur. Ya da risk fonu için. Şu kadın, Kimmie Taylor – bildiği şeylerin detaylarını sormadım. Ama Gabe öğrenecektir. Bu onun işi."

Pearson başıyla onayladı, dudakları sıkıca kapandı ve köşelerden bir gülümsemeye dönüştü. Sempatik olmaya çalışıyordu ama Rosie bunu patronluk taslamak gibi algıladı. Sempati istemiyordu. Kız kardeşini bulmak istiyordu.

Telefonuna bir mesaj geldi. Joe'ydu, hâlâ karakolda olup olmadığını soruyordu. Daha önce burada olduğu konusunda yalan söylemişti ama şimdi gerçekten buradaydı. Rosie kocasının ekrandaki ismine baktı. Telefonu duvara fırlatmak istedi.

"Lavaboyu kullanabilir miyim?" diye sordu Rosie. Onu arayıp durumu kontrol etmek zorundaydı. Eğer aramazsa mesaj atarak soru sormaya devam edecekti. Eninde sonunda Rosie'yi bulacaktı ve Rosie, onu görmeye hazır değildi.

Pearson sandalyesini iterek kalktı. "Sizi götüreyim," dedi. Odadan çıktılar ve köşeyi döndüler. Rosie bir ses duydu –bir erkek sesi– *perşembe akşamıyla* ilgili bir şeyler hakkında bağırıyordu.

Adımlarını hızlandırarak sese doğru ilerledi. Pearson da peşinden gitti.

"Bu o mu?" diye sordu Rosie. Geniş bir odada bir adam nöbetçi polise bağırıyordu.

Rosie, onu tekrar koridora doğru çekiştiren Pearson'a çabucak göz attı.

"Bu o! Bu Edward Rittle!"

Pearson eliyle Rosie'nin kolunu kavrasa da Rosie onu hızlıca itti. Bir dakika sonra, Gabe'le birlikte findlove.com'da fotoğrafla-

rını bulduğu adamın karşısındaydı. Kız kardeşini en son gören adamın.

"Jonathan Fields!" diye bağırdı.

Koluna tutundu. Memur Pearson hemen arkasındaydı. Adam geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Rosie'ye ürpertiyle baktı.

İki günün umutsuzluğu üzerine yığıldı ve Rosie kendini kaybetti. Bağırmaya başladı.

"Sen Jonathan Fields mısın? Söyle bana! Kız kardeşim nerede?" Onu tekrar yakalamak için hamle yaptı ama adam onu itti.

"Birisi bir şey yapsın!" diye bağırdı adam.

"Bayan Ferro!" Pearson, Rosie'yi zaptetmeye çalıştı. Rosie'nin kollarını yakalayıp iki eliyle arkasında tuttu. Ama Rosie güçlüydü. Onun tutuşundan kurtuldu ve bu sefer adamı iki avucuyla göğsünden itti. Adam geriye doğru sendeledi.

"Neler oluyor? Biri onu durdursun! Bana saldırdı!"

"Bayan Ferro!" diye bağırdı Pearson ve sonra cebinden kablo bağı çıkardı, Rosie'nin kollarını yeniden yakaldı ve sıkıca tuttu. "Beni sizi alıkoymak zorunda bırakmayın..."

Memur Conway geldi ve adama eşlik ederek oradan uzaklaştırdı. O sırada Pearson, Rosie'yi tutuyordu. "Bu o!" diye bağırdı Rosie, Pearson'ın tutuşundan kurtulmaya çalışarak.

"Bu o! Kız kardeşim onda!" Sonra birden Pearson'un üzerine yığıldı. Pearson, kollarını açarak onu tuttu.

"Hişşş... Sakinleşin, Bayan Ferro."

"Bu o... Bu o..." Rosie kelimeleri tekrar etti ama adam koridorda uzaklaştıkça sesi yumuşamaya başladı.

Yirmi dakika sonra Joe, Rosie'nin, kız kardeşiyle aralarındaki aramaları ve mesajlaşmaları saydığı konferans salonuna girdi. Rosie oturduğu yerde ellerini izliyordu. Joe'ya bakmadı.

"Tanrım, Rosie..." Joe dikkatlice küçük masanın etrafında

döndü ve onun önünde eğildi. "Neler oldu? Bekleme odasında bir adama saldırdığını söylediler."

"Oydu Joe. Jonathan Fields'tı. Ama gerçek ismi o değil. Perşembe akşamı buradan iki blok ötedeki bir dairedeydi. Bir kadınla – komşu onları duymuş. Laura'yla birlikteymiş."

Joe iç geçirerek başını öne eğdi. "Tamam ama ona saldırmak zorunda mıydın? Şu an adamla Laura hakkında konuşuyorlar. Ama dava açmak istiyor."

Mükemmel, diye düşündü Rosie. "Laura'ya bir şey yaptı. Biliyorum. Hissediyorum. Laura o dairedeydi! Şimdi de ne yaptığını biliyorum diye bana dava mı açacak? Herkes aklını mı kaçırdı?"

Joe, Rosie'nin sırtına dokundu. "Tamam. Sadece sakinleş."

Rosie birdenbire ayağa kalktı. "Sakinleşmeyeceğim! Bu çılgınlık... O daireyi adli tıpçıların incelemesi gerekiyor. Onu sorgulamaları gerekiyor, nazikçe soru sormaları değil. Başka kadınlara ne yaptığını biliyor musun? O bir canavar!"

Joe, odayı arşınlayan Rosie'yi izledi. Şimdi konuşamazdı çünkü onu hatalı olduğuna ya da o adamı götürdükleri iki yan kapının ardında neler olduğu konusunda sinirlenmemesi gerektiğine ikna edemeyeceğini biliyordu. Ama bu, Rosie'ye inandığı anlamına gelmiyordu. Ya da akıllıca davrandığını düşündüğüne.

"Mason nerede?" diye sordu. Joe'nun oğullarıyla yalnız olduğunu hatırlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ona ne yaptın?"

"Rosie!" Joe şimdi kızgındı. "Zoe'yi aradım. Sana mesaj attım. Ne yaptığımı düşündün? Senin neyin var?"

Siktir. Ona bunu söylemişti. Zoe eve gelmişti. Özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapmaya hazır değildi.

Joe masadaki kâğıtları gördü. Hızlıca bir göz attı, sonra ne olduklarını anlamak için bir daha baktı.

"Telefon kayıtları mı?" diye sordu temkinli bir tavırla. "Ne buldular?"

Rosie, Joe'nun kâğıtları alışını izledi. Onun numarasını işaretlemişti – onun telefonuyla Laura'nın telefonu arsındaki her bir arama ve mesaj için gri bir nokta.

İşaretleri görünce yüzü değişmedi ama Rosie, onları gördüğünü biliyordu. Kanıt.

"Rosie..." Şimdi sesinde pişmanlık vardı. Kâğıtları bıraktı ve sonra ona baktı.

"Haftalar sürmüş," dedi Rosie, kollarını göğsünde birleştirerek. "Ayrıca onu New York'taki evinde ziyaret etmişsin. Sonra o geceler boyunca uykusuz takılmalar, sarhoş olup gülmeler. Sizi yukarıdan duyuyordum. Yatakta oğlumuzla uzanmışken, ona bu kadar cömert davrandığın için ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum. Çok üzgünken onu güldürdüğün için. Hiç düşünmedim... Hiç aklıma gelmedi."

"Neyi düşünmedin?" Joe'nun kafası karışmış gibiydi. "Şimdi ne düşünüyorsun? Ne bulduğunu düşündün?"

Rosie göğsünde bir baskı hissetti, sanki ağlamak üzereydi ama gözyaşları gelmedi. Çok yorgundu.

Ellerini yukarı doğru kaldırdı. "Ona olan bu mu?" Rosie soruyu zihnine düşer düşmez sordu. Belki soru, Laura'nın oda arkadaşı onun ismini söylediğinden beri oradaydı. Belki de Laura'nın kayıtlarında onun numarasını gördüğünden beri. Fark etmezdi – şimdi buradaydı. Parçalar yere düşüyordu. "Onun kayboluşuyla bir ilgin var mı?"

Joe donakalmıştı, Rosie onun dünyasının dağıldığını görebiliyordu.

Ama dünyası Rosie gerçeğe tesadüf ettiği için mi dağılıyordu? Yoksa aralarındaki her şeye ölümcül bir darbe savurduğu için miydi? Hayat boyu arkadaşlık ve güven. Ve sevgi.

"Bundan ne anlamalıyım, Joe? Benden habersiz kız kardeşimle görüşüyordun. Arayıp mesaj atıyordun. Geç saatlere kadar onunla sohbet ediyordun. Derken her şeye yeniden başlamak istediği bir gece, başka bir adamla buluştuğu gece, birden ortadan kayboldu."

Aman Tanrım... Başka bir düşünce. Başka bir kanıt aniden önündeydi.

"Perşembe gecesi neredeydin? Yataktan çıktıktan sonra? Ne

zaman gittiğini bile bilmiyorum çünkü Benadryl ve şarap yüzünden sızmıştım ki sen de ilacı aldığımı gördün."

Hâlâ cevap yoktu. Kocasından ne bir ses ne bir hareket gelmişti. Artık geri dönüş yoktu. Hiçbir şeyin olduğu gibi görünmediği bu karanlık yere adımını attı. Kocasına, hayatı boyunca tanıdığı adama baktı ve onu hiç tanımadığına kendini ikna etti. Korkunçtu ama bir yandan da gerçeği bilmek rahatlatıcıydı.

"Kıskandın mı? Onu takip mi ettin? Tanrım, Joe... Ne? Ne oldu?"

Joe cevap vermeyince Rosie masaya oturdu ve ellerinin üzerine kapandı.

Joe'nun bir sandalye çektiğini ve karşısına oturduğunu duydu. Sandalyesinde asabi asabi kıpırdandı.

"Benimle Laura arasında her ne olduğunu düşünüyorsan seni temin ederim ki yanılıyorsun. Ben asla..." Sonra durdu, kendi kelimelerinde boğuldu. "Onu asla incitmem. Asla."

Rosi ona baktı ve Joe'nun gözlerinin yaşla dolduğunu gördü. Ama çenesi kaskatıydı, öfke ve pişmanlıkla doluydu.

"Nereden bileceğim? Sana nasıl inanabilirim? İnsanlar birini sevince her türlü şeyi yapıyorlar..."

"Hayır..." dedi Joe yeniden. "Laura'yı asla incitmem!"

Rosie de kendi cümlesini tekrarladı. "Nereden bileceğim?"

Sonra Joe sanki cevabını tartar gibi durakladı. Söylecekleri, Rosie'nin hayal bile edemeyeceği şeylerdi.

"Çünkü Laura benim kardeşim. Benim *biyolojik* kardeşim."

OTUZ YEDİ

Laura. Seans On Beş.

Altı Hafta Önce | New York City

Dr. Brody: Bana sonunda Joe'dan bahsettiğin için memnunum. Bu konuda nasıl hissediyorsun?
Laura: Başlarda şaşırdım. İnanamadım. Çok fazla sorum vardı – annemin onun babasıyla ilişkisi ne kadar sürmüştü? Kimler ne zamandır biliyordu? Nasıl ortaya çıkmıştı?
Dr. Brody: Baban sen doğmadan önce biliyordu, değil mi?
Laura: Nereden biliyorsun?
Dr. Brody: Çünkü bu her şeyi açıklıyor. Görmüyor musun? Yapbozun eksik parçası.
Laura: Dick beni sevemedi çünkü benim onun kızı olmadığımı biliyordu, ondan mı?
Dr. Brody: Bundan daha fazlası Laura – sen karısının ihanetinin cisimleşmiş hâliydin. Erkekliğine bir ihanet – üstelik bir komşuyla. Sonra aileyi korumak için sen onun çocuğuymuşsun gibi davranmak ve bunu herkesin gözü önünde yapmak zorunda kaldı. Sen mahallenin birbirine yakın olduğunu söylemiştin, partiler, doğaçlama toplantılar. Joe'nun ailesi o liseye başlayana kadar taşınmamıştı, değil mi?

Laura: Evet. Joe, babasının annesine o zamana kadar anlatmadığını söyledi – bu da çok fazla şeyi açıklıyor... Bayan Ferro'nun neden bizim aileyle o kadar arkadaş canlısı olduğunu ve Bay Ferro'nun da neden o kadar mesafeli olduğunu. Onun asosyal olduğunu düşünüyorduk.
Dr. Brody: Umarım bunun babanın davranışını mazur göstermediğini anlıyorsundur. Sen bir çocuktun. Senin hatan yoktu. Sana istediğini vermenin bir yolunu bulmalıydı – her çocuğun istediği şeyi.
Laura: Sence bu bana yardım eder mi – bu bilgi?
Dr. Brody: Etmez mi? İçindeki çocuk babasının onu neden sevmediğini soruyordu, şimdiyse biliyor. Onunla hiçbir ilgisi yok. Şimdi geçmişi tekrar etmemek için yanlış adamları seçmeyi bırakmalı. Hepsi bitebilir!
Laura: Ona bir de sen anlatmayı dene, Kevin. Beni dinlemiyor.

OTUZ SEKİZ

Laura. Önceki Gece.

Cuma, 01:15 | Branston, CT.

Jonathan notu okuyor. Bana endişeyle bakıyor.

"Bunun anlamı ne?" diye soruyor.

Ona, eve döndükten sonra aldığım dördüncü not olduğunu söylüyorum. Her notta ne yazdığını ve onları nerelerde bulduğumu söylüyorum ve bunu yaparken yüzünde bir ipucu arıyor, beden hareketlerine bakıyorum. Bunu yapıyorum ama şifreleri çözecek kabiliyetim yok. Beynim bu arıza karşısında topallıyor, içgüdü ve aklın yer aldığı o koca delikte.

"Laura..." diyor. Şaşkınlığı gerçek gibi duruyor ama ona güvenemiyorum. "Neden polise gitmedin? Bu ciddi."

Notu geri alıyorum. Katlayıp çantaya koyuyorum.

"Bilmiyorum." Gerçek bu.

"Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı? Mitch Adler'ın ailesi mi? Ya da bir arkadaş? Peki ya akıl hastanesine gönderilen evsiz adam?"

"Hiçbirinin ailesi buralı değil ama benim döndüğümü duyunca dönmüş de olabilirler. Sonra arkadaşları da var - sanırım, herhangi biri olabilir. Mitch çok popülerdi. Ama bunca yıldan sonra kim bununla uğraşır ki?"

Jonathan'ın gözleri aydınlanıyor. "Peki ya şu diğer kız? Adı neydi? Britney – Mitch'in öldürüldüğü gece partide olan kız? Bir

yıldır onun kız arkadaşı olan. Belki de ona âşıktı ve seni aşkını elinden almakla suçluyor?"

Yüzü gözlerimin önünde canlanınca birden başım dönüyor. *Britney*. Uzun sarı saçlar. Büyük mavi gözler. On altı yaşında olmasına rağmen çıkık bebek yanakları. Bunu hiç düşünmemiştim. O geceden sonra onu bir daha görmedim.

"Ama neden bu kadar zaman beklesin?"

Jonathan yere bakarak kafasını sallıyor. Saat sabahın birinde viski ve seks ve biradan sonra bir cevap bulmak için beynini zorlarken kaşları çatılıyor. Bir de pizza. *Yarım pizza.* Eğer söylediği kişi değilse –boşanmış, koruma fonu yöneticisi ve arabası galeride olan Jonathan Fielding değilse– gerçekten yiyebilir mi?

Ona bakıyorum. Dikkatle bakıyorum. Bir cevap bekliyorum ama gelmiyor.

Dr. Brody'nin bütün bunları bana açıklayışını hatırlıyorum. Bütün bu boşluğun ve arızanın nasıl oluştuğunu. Sevildiği söylenen ama bunu hiç hissedemeyen bir çocuk. Bir kolu çekiştirerek ona dönecek bir başı bekliyor. Hayatı boyunca tanıyacağı tek şey kafa karışıklığı. Şu an karşımdaki bu adamı izlerken hissettiğim de tam olarak bu.

Sadece kafa karışıklığı.

Buradan çıkmalıyım. Aklım anahtarlarıma gidiyor, yere düşen ve Jonathan'ın yerden aldığı anahtarlara. Onlara ne yaptı?

Hatırlıyorum –tezgâhın üzerine koydu– ve ben de kafamı oraya doğru çeviriyorum.

Ama birden yeni bir fikir atıyor ortaya.

"Peki ya New York'taki adam? Ya mesele geçmişle değil günümüzle ilgiliyse?"

Aniden durup bu yeni saçmalıkla yüzleşiyorum.

"Çok mantıksız. Beni terk etti. Haftalardır benimle iletişime geçmedi."

Ama Jonathan vazgeçmiyor.

"Ya senden her zaman yaptığını yapmanı bekliyorsa – geri

dönmeni, onun seni sevmesi için her şeyi yapmanı? Söylediğin bu değil miydi? Yanlış adamlarla ilgili örüntü?"

Bütün bunlardan sanki bir bilim projesini yürüten ortaklarmışız gibi bahsediyor. O bunlardan bahsettikçe her biri yumruk olup mideme iniyor, şiddetli darbelerle bedenimdeki havayı dışarı çıkmaya zorluyor.

Belki ben de tüm bunlardan, şimdi onun bahsettiği gibi bahsetmiştim, sanki hepsi geçmişte kalmış gibi bir kayıtsızlıkla. Geçen altı saatin her ânında sanki tam da burada, acaba onunla da yine aynı şeyi mi yapıyorum diye düşünmemişim gibi. Tanrım, o kadar mı oldu mu? Altı saat? Sanki bir ömrü Jonathan Fielding'le geçirmiş gibiyim.

Dr. Kevin Brody'yle ilgili yeni teorisini anlatıyor ve bunun üzerine düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Eğer Kevin yanlış adamsa ben tamamen kaybolmuşum demektir. Beni sevdiğini söyledi ve bunu benim her bir parçamı ve o parçaların nasıl da kırıklardan bir yığın oluşturduğunu bilerek söyledi. Sonra onları tamir etmeye başladı. Beni tamir etmeye başladı. Kırılmış adamları tamir etme örüntümü tersine çevirdi.

"Bilmiyorum," diyorum. "Bu onu bayağı deli yapar."

Yeni teorisi Jonathan'ın hoşuna gidiyor.

"İnsanlar deli," diyor. "Bunu daha anlamadın mı? Kimse göründüğü gibi değil."

Şimdi ona bakıyorum. Bana ne söylemeye çalışıyor? Donuk sesiyle bana beni *sikmek* istediğini söyleyişini düşünüyorum. Elinin yumuşak dokunuşunu, yatağına giderken tatlı iç geçirişlerini. Evet, kısa ama tatlı ve tutkulu.

Değil mi? O öyle değil mi?

Dr. Brody bana beni sevdiğini söylediğinde öyle değil miydi?

Jonathan çantama bakıyor. "Oraya en son ne zaman bakmıştın?" diye soruyor.

Bir an durup düşünüyorum çünkü çok hızlı ilerliyor. Teoriden teoriye, insanlıkla ilgili ahkâm kesmeye ve şimdi de Sherlock Holmes soru ve cevaplarına.

"Ah..." diye tekliyorum. "Evde. Bu, Rosie'nin çantası. Ondan ödünç aldım."

Çenesini ovuşturuyor ve sonra kara kara düşünmeye başlıyor. Ardından, "Sana verdiğinde boş muydu?" diye soruyor.

Buradan nereye varacaksın, yalancı Jonathan Fielding?

"Sanırım öyleydi," diyorum. Ama aslında bilmiyorum.

"Kendin mi aldın yoksa o mu sana verdi?"

Kahretsin. Şimdi de onunla birlikte saçma şeyler düşünmeme sebep oluyor. Rosie'nin elbisesi, vişne kırmızısı ruj ve çantayla çıkışımdan itibaren tam olarak neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Çantanın tezgâhın üzerinde duruşunu hatırlıyorum. Rosie ve Joe yemek yapıyorlardı. Mason yarı çıplak etrafta koşturuyordu, neşeli bir ifadesi vardı. Ben hazırlanmak için yukarı çıkmadan biraz önce Gabe gitmişti. Kahkaha vardı... *İstediğin zaman bakımevlerine gidebilirsin...* Hahah, evet, o kırk yaşında. Bunu kim söylemişti, Gabe mi Joe mu? Joe'ydu galiba. Benimle böyle dalga geçmek Joe'nun yapabileceği bir şey.

Çantayı Rosie getirdi. Bunu şimdi hatırlıyorum. Mutfak tezgâhının üzerine koydu ama onu yanıma almadım çünkü yukarıdan içine koyacağım hiçbir şey yoktu. Sadece ruj, ki onu da yanımda aşağı taşıdım.

Çantayı açıp eşyaları içine tıkıştırdım – mutfaktaki ruju, sonra cüzdanımı ve arabada bıraktığım çantamdaki diğer şeyleri. Notu görürdüm. Hissederdim.

Öyle değil mi?

"Aldığımda boştu," diyorum ona. Ama çok da emin değilim.

"Emin misin?" diye soruyor tam o sırada, sanki zihnimi okur gibi. Yeniden.

Bunu düşünmeyeceğim. Bu not çantama Rosie, Joe ya da Gabe tarafından konulmadı.

Onları sorgulamama neden olmak istemesi ne kadar da sinsice. Ona bakarken gözlerim kısılıyor.

"Peki bir teori olarak şuna ne dersin: Parka koştuğumda çantamı arabanda bırakmıştım. Hatırladın mı?"

Sessizlik çöküyor. Jonathan bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

Sonra sessiziliği bozuyor. "Ne diyorsun?"

"Dışarı çıkarken notun çantada olmadığını söylüyorum. Çantayı da sadece senin yanında bıraktım – önce arabanda, sonra da evde," diyorum, kendim de yeni farkına vararak. "Tüm bu zaman boyunca tezgâhtaydı."

"Yani bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Bu geceden önce seni tanımıyordum bile. Üç not olduğunu söylemiştin, değil mi? Ben seni sitede bir hafta önce gördüm – ilk notun arabanın ön camına bırakılmasından çok sonra. Tanrım! Burada bir uçurumdan yuvarlanıyormuşuz gibi hissediyorum."

Geri çekilip etrafı temizlemeye başlıyor. Pizza kutusu dolaba, bardaklar lavaboya konuyor.

"Az önce bunu söylediğine inanamıyorum." Bana bakmıyor.

Aniden bunu söylediğime inanamayan ben oluyorum.

Ses o kadar yüksek ki zihnimde gümbürdüyor. *Bu yüzden kimse seni sevmiyor. Sen zarar görmüşsün ve kırılmışsın ve hiç kimse seni asla....*

Dr. Brody'ye onun dinlemeyeceğini söyledim – o elbisenin kolunu çekiştiren küçük kız onu dinlemeyecek. O fotoğraftaki kız. İçimde açlık çekerek yaşayan kız. Ona söyledim ve bana yanıldığımı söyledi. Artık her şeyin daha iyi olacağını çünkü çocukluğumla ilgili gerçeği bildiğimi söyledi.

Ama bana çok fazla şey söyledi.

En kötüsü de sonuncusuydu.

O mesajı telefonumdan silmedim, böylece asla unutmayacağım. Aramızdaki her şeyi bitiren mesaj.

Seni sevmiyorum. Karımı seviyorum. Lütfen bir daha benimle iletişime geçme.

Açlık çeken bir çocuğun yapacağını yapmak üzereyim, bu adamla aramı düzeltmek – Jonathan Fielding'le. Şu an duyduğum tek ses bu. Yüksek ve umutsuz. Onun beni değerli görmesini sağlamak için hikâyenin konusunu değiştirmeye başlıyorum. Onu az

önce böyle korkunç bir şeyle suçlamış olmama rağmen, göründüğüm gibi olmadığım konusunda onu kandırmak istiyorum.

"Üzgünüm..." diyorum.

Ama ben devam edemeden zil çalıyor. Bana bakıyor, sonra beni geçerek kapıya gidiyor. Tezgâhın yanından geçip küçük antreye giderken öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış gibi. "Muhtemelen komşumdur," diyor. "Çok ses çıkardık."

Sanki bunu daha önce pek çok kez yapmış gibi, bazı kadınlarla gecenin bir yarısı neden gürültü yaptığını açıklamak için birçok kez kapıya gitmiş gibi ilerliyor. Kilidi çevirirken ağzı çoktan bir özür için hazır.

Ama sonra kapı ona doğru sertçe çarpıyor. Kilitleri açıp da kapıda göründüğü an, kapı dışarıdan gelen aşırı bir güçle itiliyor. Jonathan duvara doğru düşerken sersemliyor, tam öne doğru eğilirken kapı ikinci kez üstüne geliyor ve adam yere düşüyor. Sonra kapı bir daha çarpıyor, alt köşedeki metal tam alnına geliyor.

Tamamen hareketsizim, başı kanamakta olan Jonathan Fielding'e bakıyorum. Kan yüzünün etrafında birikiyor.

Bunu daha önce de yaşadım. Bunu daha önce de gördüm.

Kapıya bakıyorum.

"Laura!"

Orada duruyorum. Başta onu tanımıyorum çünkü bir beyzbol kasketi takmış ve onun da üzerinde kapüşonlu bir şey var.

Kurbanına verdiği zarara baktıktan sonra bakışları bana kayıyor.

"Gabe?" diyorum. Halüsinasyon gördüğümü sanıyorum. "Gabe?"

Yeniden söylüyorum ama hızla daireye giriyor bile. Tezgâhtaki çantayı kapıyor. Yanındaki anahtarlarımı görüyor ve onu da cebine koyuyor.

Sonra beni tepeden tırnağa süzüyor.

"Ayakkabıların nerede?" Ama ben cevap veremeden onları kapının arkasındaki köşede buluyor.

"Ceketin var mıydı?" diye soruyor, bense ona hâlâ afallamış bir hâlde bakarken kafamı sallıyorum.

Gözlerim Jonathan Fielding'i ve küçük ama büyümekte olan kan havuzunu buluyor. Jonathan hareketsiz. Ses çıkarmıyor. Düştüğü yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış. Kafasının tepesinde, tam kapının keskin köşesinin çarptığı yerde geniş bir kesik oluşmuş.

Gabe hâlimi görünce eşyalarımı aramayı bırakıyor. Önüme geçerek görüşümü kapatıyor.

"Laura," diyor dümdüz. Gözlerim yavaşça hareket edip yerdeki adamdan onun gözlerine kayana kadar bekliyor. "Buradan çıkmalıyız. Hemen şimdi!"

Söyleyecek sözüm yok. Ormanın kenarındaki çakıllı yoldayım. Elimde bir sopa var ve ayaklarımın dibinde bir çocuk.

"Laura!" Gabe bu kez emreder gibi. Kolumu kavrayarak beni kapıya doğru çekiştiriyor.

Çıplak ayaklarım hareket etmeye başlıyor ve arkasından sendeliyorum. Gabe, Jonathan'ın bedeni görüş açımdan çıkana kadar onu görmemi engelliyor.

Sonra da gidiyoruz.

OTUZ DOKUZ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 13:30 | Branston, CT.

Rosie, Joe'nun hikâyesini dinledi. Her cümle artık yeni bir bağlam kazanan anılara götürüyordu.

Yazdan hemen önce öğrendim, babam öldüğünde...

Joe'nun ailesi on yılı aşkındır Maine'de yaşıyordu. Mason doğduktan sonra yılda iki kez görüşmeye başlamışlardı. Joe kumsalı seviyordu. Rosie bedava bebek bakıcılarının olmasını seviyordu. Joe'nun ailesiyle hiç ilgilenmemişti. Annesi delişmen, babası mesafeliydi. Geçen yaz babası ölene kadar durum böyleydi.

Annem biz dokuzuncu sınıftayken öğrendi... Bu yüzden taşındık.

Mahalleden taşınmadan önce Bayan Ferro, Bayan Wallace'la birlikte mutfaklarının düzenli ziyaretçisiydi. Rosie'nin annesi kadınlara kahve ikram ederdi, sonra da kocaları ve çocukları hakkında konuşurlardı. Sesleri hayat ve kahkaha doluydu. Bazı zamanlarda da dingin ve gözyaşı dolu. Rosie, Joe'nun babasının pazar öğleden sonraları bira içmek için neden babasına katılmadığını hiç merak etmedi. Ferroların senelik tatil partilerine neden hiç gelmediğini de.

Annem öğrenmemizi istemiyordu – hiçbir zaman. Ama babam bir not bıraktı...

Ferro ailesi onca yıl bu sırrı sakladı.

Rosie'nin ailesi de aynısını yaptı.

"Eh," dedi Rose, Joe duraklayınca. "Bu, annenin neden başından beri benden nefret ettiğini açıklıyor. Neden çıkmamızı istemediğini, evlendiğimizde neredeyse felç geçirecek olmasını."

Joe cevap vermedi. Roise'nin karşısına oturdu ve masada duran kendi ellerine baktı.

"Neden Laura'ya söyledin de bana söylemedin?" Bu, beklenen bir soruydu.

Arkasına yaslanırken Joe'nun göğsü havayla doldu. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Rosie bir daha sormadı. Kocasına baktı ve bir cevap bekledi.

"Anneme kimseye söylemeyeceğime söz verdim. Sana da. Laura'ya da," dedi nihayet. "Annemin benimle yalnız görüşmek istediği zamanı hatırlıyor musun, cenazeye gittiğimizde?"

Hatırladı. Durum onu rahatsız ettiği için kendini suçlu hissetmişti – uzun, duygusal bir günün ardından yatağa girmek üzereydiler.

"Gece geç olmuştu. Biz yataklara çekildikten sonra..." diye başladı Rosie. Ama Joe onun sözünü kesti.

"Bizim odaya geldi ve babamın çalışma odasında ona eşlik etmemi istedi. Avukattan notu çoktan almıştım, o da bunu biliyordu. İsterik bir hâldeydi. Başka kimseye söylememem için yalvardı – kardeşlerime, sana ve Laura'ya. Hayat boyu süren bir küçük düşürülmeden mustarip olduğunu ve bunun babamla birlikte gömülüp gitmesini istediğini. Bana yalvardı, Rosie," dedi Joe. Onu anlaması için yalvarır gibiydi. "Babamın yaptıklarından sonra ona bunu borçlu olduğumu hissettim."

Rosie çığlık atmak istedi. O an orada olmayan insanlara bir yumruk pataklamak istedi – annesine, babasına. Joe'nun babasına. Hatta Joe'nun annesine bile. Evet, kocasının sadakatsizliğinin ve yalanlarının kurbanı olmuştu. Ama bahsettiği o küçük düşmüşlüğü yaşamayı kendi seçmişti. Bu onun seçimiydi. Oğlunun evliliğini zehirlemeye hakkı yoktu.

"Baban ne zamandır biliyordu?" diye sordu Rosie. Hepsini gö-

rebiliyordu – sokaklarındaki "yetişkin"leri. Onların bilge olduklarını düşünürdü. Kadınları izlerdi ve bir gün onlarınki gibi ayakkabılar giyeceğini, evleneceğini ve bir sürü çocuğu olacağını hayal ederdi. Öyle değilmiş gibi davransa bile kadın olma konusunda onları örnek almıştı. Bu düşünce şimdi onu iğrendiriyordu.

"Annen hamile kaldığında öğrenmiş. İlişkileri altı ay öncesinde başlamış. Annen, babanla yatmayı bıraktığını söylemiş."

"Aman Tanrım!" diye patladı Rosie. "Bunu nota mı yazmış? Avukatına verdiği nota?"

Joe hayır dercesine başını salladı. "Bu kısmını annem söyledi. Baban da biliyordu – sen doğduktan sonra uzaklamışlar. Yorgun ve meşgullermiş. Muhtemelen aklına herhangi bir şey gelmemiştir – annen aniden hamile kalana kadar. Nasıl olduğunu hayal edebiliyorum. Sen edemiyor musun? Mason'dan sonra bizim aramızdaki işler de değişti."

"Bu şekilde değil! Ne diyorsun sen, Joe?"

"Hiçbir şey Rosie. Sadece anlamlandırmaya çalışıyorum. Saygı duyduğumuz bu insanları, bizi yetiştiren bu insanları, düğünümüzde şerefimize kadeh kaldıran bu insanları, Mason doğduğunda orada olan insanları anlamaya çalışıyorum. Yaptıklarına bir anlam vermek istiyorum."

Rosie geri alamayacağı şeyler söylemeden önce düşüncelerinin sakinleşmesini bekledi. Joe için saklaması zor bir sır olmuş olmalıydı. Bunu biliyordu. Ama yine de Laura kaybolmasaydı bunu asla öğrenemeyebilirdi. Joe'nun hissettiğini söylediği sıkıntı işaretlerini görmemişti. Böylesine büyük bir sır sakladığına dair hiçbir emare yoktu.

Bu da *o insanların* kendi sırlarını nasıl tuttuğunu gösteriyordu.

İnsanlar saklayabilirdi. Çok da iyi saklarlardı. En sevdiğiniz insanlar bile.

"Laura'ya neden söyledin peki?" diye sordu Rosie. Sorusunun o kısmına hâlâ cevap vermemişti.

Cevap verirken ona bakmak kolay değildi.

"*İlk önce* Laura'ya söylemeye karar verdim. Sırrı daha fazla

taşıyamadım. Babanla sorunları olduğunu biliyordum. Hayatındaki diğer tüm adamlarla da. Bu bilgi önemli geldi. Babanın daima seni gözetmesini açıklıyordu. Sonra anneni aldatmaya başlamasını. Ve gitmesini."

"Peki benim için de önemli bir bilgi olduğunu düşünmedin mi? Bu ilişkilerin ortasında yaşamak zorunda kaldım. Annemi ağlarken dinlemek zorunda kaldım. Bize nasıl anlatıp durdu, biliyor musun? Onun için üzüleceğimizi bilerek... Bunun bana yardımcı olmayacağını nasıl düşünürsün? Babamın bizi terk etmesi konusunda benim de huzura kavuşmaya ihtiyaç duyduğumu?"

Artık görüyordu. Laura'nın eve dönmesinden beri ilk defa bir suçluluk işareti görüyordu.

"Bunların hâlâ canını sıktığından haberim yoktu."

"O zaman beni gerçekten tanımıyorsun demektir. Bu nasıl mümkün olur?"

Joe sessiz kaldı. Rosie devam etti.

"Yani Laura'ya söyledin çünkü sorunlarına yardımcı olacağını düşündün?"

"Evet. İlk önce ona söyledim, Rosie. Sana söylemeden önce önce emin olmalıyız diye düşündüm – DNA testi yaptırmak gibi, ki yaptırdık."

"Neden geçen yaz?"

"Çünkü o sırrı saklamak katlanılmazdı. Ayrıca sana bir terapistle görüştüğünü söylemişti, tamam mı? Bir de onu seven bir erkek arkadaşı olduğunu. Bununla baş etmek için destek alıyordu. Bu şans bir daha ele geçer miydi bilmiyordum. Ben de şehre gittim, onu öğle yemeğine çıkardım ve ona söyledim."

"Peki ya tüm o aramalar ve mesajlar?.."

"Senin gibi soruları vardı. DNA testini de ayarlamamız ve sonra sonucu beklememiz gerekiyordu ki bu epey zordu. Sana söylememi istedi. Sana söylemem için ya da onun söylemesine izin vermem için yalvardı. Bu konuda seninle konuşabilmek istiyordu, Rosie. Sen onun gerçekten inandığı tek insansın. Ama ben, senin bana nasıl bakacağından endişeliydim. Aramızdaki

ilişkiyi değiştireceğinden. Sonra da işte Laura paramparça oldu ve eve geri döndü, korku büyüdü - haftalardır Laura'yı bir arada tutuyoruz. Bir de bu bombayı ortaya atmak zamanlama açısından pek iyi olmayacaktı."

Rosie boğazının tıkandığını hissetti. *Kahretsin,* diye düşündü. Ağlamak istemiyordu. Hepsine karşı yalnızca öfke duymak istiyordu. Annesi ömür boyu yalanlarıyla kızlarının acı çekmesini izlemişti. Şimdiyse aynı sırrı Joe saklamıştı. Ve Laura... Şu anda Laura'dan nefret etmek istiyordu. Her şey hep Laura hakkındaydı. Zavallı, üzgün Laura. Kırılmış Laura. Ve şimdi de kayıp Laura.

"Gabe biliyor mu?" diye sordu Rosie, aniden onun da bir hain olup olmadığını merak ederek.

Joe başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Ona söylemedim ve Laura da söylemeyeceğine söz verdi."

"Buna inanamıyorum," dedi Rosie "Bütün bu olan bitene inanamıyorum."

Kapı açıldı. Conway gelmişti. Rosie, memurun tavrından iyi haberleri olmadığını anlamıştı.

"Ne? Ne oldu?" diye üsteledi.

Conway masanın sonuna oturdu. Rosie ve Joe'nun ortasına bir kâğıt parçası, siyah beyaz bir fotoğraf koydu.

Joe ne olduğunu görmek için azıcık çevirdi.

"Bu kim?" diye sordu.

Ama Rosie biliyordu. Bu Jonathan Fields'tı. Buck ya da Billy. Ya da Edward Rittle. Her ne haltsa.

Dairesinin bulunduğu binanın koridorundaydı, kapının önünde durmuştu - Rosie'nin yumruklamış olduğu kapının. İçinden geçtiği kapının, kardeşini bulacağından emin olduğu kapının.

Adam, fotoğrafta bir kadınla beraberdi.

"Bu Laura değil," dedi Rosie fotoğrafın üzerinden bakarak.

"Kesinlikle," dedi Conway. "Şüphelinin binasının güvenlik kamerasından alınan bir kare. Zaman damgasına bakın."

Sağ alt köşede bir tarih ve bir saat vardı.

"Doğru olamaz," dedi Rosie. "Bu perşembe akşamından."

Conway başıyla onayladı. "Bu, şüpheli ve bir kadının saat 22:00'den sonra apartmana girişi. Kadının gece yarısı gittiğine dair görüntüler var. Adam ertesi sabah iş için giyinip kuşanmış hâlde çekip gidene kadar evden çıkmıyor. Daha sonra da temizlik şirketi geliyor. Komşu o öğleden sonra postayı bırakıyor ve sonra bu sabaha geliyoruz. Bu kadar – kız kardeşin o binada bulunmamış."

Rosie, Joe'ya baktı. Kafası karışmış ve yönünü şaşırmıştı. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Düşündüğü hiçbir şey.

"Anlamıyorum," dedi Joe fotoğrafa bakarak. "Nasıl oldu da Laura'yla değil, bu kadınla eve gitti?"

Conway kafasını sallıyor. "Hayır," dedi. "Laura şüpheliyle hiç bir araya gelmedi. Bize çöpçatanlık sitesindeki hesabını gösterdi. Çıktığı kadınla konuştuk. Perşembe gecesi için plan yapmışlar. Limanda bir barda buluşuyorlar, sizin dediğiniz gibi – oradaydı. Ama bu kadınla birlikte. Laura'yla değil. Laura'yla hiç bağlantıya geçmemiş."

Rosie'nin başı ellerinin üzerine düştü. "Hayır!" dedi. "Bu doğru olamaz!"

Conway kuvvetli bir şekilde iç geçirdi. "Korkarım öyle."

"Ama ya diğer her şey – onun hakkında bir şeyler bilen o kadınlar..."

"Şey, hepsi doğru. Evli. Daireyi bir limited şirket adına kiralamış, bir holding şirketi. Karısından saklamak için. Eversource denen bir elektrik şirketi için çalışıyor. Evlerde yeterlilik kontrolleri yapıyor. Pencere satıyor. Muhtemelen bir ton düzenlemeyi ihlal ediyor ama bu başka bir güne kalsın. Ve başka bir polise. Ama sizi iyi hissettirecekse, karısı artık biliyor yani bu göt bazı şeylerin bedelini ödemek zorunda kalacak."

"Aman Tanrım!" dedi Rosie panikle. Kafasında iki gündür ortaya atılan birçok teori ve gerçek uçuşuyordu ve gideceği bir yer yoktu.

"Peki ya aramalar?" diye sordu Joe. "Telefon kayıtlarındaki?"

"Bir şeyler bulduk," dedi Conway. "O saatteki numaralar Klayburn Capital adlı bir şirkete ait. Yönetici asistanlarından biriyle iletişime geçtik – numara Jonathan Fielding adında bir adama ait."

Rosie sandalyeden zıpladı. "O zaman bu o! Jonathan Fields... Jonathan Fielding. Nerede olduğunu biliyor musunuz? Onu bulabilir misiniz?"

"Elimizdeki tek şey Boston'a kayıtlı bir adres. Ama burada, Branston'da bir eski eşi var ve bize birkaç haftadır kaldığı otelin ismini verdi. Onu bulacağız."

Rosie duvara yaslandı ve masadaki fotoğrafa baktı. "Yani Jonathan Fields, Jonathan Fielding'miş. Edward Rittle değil."

"Evet. Buna şüphe yok," dedi Conway.

Joe şaşkınlıkla baktı. "Ne dedin sen? Edward Rittle mı? Bunca zamandır kovaladığımız adam o mu?"

"Neden?" diye sordu Conway. "Onu tanıyor musun?"

Joe dümdüz karşıya baktı. "Sadece olayları takip etmeye çalışıyorum. Fotoğraf yüzünden Laura'nın Edward Rittle'la çıktığını düşündük. Çünkü Edward Rittle, Laura'nın telefonunun kapandığı yerdeki barda görüldü. Ama aslında aradığımız adam değil..."

"Hayır – adam bu değil," dedi Conway yeniden.

Rosie, Joe'ya baktı. Joe, Rosie'nin daha önce duymadığı bir tondan konuşuyordu. Belki bu müşterileriyle konuşurkenki ya da hâkimin önündeki ses tonuydu. Yansız ve analitik.

"Buna inanamıyorum," dedi Rosie. "Ne yapabilirim?"

"Sadece yerinden kımıldama. Bazı e-postalar ve yazışmalar alacağız. Onların üzerinden geçmenizi isteyebiliriz."

"Ben gideyim," dedi Joe. "İlgilenmem gereken bir şeyler var, sonra da oğlumuzun yanına döneceğim. Onu bakıcıyla bıraktık."

Kalktı, memurun elini sıktı, sonra Rosie'ye baktı ve masanın etrafından dolanıp ona sarılmak veya öpmek ister gibi harekete geçti. Ama Rosie kaskatı kesilmiş bedeniyle öylece durdu. Joe da bunun üzerine geri çekilerek kapıya yöneldi.

Rosie, "Joe..." diye seslenerek onu durdurdu. "Üzgünüm." Her şeyden önce onu kız kardeşiyle yatmakla suçlamıştı ve bu geri alınabilecek bir şey değildi.

Joe özrünü kabul ederek başını salladı. Ama yüzü soğuktu.

"Ben de öyle."

KIRK

Laura. Seans Beş.

Üç Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Gabe Wallace'tan biraz daha bahset.
Laura: Arkadaştık. Hâlâ öyleyiz.
Dr. Brody: Fazlası yok mu? Seni seven ama senin kendinden uzaklaştırdıklarından biri mi?
Laura: Kesinlikle öyle değil. Onun sırrını saklıyorum. Ben bilen tek kişiyim.
Dr. Brody: Ne tür bir sır?
Laura: Kimseye söyleyemeyeceğim türden. Sana bile.

KIRK BİR

Laura. Önceki Gece.

Cuma, 01:30 | Branston, CT.

Gabe bizi şehir merkezinin dışına doğru götürüyor. Evinin kapısında yerde yatan Jonathan Fielding'den uzağa. Bilincini kaybetmiş, başından kanlar akarak yatan Jonathan'dan.

Yavaş ve istikrarlı sürüyor. Işıklarda duruyor. Hız sınırını aşmıyor. Konsantre olmuş durumda. Eğer onu bu kadar iyi tanımasaydım, eğer çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olmamış olsaydı alarma geçerdim. Şoktayım ve kafam karışık ama alarm hâlinde değilim. Mutlaka bir açıklaması vardır, biliyorum.

"Gabe," diyorum. "Lütfen bana ne olduğunu anlat." Son beş dakikadır bunu sorup duruyorum. Arabaya bindiğimizden beri.

"Bizi kimse görmedi," diyor sorumu anlamamış gibi. "Güvenlik kameralarını spreyle boyadım."

Ona bakıyorum ve o da bunu hissediyor. Bana gülümsemek için bir saniyeliğine dönüyor.

"Ne var?" diye soruyor. "Artık güvendesin."

Bunu rahatlamam gerekiyormuş gibi söylüyor.

"Gabe... ne olduğunu bana söylemen gerekiyor." Sesimi sakin tutmaya çalışıyorum ama ona uzanıp sarsa sarsa cevap almak istediğimi hissediyorum. "Ona yaptığın şey... Polisi çağırmalıyız. Kanamadan ölebilir."

Elleri direksiyonu sıkıca kavramış durumda. Bir eli on yö-

nünde diğer eli iki yönünde, bize sürücü kursunda böyle öğretmişlerdi. Gözler yolda. Dimdik arkaya yaslanmış durumda. Gabe kurallara her zaman uyar. Titizlikle. Takıntılı bir şekilde. Eğer olay sırasında o kapının diğer tarafında olmasaydım, direksiyonun başına geçmeden hemen önce öyle sıradışı bir şey yaptığından asla şüphelenmezdim.

"Telaşlanma," diyor şimdi. "Kameraların çalışmadığını fark edince binayı kontrol edecekler. Onu zamanında bulurlar."

Bu beni rahatlatmıyor.

"Hayır!" diye ısrar ediyorum. "Bu saatler sürer. Kafasını gördün mü? Bütün o kan..." Kılı kıpırdamıyor. "Gabe!" diye bağırıyorum ona. "Bana ne haltlar döndüğünü söyler misin?!"

Bir ebeveynin zaptedilmez bir ergene yapacağı gibi iç geçiriyor – itaatsizliğimle uğraşmak zorunda olduğu için sinirli.

"Seni incitecekti. Hatta belki öldürecekti," diyor. "İşte. Şimdi tatmin oldun mu? Hâlâ onun hayatını kurtarmak istiyor musun?"

Ağzım açık kalıyor. Gabe'e bakarken gözlerim büyüyor. Yüzü yine değişiyor; bu sefer kendinden memnun.

"Bunu nereden biliyorsun? Ve neden..."

Tek elini direksiyondan ayırıp bana doğru kaldırıyor.

"Bekle," diyor. "Eve gidince her şeyi açıklayacağım."

Korkmaya başlıyorum. Hayatımda hiç korkmadığım kadar korkuyorum. O kadar korkuyorum ki ağlamaya başlıyorum. "Gabe...."

Hayal kırıklığının öfkeye dönüştüğünü hissediyorum.

"Notlar alıyordun. Tehditler. Değil mi?" diye soruyor. "Joe söyledi."

"Joe nereden biliyor?"

"Sormadım. Fark eder mi? Tehdit alıyordun, öyle değil mi?"

Başımla onaylıyorum. "Bu gece de bir tane aldım. Çantamdaydı."

"Peki sence oraya nasıl girdi?"diye soruyor.

Notu düşünüyorum, tam Gabe kapıyı onun suratına çarptı-

ğı anda Jonathan Fielding'le yaptığım konuşmayı. Notu çantaya Rosie'nin bırakmış olabileceğini ileri sürüşünü. Bu fikrini reddedip onu suçlayışımı. Suçlama karşısında kızgındı ama şimdi zihnim onunla geçirdiğim her anla dolu. Yanlış şeyler listesini düşünüyorum. Sahte ismini. Arabayı. Hikâyeyi. Bara giderken kullandığı rotayı ve boş dairesini. İlaç dolabındaki bir hap kutusunun içinde duran alyansını. Her şey için bir bahanesi vardı. Sadece bir şey dışında – ve o şey şimdi bana dik dik bakıyor. Neden Mitch Adler'ın cinayeti konusunda köpeklerin kemiğin peşinden koştukları gibi davranmıştı?

Sesinin donuklaştığını duyuyorum. *Seni yeniden sikmek istiyorum.*

Ama bunlardan bir anlam çıkaramıyorum. Pireyi deve yaparım ama karşımda duran tehlikenin farkına varamam. Suratımı okşayıp ensemi öperken bile.

Aniden kendimi minnettar hissediyorum.

"Kim o?" diye soruyorum. "Neden beni incitmek istedi?"

Gabe şimdi başını sallıyor. "Bilmiyorum. Hâlâ bulmaya çalışıyorum. Gerçek olmadığını anlamıştım – Jonathan Fields. Onu Joe için inceledim. Endişeliydi. Sonra sadece seni oradan çıkarmak istedim. Daha güvenli bir yere götürmek."

"Rosie..." diye başlıyorum ve birden dün akşam mutfakta durmuş evden çıkışımı izleyen Rosie ve Joe'yu hatırlıyorum. Rosie'nin zorlama gülümsemesindeki korkuyu. Joe'nun gözlerindeki umudu – ya da ben öyle düşünmüştüm. Belki onu da yanlış yorumlamıştım. Belki o da korku doluydu.

"Bütün gece sizi takip ettim. Seni ve bu adamı."

Üzerimden bir ürperti geçiyor. "Adam" kelimesini iğrenerek söyledi, sanki zamanımı adam kılığında bir canavarla geçirmişim gibi.

"Onlara seni alıp güvende tutacağımı söyledim. Polis seni benim evimde aramaz. En azından ilk etapta."

"Polis neden beni arasın ki?" Her şey çok mantıksız geliyor. Aklım dönüp duruyor.

"Çünkü," diyor. Sonra her şey sanki ortadaymış gibi duraklıyor. "Laura..." diye devam ediyor. Yüzümde korkudan başka bir şey yok, bunu görünce açıklıyor. "Adam yerde kan içinde yatıyor. Başından darbe almış. Ve sen onunla birlikte görülen son insansın. Geçmişi düşünürsek, parçaları bir araya getirmeleri an meselesi."

"Ama onlara söyler, değil mi? Kapı çalındığında benim onunla birlikte olduğumu söyler."

"Söyler mi? Senin canını yakmak için elindeki şansını kaybetti. Şimdi başka bir yolu var."

Yüzüm gözyaşlarıyla sırılsıklam oluyor. Eğer Jonathan Fielding, Mitch Adler'a olanlar yüzünden beni cezalandırmak isterse yalan söyleyecektir. Ona saldıranın ben olduğumu söyleyecektir. Onu öldürmeye çalışanın.

Belki çoktan ölmüştür. Belki de başka bir cinayetten sorumlu tutulacağım.

"Hiçbir zaman bitmeyecek," demeyi başarıyorum gözyaşları içinde. "O gece olanlar... Mitch'e. Ailesine. Bu asla bitmeyecek, değil mi?"

Gabe direksiyonu çeviriyor. Evindeyiz, garaj yoluna çekiyoruz.

Arabayı park ediyor. Motoru kapatıyor.

"Melissa iş seyahatinde. Burası güvenli olacaktır," diyor.

Ön panele eğiliyorum ve kollarına yığılıyorum.

"Artık her şey iyi olacak," diyor.

Cevap vermiyorum. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

Adamın biri beni buldu. Bir randevu için ayarttı. Beni incitmek istedi. Ortadaki bütün işaretleri görmezden geldim. Ona en karanlık sırlarımı anlattım. Onunla yattım. *Tanrım.* Ve şimdi saldırıdan şüpheli tutulacağım. Ya da cinayetten. Bunun neresi iyi?

Gabe beni sarsıyor.

"Hep güvende olmanı sağladım ve bundan sonra da sağlayacağım," diyor. Birden geri çekiliyorum, kelimeleri beni sarsıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. Gabe hiçbir zaman

benim koruyucum olmadı. Hatta tam tersiydi. Abisinin ona vurduğunu gördüğüm ilk andan beri onu kurtaran hep bendim. Onu güvende tutan bendim. Sırrını saklayan bendim.

Kafası karışmış şekilde bana bakıyor. "Abimden," diyor. "Hatırlıyor musun? Seni ormanda takip etmişti. Peşindeydi. Avlıyordu. Durduk yere ortaya çıkmış ve seni yere yapıştırmıştı. Seni boğmaya çalışmıştı. Ya da vurmaya. Ya da boğazlamaya. Ya da boğazına bıçak dayamaya. Şeye yetecek kadar..." diyor, sonra düşünmek, hatırlamak için duraksıyor. "Şeye..." diye devam ediyor, "sen öleceğini düşünene kadar. Ancak o zaman gitmene izin verdi."

Aklımı mı yitiriyorum? Söylediklerinde çok ciddi. Oysa bahsettiği her şeyi abisi ona yaparken izleyen bendim. Boğazındaki yaraları ben görmüştüm. Onları o gün kalede bulan bendim. Rick onun üzerindeydi, Gabe'in boğazında bıçak vardı, bir ağaç dalı bulup Rick'in kafasına vuran bendim. Bir daha yaparsa onu öldüreceğimi söyleyen bendim. Yalnızca bir kere söyledim ve bana inandı çünkü doğruydu. İçimde bir ordu dolusu adamdan daha güçlü bir öfke vardı. Birkaç hafta sonra da abisi askeri okula gitti. Gabe kendi gitmek istediğini söyledi ve ben de hep benim yüzümden olduğunu düşündüm. Çünkü ödünü koparmıştım.

Ama şimdi gerçekten öyle mi olduğunu merak ediyorum. Rick'in beni incittiğine dair bir öykü uydurup uydurmadığını, ailesinin onu uzağa göndermesi için beni kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.

Bunu ona nasıl soracağımı bilmiyorum. Yanlış mı hatırlıyorum? Aklımı mı yitirdim? Rick'in o bıçağı tutuşunu görebiliyorum. Elimdeki ağaç dalını, elimdeki beyzbol sopasını hatırladığım gibi hatırlıyorum – Mitch Adler'ı öldüren sopa.

Gabe'in irileşen gözlerinde yumuşacık ve sıcak bir şeyler var. Şefkat sanırım. Onun koruyucusu olmamdan kaynaklanan şefkat. Evcil hayvanı. Çocuğu.

"Bundan sonra," diyor, "durmak zorundasın, tamam mı?"

"Durmak mı?" diye soruyorum ihtiyatla.

"Bundan sonra seni incitmek isteyen erkekler yok. Biliyorum elinde değil, tıpkı abimi öptüğünde olduğu gibi. Sana yaptığı onca şeyden sonra onu öpmekten hoşlandın."

Bir anlam çıkarmaya çalışıyorum ama anlam çıkaramayacak durumdayım.

"Sonra Mitch Adler. Seni sadece kullanmak istedi. New York'taki o doktora gelince – karısı ve çocukları vardı. O da seni kullanıyordu. Hepsi seni incitmek istiyordu. Bunu göremiyor musun?"

Nefesim hızlanıyor. Bedenimin geri kalanı hareketsiz. Donmuş.

Gabe, Kevin'ın evli olduğunu nereden biliyor? Çocukları olduğunu? Kimseye söylemedim çünkü ne düşüneceklerini biliyordum. Ne diyeceklerini biliyordum. Durumumuzu kimse anlamayacaktı.

Soyadını da kimseye söylemedim. Onun deli doktoru olduğunu da.

"Rick hapishanede. Bunu biliyor muydun?" diye soruyor Gabe. Başımı iki yana sallıyorum. Hiçbir fikrim yok. Rosie'nin ve Joe'nun da haberi yok. Son duyduğumuzda denizaşırı bir yerdeydi.

"Bar kavgasında bir adamı öldürdü. Askeri mahkemede yargılandı ve şu an askeri hapishanede. Hak ettiğini buldu. Ama bu durum zavallı annemi mahvetti. Babam öldü. Abim de hapiste. Şimdi sadece ben kaldım. Elinde bir tek ben varım."

"Tamam," demeyi başarıyorum çünkü herhangi bir şey söylemeye korkuyorum. Annem, Bayan Wallace'ın yaşlılar evine taşındığını söylemişti. Rick'in hapiste olsa Bayan Wallace ona kesinlikle söyler. Belki de söylemez. Belki de utanıyordur.

"Neden içeri girmiyorsun?" diyor Gabe. "Dinlenmelisin."

Geyik Tepesi Yolu'ndaki pencereye bakıyorum. Karanlıkta pek bir şey göremiyorum. Gabe'in evinin dışını zar zor ayırt ediyorum. Bu mahallede çok fazla anı yaşıyor. Mutlu anılar. Üzücü anılar. Korku ve travma. Karmaşık bir ağda biri diğerine dolanı-

yor. Gittiğimden beri buraya gelmemiştim. Bu sokağa. Dönmedim çünkü hiçbir parçasını istemiyorum. Sadece ekranımdaki şu fotoğraf var, böylece buranın bana ne yaptığını unutmayacağım.

Gabe arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyor. Arabanın önünde benim ona katılmamı bekliyor.

Ters giden bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum. Yanlış olan Gabe mi, bilmiyorum. Rosie ya da Joe mu bilmiyorum. Ya da Jonathan Fielding.

Yine de arabadan iniyorum. Karanlık sessiz eve doğru Gabe'i takip ediyorum. Kapıyı arkamdan kapatmasına izin veriyorum çünkü neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.

Çünkü yanlışlığın bende olması son derece mümkün.

KIRK İKİ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 14:30 | Branston, CT.

İki memur da masanın üzerine yaydıkları kanıtlarla birlikte onun yanında oturuyordu. Rosie bir kupa bayat kahveyi elleriyle kavramış, yorgunluk ve duygusal karmaşanın ortasında düşüncelerini bir araya getirmeye çalışıyordu.

"En başa dönelim," dedi Pearson. Birkaç saat önce açık odada Rosie'ye bağırırkenkinin aksine sesi sakin ve yatıştırıcıydı. Rosie kendini o adamın, Edward Rittle'ın peşinden gittiği için aptal gibi hissediyordu. Adamın perşembe akşamı Laura'yla bile olmadığı ortaya çıkmıştı. Ama sonra kendine o herifin yalan söylediği, kullandığı diğer kadınları hatırlattı ve en azından bir yumruk atmış olmayı diledi. Laura olsa yapardı. Onu dümdüz ederdi ve bunu adam bunu fazlasıyla hak etmiş olurdu.

En azından karısı artık her şeyi biliyordu. Patronu da. İncittiği kadınlara yaşattığı acıların intikamı biraz olsun alınmış sayılırdı.

"Tamam," dedi Rosie. "En başa."

"Size randevudan bahsettiği günden başlayın."

Rosie bunu çok net hatırlıyordu. Laura işlerini yürüttüğü çatı katından aşağıya gelmişti. Yaşı biraz büyük, boşanmış erkekler bulmak için findlove.com adlı bir siteye girdiğini söylemişti. Adanmışlık konusunda kendini kanıtlamış adamlar. Durulmaya istekli ve belki de çoktan kendi çocukları olan adamlar.

"Bunun mükemmel olduğunu düşündü – sadece iki haftada bir ziyarete gelecek çocuklu bir adam..."

Conway onu durdurdu. "Çocukları sevmiyor mu?"

"Benim çocuğumu seviyor. Mason'ı – onun yeğeni. Ama karmaşık bir çocukluğumuz oldu. Babamız daha yeni yeni ergenliğe girdiğimiz dönemlerde bizi terk etti. Yani Laura çocuk istediğinden asla emin olamadı."

"Tamam. Sonra size siteden birini bulduğunu söyledi. Kullanıcı adını söyledi mi?" diye sordu Pearson.

Rosie başını iki yana salladı. "Hayır. Ama onu tarif etti. Tanım Edward Rittle'a çok uyuyordu ama sanırım bunun artık önemi yok. Gerçekte tek söylediği, gür kahverengi saçlı, uzun boylu ve zinde biri olduğuydu. Yakışıklı bir yüzü olduğu. Tanrım, şimdi düşündüğümde birçok erkek olabilirmiş. O sırada çok spesifik gelmişti ama aslında değil."

"Peki ya fotoğraf? Görmek istemediniz mi?" Pearson belli ki başka kadınlarla da bu yoldan geçmişti.

"Dürüst olmak gerekirse hayır. Yukarıda dizüstü bilgisayarında site açıktı ve onu cesaretlendirmek istemiyordum. Bana kalırsa yeniden randevuya çıkması için henüz erkendi. New York'taki tüm hayatını bırakıp geleli beş hafta olmuştu. Üstelik bir adamdan ayrılarak gelmişti buraya. Bana biraz erken gelmişti."

Rosie'nin yanakları yanmaya başladı. Laura'nın New York'taki ayrılığından onlara bahsetmemişti. *Kahretsin.* Ya sorarlarsa? Onlara bir terapist olduğunu söylemek zorunda mıydı? Evli ve çocuklu olduğunu – öldüğünü?

Ama neyse ki Conway araya girip devam etti. "Nerede yaşadığını söyledi mi? İşinin ne olduğunu ya da buna benzer daha spesifik bir şey?"

"Sadece size söylediklerim – adam isminin Jonathan Fields olduğunu söylemiş. Bir risk fonunda çalıştığını. Branston'da yaşadığını. Siyah bir BMW kullandığını. Bunların hepsi uyuyor

değil mi? Jonathan Fielding'e? Laura'nın kayıtlarındaki şirket telefonu –Klayburn Capital– bir risk fonuna ait. Araba plakasının da uyduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Massachusetts'de," dedi Pearson. "Bir BMW. Burada, Branston'da adresi yok. Ama şirket yeni bir ofis açmak için buraya yerleşeceğini söyledi."

"Yani ona yalan söyledi – bu önemli, değil mi? Yalan söylüyor. Ve eğer Laura öğrenirse..." Rosie durdu ve yüzlerine baktı. Conway'in yüzü ifadesizdi ama Pearson...

"Şiddet eğilimi göstereceğinden mi korkuyorsunuz? Şu âna kadar yaşananlar bununla mı ilgiliydi?" dedi. "On bir yıl önce olanlar yüzünden."

Rosie uzağa baktı. Her zaman yaptığı ve hep de yapacağı gibi yine kardeşini korumuştu.

"Laura o çocuğu öldürmedi. Zanlı zihinsel sorunları olan evsiz bir adamdı. O ormanda yıllardır yaşıyordu. Bizi kovalardı, vampir gibi giyinirdi. Onu arabada buldular..."

Conway, "Burada suçu yeniden ele almak için bulunmuyoruz, Bayan Ferro," diye araya girdi.

Rosie ona inanmasa da konuşmayı bıraktı. İnanmıyordu. O suç hiç unutulmayacaktı. Notları düşündü – Laura'nın onlarla paylaşmadığı bir şey daha. Belki zamanı gelmişti. Notları Gabe almıştı, değil mi? Akşam yemeğinde hepsini ona vermişti? Çok fazla soru vardı ama zihni artık kaldırmıyordu.

"Randevu gecesi sizin arabanızı aldı. Daha sonra Richmond Sokağı'nda bulduğunuz, iki park bileti olan minivan. Biri on dokuz kırkbeş, diğeri sabah on. Doğru mu?" diye sordu Conway.

Rosie başıyla onayladı.

"Sonra findlove.com'dan buluştuğu adam olma ihtimali bulunan adamların fotoğraflarıyla limana gittiniz – sitede Laura'nın yaptığına benzer bir arama yaparak bulduğunuz adamlar?"

"Evet. Evlenmiş adamlar. Otuz beşle kırk arası. Boşanmış, çocuğu olmayan. Sonra kelleşen adamları, kilolu olanları vs. çıkardık."

"Sonra da fotoğrafları birileri kız kardeşinizi ya da onu görmüş olabilir mi diye limana götürdünüz?"

"Evet."

Conway durakladı. Başını eğdi ve aklına bir şey gelmiş gibi öne doğru eğildi.

"Neden liman? Neden arabanın park edildiği Richmond Sokağı değil?"

Rosie ona ilgiyle baktı. Bunların üstünden zaten geçmişlerdi.

"Telefonu yüzünden – telefonu kapalıydı ve telefon operatörünü aradığımızda en son limandan sinyal alındığını söylediler. Eğer telefonu oradaysa kendi de oradadır diye düşündük."

Pearson bazı kâğıtları aldı ve aradığını bulana kadar karıştırdı. Sonra elindekileri Conway'e uzattı, o da baktı ve Rosie'ye verdi.

"Bize verdikleri kayıtta son sinyal Richmond Sokağı'nı gösteriyor. İrlanda barını. Telefon şirketinden kiminle konuştunuz?" diye sordu Conway.

Rosie kâğıda bakakaldı. Bu bilgi çürütülemezdi.

"Bilmiyorum. Gabe konuştu. Gabe Wallace – çok eski bir arkadaşımız. O sabah bize yardım etmek için geldi çünkü bilgi işlemde çalışıyor ve kız kardeşimle çok yakındır. Telefonun kapanması ve çok kısa bir zaman için tekrar açılması mümkün mü? Belki Gabe'in bağlantıda olduğu kişi bunu görmüştür – ilk kapandığı anı görmüştür ama ikinciyi görmemiştir."

Conway başını iki yana salladı. "Sanmıyorum." Sonra Pearson'a baktı. "Tekrar kontrol etmelerini sağlar mısın?"

Pearson kalktı ve odayı terk etti.

"Belki limanda bir şarj aleti bulmuştur, değil mi? Ama uzun süre idare etmemiştir – tekrar kapanmadan önce bir sinyal daha gönderecek kadar. Bu mümkün değil mi?"

"Bilmiyorum. Ne diyeceklerine bakalım."

"Gabe'i arayacağım," dedi Rosie telefonunu alarak. Numarasını çevirdi ama arama doğrudan sesli mesaja bağlandı. Telefonu kapadı ve Gabe'e onu hemen aramasını söyleyen bir mesaj attı. Acil olduğunu söyledi.

"Şu Gabe... Kız kardeşinizle hiç romantik bir ilişkisi var mıydı?" diye sordu Conway.

Rosie öfkelendi ama yine de açık bir soruydu. "Hayır. Asla. Onun küçük kız kardeşi gibiydi."

Conway hemen ardından bir soru daha sordu. "Bilgi işlemde çalıştığını söylediniz, değil mi?"

"Evet. Ev ve ofis yüklemeleri yapıyor. Sorun giderme gibi şeyler. Ayırca hukuk firmaları için adli işler. Bazen kocamın şirketi için de çalışır. Daha çok boşanma avukatları için. Bu yüzden adamlarla ilgili araştırmayı o yaptı – aldatan eşlerini yakalamaya çalışan müşteriler için de yapıyor. Sahte bir hesap açmayı biliyor, böylece bu adamın birlikte olduğu diğer kadınları da bulduk."

"Ve işe yaradı," dedi Conway. "Rittle'ın yatağa atmak için ayarttığı kadınları buldunuz. "

"Evet, bulduk. Hatamız yanlış bara bakmaktı – ama bekleyin!" Rosie'nin aklına aniden bir fikir gelmişti. "Eğer telefonun gerçekte kapandığı barda –İrlanda barı değil mi?– Jonathan Fielding'in fotoğrafını gösterirsek belki birileri onları birlikte görmüştür! O fotoğraf nerede?"

Rosie masadaki kâğıtları karıştırmaya başladı. Conway isteksiz de olsa ona yardım etti.

Pearson'ın ihtiyatlı bir tavırla odaya girmesiyle durdular.

"Ne oluyor? diye sordu Rosie. Gözleri endişeyle kısılmıştı.

"Jonathan Fielding'le ilgili. Bir konum bulduk – Branston hastanesine yatırılmış. Cuma öğleden sonra. Kafada ağır travma. Şişkinliği kontrol etmek için komada tutuyorlarmış."

"Hayır!" derken nefesi kesilen Rosie ağzını elleriyle kapadı. "Hayır..."

"Adli bir ekip evde çalışmalara başladı. Daha bilgileri iletmediler ama iş onlarda."

"Ya Laura?" diye sordu Rosie. "Laura orada..."

"Evde kimse yokmuş. Arbede izi de yokmuş. Laura'nın kayıp olduğunu şu âna kadar bilmiyorlardı – biz Fielding'in konumunu talep edene kadar. Kapıyı açtığında biri içeri zorla girmiş gibi

görünüyor. Ayaktayken iki kere darbe almış. Bir kere de yerde yatarken. Kapının köşesi tam alnına isabet etmiş. Bir şey çalınmış görünmüyor."

Rosie'nin başı döndü ve sendeler gibi oldu. Conway onu kolundan tutup oturmasına yardım etti.

"Lavaboda iki bardak varmış. Bölgesel bir yerden alınmış, yarısı yenmiş pizza. Siparişi teslim eden çocuk yanında bir kadın olduğunu söyledi ama tam olarak görememiş. Uzun saçları varmış. Açık kahverengi."

"Ne giyiyormuş?" diye sordu Rosie cevabı çoktan bilmesine rağmen.

"Siyah bir elbise."

Üzerine teslimiyet hissi çöktü. Tam olarak olduğunu düşündüğü şeydi. Gözlerini açar açmaz bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Arabanın kayıp olduğunu bile fark etmeden önce. Yatağı boş bulmadan. Kalbinin derinliklerinde, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Daha öncekiler gibi. Mitch Adler'la olduğu gibi. Dr. Kevin Brody'yle olduğu gibi ve bütün bunlardan çok önce Rick Wallace'la olduğu gibi. Küçük yumruklar duvara vuruyordu.

Artık her ne olduysa Laura'yı bulmak zorundaydı. Öyle ya da böyle bunu atlatmak için ona yardım edeceklerdi. Sonunda iyi olması için gereken yardımı alacaklardı.

Pearson'a baktı. "Yaşayacak mı?"

Pearson hafifçe kafasını salladı. "Öyle düşünüyorlar."

Tanrı'ya şükür.

Tanrı'ya şükür!

Rosie birden ayağa kalktı. Yapacak işleri vardı. Ekibi bir araya getirmeliydi – Joe ve Gabe ve hatta artık anneleri de. Her ne günah işledilerse unutulacaktı. Laura'yı bulacaklardı. Ve onu kurtaracaklardı.

"Gidebilir miyim?" diye sordu Rosie. "Ailemle konuşmam lazım. Annemi aramam lazım."

Pearson kapının önünden çekildi. "Bildiğiniz gibi evinize bir

ekip göndermek zorundayız. Laura'nın eşyalarına ve bilgisayarına bakacaklar. Girmek için izninizi alabilir miyiz?"

"Oğlum orada," dedi Rosie. Mason'ı ve bütün günü onsuz geçirişini düşündü. Ne düşünüyordu? Güvende olduğunu biliyordu, tüm sabah Joe'ylaydı ve şimdi de Zoe'yle birlikteydi ama Rosie onun annesiydi. İkiye bölünmüştü.

"Bakıcıyı arayayım. Belki memurlar geldiğinde onu dışarı çıkarabilir."

Conway kalktı ve onun için kapıyı açtı. "Size ulaşabileceğimizden emin olun, tamam mı?"

Rosie kapıdan çıkıp koridor boyunca yürürken ve ön kapıdan çıkıp arabasına giderken arkasına bakmadı.

Telefonunu çıkardı ve Gabe'i aramaya başladı. Ama bir şey onu durdurdu. Neden olduğunu bilmiyordu ve bunu düşünecek zamanı da yoktu – onun yerine kocasını aradı.

KIRK ÜÇ

Laura. Seans On Altı.

Altı Hafta Önce | New York City

Dr. Brody: Onun kim olduğunu merak etmiş olmalısın – Mitch Adler'ı arabadan çeken ve onu yolun ortasında öldüren adamı.

Laura: Kendime onun Lionel Casey olduğunu söyledim. Arabanın içinde bulundu. Onu ormanın derinliklerine sürdü ve orada barınak olarak kullandı.

Dr. Brody: Ama arabayı oraya başkasının götürmüş olması da olası –saklamak için– ve Casey de olanlardan sonra ona rastlamış olabilir. Onu savunanlar bunu söylemişti, öyle değil mi?

Laura: Başka kim olabilir o zaman? Kim onun ölmesini ister? Ormana bıraktıklarına göre belli ki arabayı istemiyorlardı.

Dr. Brody: Senin elinde sopa vardı. Cesetten birkaç metre uzak olmana rağmen kıyafetlerinde kan vardı. Hatırlıyor musun, Laura? O sopayı savurduğunu hatırlıyor musun?

KIRK DÖRT

Laura. Günümüz.

Cumartesi, 14:30 | Branston, CT.

Otuz altı saat geçti ve ben hâlâ Gabe'in evindeyim, bodrum katının kapısının ardında saklanıyorum.

Küçükken ne çok öğleden sonramı burada geçirmiştim. Gabe'le ve mahalleden diğer çocuklarla karanlıkta oynardık. Yani burayı iyi biliyorum. Dışarıya bakan tüm pencereleri biliyorum. Kazan dairesine giden kapıyı biliyorum ve odanın sonunda arka bahçeye açılan Bilco kapaklarının olduğunu biliyorum. Burada kimse yaşamadı. Bodrum katı tamamlanmamış. Yani yazın nemli, kışın ise buz gibi olur. Tabii su ısıtıcısının yanına sokulmazsanız.

Şimdi en üst basamakta durmuş bekliyorum. Kapının açılmasını beklerken elimde bir sopa tutuyorum.

Gabe biz gelmeden önce burada geçici bir yatak odası hazırlamış. Yerde bir yatak, yastık ve bir de polar battaniye var. Bir el feneri ve tuvaletimi yapmak için kullanmamı söylediği bir kova. Bana yukarı çıkmamamı söyledi. Bir komşu ya da buraya gelmeleri durumunda polisler pencereden beni görmesin diye. Aynı sebepten, küçük bodrum pencerelerinden de dışarı bakmamamı söyledi. Tavanda üç kere pat sesi duyduğumda kapaklardan çıkmamı da söyledi – zemine üç kere ayağıyla vuracağını ve bunun kaçmak için bir sinyal olduğunu.

Uyumadım. Jonathan Fielding'in başına gelenlerle ilgili suçlanmakla, Gabe beni kurtardığı ve bulunamayabileceğim için rahatlamak arasında gidip geliyorum. Sonra bütün bunların hepsi yok oluyor ve beni başka birinin daha ölmüş olabileceği dehşetiyle bırakıyor. Benim yüzünden ölmüş olabileceği.

Gabe, cuma günü tan vaktine kadar benimle kaldı. Yatağın kenarında durup uyurken beni izledi. Gerçi ben uyuyor numarası yapıyordum. Aklımdan geçenleri bilmesini istemiyordum. Jonathan'a yapmış olduğu şeyle ilgili şüphelerimi, bunun gerekli olup olmadığını ve bu durumun Gabe hakkında ne anlattığıyla ilgili düşüncelerimi. Bana yaklaşmasını da istemiyordum. Bana dokunmasını ya da beni rahatlatmaya çalışmasını. Çünkü bana bakışında, konuşmasında tanıdık olmayan bir şeyler vardı. Bu da onu ya da aramızdaki ilişkiyi aslında hiç anlamadığım konusunda beni endişelendiriyordu. Neden anlayayım ki? Bu benim arızam. Sadece randevuya çıktığım adamlara değil herkese uyguladığım bir şey. Hatta en yakın arkadaşıma bile. Muhtemelen aileme bile.

Sabah Rosie'den bir telefon geldi, cevap verdiğini duydum. Onunla sakince konuştu ve hemen geleceğini söyledi.

"Ne oldu?" diye sordum telefonu kapayınca.

"Polis eve gelmiş. Seni arıyorlar – tıpkı söylediğim gibi."

"Rosie nerede olduğumu biliyor mu?" diye sordum.

"Tabii ki biliyor. Bu seni güvende tutmamak için yaptığımız planın parçası. Ama şimdi gitmem gerek. Birkaç saatten önce gelemeyebilirim. Seni bulmalarına yardım etmemem poliste şüphe uyandırabilir. Yedek dolapta yemek var – nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Çamaşır odasında," diye cevapladım. Lisedeyken oraya bira saklardık.

"Doğru," dedi. "Ayrıca unutma eğer yukarıdan üç pat sesi duyarsan, bu sana kapaklara gitmen gerektiğini hatırlatmak içindir. Ama sadece bu sesi duyduğunda tamam mı? Anlıyor musun? Komşular seni görebilir."

Başımla onayladım, yatağa eğildi ve beni alnımdan öptü. Gözleri sanki bu çok gizli bir askeri operasyonmuş da o da bizim generalimizmiş gibi heyecanla büyümüştü. Gençken hiç liderimiz olmamıştı. Lider hep Joe'ydu. Bazen de ben. Gabe genellikle peşimizden gelirdi. Onun güçlü insanlarla birlikte olduğu için güvende hissettiğini düşünürdüm, benim yaptığım gibi abisine karşı çıkabilecek insanlarla. Belki de daha önce bu bakışı görmemiş olmamın nedeni bu. Belki garip değildi, sadece yeniydi - Rick sonsuza kadar orduya gittiğinde gölgelerden çıkmış yeni bir Gabe.

O yukarı çıktığında kendime söylediğim bu. Günün parlak ışığı karanlığı doldurdu ama Gabe kapıyı ardından kapayınca yok oldu.

O öğleden sonra bir ara geri döndü. Saatin kaç olduğunu ya da ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Tek bildiğim sonsuza kadar sürmüş gibiydi.

Buzdolabında sandviçler bulmuştum. Beyaz ekmek üzerine fıstık ezmesi ve reçel. Küçükken bunlardan çok yerdim ve bunu hatırlaması hem tatlı hem de ürkütücüydü. Bunları bulmaya ve hazırlamaya zahmet etmesi, plastik torbalara sarması. Şişelerce su ve üzümlü soda vardı.

Kovayı işemek için kullandım, dediği gibi ve yıkama evyesine döküp uzun süre sıcak suyu açık bıraktım. Sonra soğuğa çevirdim ve yüzüme çarptım. Parmaklarımı hâlâ Jonathan Fielding gibi kokan saçlarımın arasından geçirdim, tabii böyle bir şey mümkünse. Saçlarımı ellerine dolamış ve göğsüne bastırmıştı. Onun kokusu, parfümünün ve terinin kokusu midemi bulandırdı.

Öldü mü? Gabe'in dışarıda olduğu her an bunu düşündüm.

Dönüp de kapıyı açtığında ışık ilk geldiğindeki kadar parlak değildi. Ya da ara sıra küçük pencerelerden dışarı göz attığım zamanki kadar. Ben de akşamüzeri olduğunu düşündüm.

"Ne oldu?" diye sordum ona. "Hâlâ yaşıyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama Rosie ve Joe iyiler. Polis onları ra-

hat bırakmayacak. Bir gün daha bekleyeceğiz, sonra seni buradan çıkaracağız. Arabamın bagajında gideceksin ve güvenli bir yer bulana kadar ilerleyeceğiz."

"Ya Melissa?" diye sordum. İş için seyahat ettiğini söylemişti ama hafta sonu evde olurdu herhalde. Zaman mefhumunu tamamen yitirmediysem, ertesi gün cumartesi olacaktı.

"Karım için endişelenme. İş seyahatinde. Biz gidene kadar dönmeyecek."

"Peki ya Rosie..." Ağlamaya başladım. "Ben gitmek istemiyorum, Gabe. Hayatımdan geri kalanları terk etmek istemiyorum."

Beni kollarımdan tuttu ve sertçe sarstı. Yüzündeki heyecan gitmiş, yerini öfkeye bırakmıştı. General, askerini azarlıyordu.

"Bir sürü şey yaptım. Bir sürü risk aldım ve seni kurtarmak için hayatımı tehlikeye attım. Biraz daha minnet duyup söyleneni yapabilirsin."

O zaman sessizleştim, gözyaşlarımı yuttum. İçimi dolduran o saf dehşeti yuttum.

"Tamam mı?" diye sordu bana, sesi yumuşuyordu.

Başımla onayladım. "Tamam, Gabe." Başka bir şey söylemeye korktum.

"Rosie arar aramaz gitmem gerekiyor."

Telefon uzun süre çalmadı. Saatler üzerine saatler geçti. Gabe'e saatin kaç olduğunu sordum ve bilmememin daha iyi olacağı cevabını aldım. Beni endişelendireceğini söyledi.

Onunla konuşmak için yukarı çıktı sonra geri döndü. Uyumam gerektiğini söyledi. Ben de uzandım ve uyuyor numarası yaptım. Yatağın kenarında oturduğu sürece gözlerinin üzerimden asla ayrılmadığını hissettim.

Bir sonraki arama hava tekrar aydınlanmışken geldi. Uyumuyordum ama beni dürttü ve gitmesi gerektiğini söyledi.

"Yukarı çıkmak yok," diye hatırlattı. "Ya da dışarı. Tavanda üç pat sesi duymadan gelme."

"Biliyorum," dedim. Talimatları birçok kez tekrarladı, ben de onu sorgulamadım. Düşündüğüm şey konusunda hatalı olabi-

lirdim, biliyordum. Ama nihayetinde karar vermek zorundaydım. Başarısız olmadan güvenilmez olduğu kanıtlanan akıl yürütmeye güvenmek zorundaydım.

Düşündüğüm şeyse Gabe'in aklını yitirdiğiydi.

İkinci kez gitmişti ve arabanın uzaklaştığını duyduğumda eski bir kasaya tırmanıp evin önüne bakan küçük pencereden dışarıyı gözletledim. Arabasının garaj yolunda yok olduğunu ve Geyik Tepesi Yolu'nun yukarısına tırmandığını gördüm.

Kasadan inip merdivenlerden yukarıya, kapıya koştum. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama Rosie'nin çantasına bakacaktım, içinde telefonum vardı. Onu şarj etmeye çalışıp Rosie'yi arayacaktım. Ya da evde bir telefon ya da bilgisayar bulacaktım. Ya da öylece koşacaktım – bu evden dışarı, ormana, koruma alanına giden yola doğru. Her bir santimetresini biliyordum ve neler olduğunu anlayana kadar saklanacaktım.

En üst basamağa vardığımda korkudan delirmiştim. Elimi kapının koluna götürüp çevirdim. Ama açılmadı. Bir yöne çevirdim ve açılmadı. Diğer yöne çevirdim ve yine açılmadı. Kapı dışarıdan kilitliydi. Sıkıca çekmeye çalıştım. Belki kırabilirdim. Ama çok güçlüydü ve içeri girerken üzerinde bir de sürgü gördüğümü hatırladım. Gabe'in giderken sürgüyü çektiğini duyup duymadığımı hatırlamıyordum. Anlamak için de zamanım yoktu.

Tekrar aşağıya koştum kapıdan çamaşır odasına geçtim, su ısıtıcıyı ve en arka köşedeki buzdolabını geçtim. Betondan basamaklara ve Bilco kapısının katlanır kapaklarına ulaştım. Kapı mandalını sürerek kapakları açmaya çalıştım ve dışarıya açılanı ittim. Bu kapakları yüzlerce kez açmıştım. Üstelik değişmemişlerdi. Ama kapak yerinden iki santimden fazla kıpırdamadı. Açılan aralıktan, kapakları dışarıdan da kilitleyen metal zinciri görebiliyordum.

Öfkeden çığlık attım. Bir kere, iki kere. İki büklüm oldum ve yine bağırdım, yumruklarımla dizlerimi dövdüm. Dışarıya çıkmanın bir yolu yoktu. Pencereler açılmıyordu ve içinden geçilemeyecek kadar küçüklerdi. Sadece iki kapak, hepsi bu. Ve ikisi de kilitliydi.

Kurtarıldığım ya da işlemediğim bir suç yüzünden polisten korunduğum falan da yoktu. Tutsaktım ben. Gabe'in tutsağı.

İçimde bir şey kırıldı o zaman. Kilitli kapılar beni bu evden çıkmaktan alıkoyamayacaktı.

Araştırmaya başladım – bu bodrum katının her bir karesi ben zincirleri kesmek ya da kapıyı kırmak için bir şey bulana kadar paramparça olacaktı. Yatağın bulunduğu köşeden başladım, hatıra kutuları, annesinin kıyafetleri, çerçevelenmiş fotoğraflar. Bir tanesi Rick'indi – en üstteki. Gabe'in ara sıra buraya gelerek ona bakıp bakmadığını merak ettim. Onu bunun delirtip delirtmediğini. Bu evde abisinin bir ömür süren tacizinden mustarip olmasını hatırlayarak.

Bu yol kahrolasıca sırlarla doluydu. Ailesi bunu nasıl görememişti? Çok geç olana ve tahribat kurtarılamaz boyutlara gelene kadar neden onu durdurmamışlardı? Yavaş yavaş netleşiyordu – Gabe'in bu resmi, benim birlikte büyüdüğüm kişiden çok farklıydı.

Dr. Brody bunu görmüştü. Kevin. Beni tanımaya çalışırken Wallace ailesini düzenli olarak soruyordu. Ailesinin ihmalinden dehşete düştüğünü düşünmüştüm ama bundan daha fazlası vardı.

Fotoğrafı tekrar kutuya koydum ve bana en son olarak Gabe ve Rick'i sorduğu zamanı hatırlamaya çalıştım.

Mitch Adler'ın öldürüldüğü gece Gabe neredeydi?

Cevabı bildiğimi sanıyordum. Herkesin inandığı şeye inanmıştım – üniversiteye erken dönmüştü. Ama öte yandan ertesi gün oradaydı. Ne olduğunu öğrendikten sonra beni neşelendirmeye gelmişti. Benim koruyucum olmaya gelmişti. Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Beni hayatım boyunca koruduğunu söyledi. Beni abisinden koruduğunu söyledi. Ama sonra beni inciten ve kullanan erkeklerle olmayı bırakmamı da söyledi. Bunu söylerken Mitch Adler'dan bahsetmişti. Ve Dr. Brody'den – Kevin'dan da bahsetmişti.

Bunları bir araya getirmek için uğraşmadım, her şey kendili-

ğinden bir araya geliyordu. O gece ormanda. Mitch Adler'ı arabadan çeken kişi güçlü ve hızlıydı. Ormanda yaşayan yaşlı bir adamın vücudu değildi.

Gabe'di.

Bu düşünce vahşi bir çığlıkla birlikte patladı. Gözlerimi kapadım ve onu görmeye çalıştım, kapıyı açıp Mitch'i arabadan çekerkenki yüzünü. Ama göremedim. Yüzünü hiç görmemiştim. Yolun kenarındaki çalılara saklanmıştım. Araba gidene kadar beklemiştim. Sonra sopayı almıştım.

Sonra ne yapmıştım? Bunu kesinlikle hatırlayamıyorum.

Sonra çılgınca hareket etmeye başladım. Bütün kutuları ve kasaları tek tek parçalayarak açtım, bir şeyler buldum – elbiseler, botlar, valizler ve nihayet spor ekipmanları. Onları görünce durdum. Golf sopası. Hokey patenleri. Beyzbol sopası. Gabe'in çocukluğundan geriye kalanlar. Eğer sopanın ağzını kapaklardaki boşluktan kaydırabilirsem ve sopayla olabildiğince sert vurabilirsem zincir kırılabilirdi.

Patenleri ve hokey sopasını çamaşırhaneye getirip camın yanına yerleştirdim. Bunu yaparken döşeme altı boşluğunda küçük bir açıklık gördüm. İçinde bir spor çantası vardı. Garipti, çünkü döşeme altı boşluğu, toprak sertleşip yer suyunu çekmediğinden kışları suyla dolardı, bu yüzden de orada hiçbir şey tutmazlardı.

İçeriye uzanıp çantanın sapını çektim. İnanılmaz ağırdı. İki elimle yakalayıp tüm gücümle çektim ve sonunda fermuarı açabilecek kadar yakınıma getirmeyi başardım.

Hızlı bir çekiş – kolayca açıldı ama sonra ellerimi titreyerek uzaklaştırdım ve çantanın kenarları yana düşünce içindekilere bakakaldım. Ne gördüğümü anlamam bir dakikamı aldı ve gördüğüm şeyin gördüğüm şey olmadığına inanmak için mümkün olan her düşünce beynime akın etti. *Bir oyuncak bebek. Bir manken. Cadılar bayramı aksesuarı.*

Hayır. Tırnaklar, ayaklar ve iki grimsi beyaz baldır vardı. Tırnaklar kırmızıya boyanmıştı. İnsan tırnakları. İnsan ayakları. İnsan bacakları.

Çığlık atamadım. Göğsüm hareket edemiyordu ve nefes alamıyordum. Fermuarı biraz daha açtım. Ne bulacağımı biliyordum ama yine de gözlerimle görmem gerekiyordu. Fermuarı açınca çanta ve yanları tamamen açıldı, her bir parça açığa çıktı – ayaklar, baldırlar, kalçalar, göğsünde katlanmıştı. Ön tarafı, bir kol ve sonra çantanın üstünde Melissa'nın uzun, siyah saçları.

Kan görmedim. Ne zamandır oradaydı bilmiyordum ama uzuvları katı ve soğuktu. Fermuarı kapattım ve çantayı döşeme altı boşluğuna geri ittim.

Kaçamıyordum. Zincirleri hokey patenleri, hokey sopası ya da golf sopasıyla kıramıyordum. Kapıyı kıramıyordum.

Yani yapacak tek bir şey kalmıştı.

Saatler geçti ve şu an bir kapının ardındaki merdivenin en üst basamağında bekliyorum. En iyi arkadaşımı bekliyorum. Beni tutsak eden kişiyi bekliyorum. Bu sefer, birini öldürmek için bekliyorum.

KIRK BEŞ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 16:00 | Branston, CT.

Joe telefonu açmayınca Rosie mesaj gönderdi. Gabe'e karakoldan gönderdiği mesajın aynısını. *Bu mesajı alır almaz beni ara...*

Şehir merkezinden uzağa, kuzeye sürdü ama şimdi nereye gittiğini bilmiyordu. Eve? Polis orada olacaktı ve Laura'nın eşyalarına bakacaklardı. Joe bakıcıyı göndermek için eve gideceğini ve Mason'la olacağını söylemişti. Tanrım, acaba Mason ne düşünüyordu? Lala teyze gitmişti, ailesi sürekli bir yerlere gidip geliyordu, gerginlerdi. Çıldırmışlardı. Belki o da eve gitmeliydi. Ayrıca annesini araması gerekiyordu. Ona ilk uçağa binmesini söyleyecekti. *Evet,* diye düşündü. Eve gitmeliydi ama bir şey onu çekiştiriyordu, bir düşünce. Bir soru.

Nasıl bu kadar yanılabilmişlerdi? Laura'yla hiçbir ilgisi olmayan bir adamın peşine düşmüşlerdi? Rosie çok emindi. Gabe çok emindi. Laura'nın telefonu limanda kapanmıştı – oysa orada kapanmamış. Sonra Edward Rittle, Jonathan Fields'ın profiline uygundu – sadece farklı bir adamdı. Ayrıca Edward Rittle limandaki bardaydı. Her perşembe akşamı bir kadınla oraya gidiyordu. En büyük tesadüf de –gerçi o civardaki dairelerin bolluğu düşünülünce o kadar da tesadüf sayılmazdı– iki adam da Richmond Sokağı yakınlarında oturuyordu.

Rosie arabayı yolun kenarına çekti. Telefonunu çıkardı ve

Joe'yu yeniden aradı. Hâlâ cevap yoktu. Gabe'i denedi. Cevap yoktu. Laura'nın New York'taki ev arkadaşına bir mesaj bıraktı. Gerçi üstünden bunca zaman geçtikten sonra Laura'nın oraya gideceğini düşünmüyordu.

Sonra karar verdi. Tüm bunların nasıl olduğunu ancak Gabe bilebilirdi. Gabe telefon şirketindeki kadını arayabilir ve ona neden yanlış bilgi verdiğini sorabilirdi. Hem... Gabe, Jonathan Fielding'le ilgili araştırma yapmak için eve gideceğini söylemişti yani belki polisin bilmediği bir şeyler biliyor olabilirdi. Korkunç veya kriminal bir şeyler. Başka bir randevu sitesinde başka bir kadınla. Belki onu da, Edward Rittle'ı teşhis ettikleri gibi teşhis edebilirlerdi. Belki o çok daha kötüydü. Belki ortaya çıkarırlarsa bunun Laura'ya yardımı dokunurdu. *Tanrım, bana yardım et!* Bu düşünceler korkunçtu. Adam saldırıya uğramıştı ve komadaydı ama belki de bir şey yapmıştı ve Laura kendini savunmak zorunda kalmıştı. Belki de Laura'yla ilgilisi bile yoktu! Evet, öyle olabilirdi. Belki ona başkası saldırmıştı ve Laura hayatını kurtarmak için kaçmıştı.

Kız kardeşinin şiddet dolu bir eylem gerçekleştirdiği o korkunç yerden çıkmayı düşünürken saf, öfke dolu bir enerji kabardı içinde. *Evet!* diye düşündü. Başka olasılıklar da vardı. Korkunç oldukları kadar, geriye kendisinden başka tek bir insanın anlayabileceği garip bir umut bırakıyorlardı.

Rosie yola geri çıktı ve Gabe'in evinde doğru ilerlemeye başladı.

KIRK ALTI

Laura. Günümüz.

Cumartesi, 16:15 | Branston, CT.

Arabasının garaj yoluna çektiğini duyuyorum. Garaj kapısının açıldığını ve sessiz bir vızıltının duvarlarda titreştiğini duyuyorum. Yaklaştığını duyuyorum.

Şimdi ayak sesleri mutfak zemininde. Beni alarma geçirmemek için hafif ve temkinliler, böylece kapaklardan kaçmamı engelleyecekler. Bana bunu söylemesi çok akıllıca – sürekli tekrarlayarak kapıların açılacağını düşünmemi sağlaması. Yüzündeki ve sesindeki değişikliği fark edene kadar kontrol etmek ya da ondan şüphelenmek aklıma bile gelmemişti.

Bu sefer haklı olduğum aklıma geliyor. Zihnimdeki bozuk akıl yürütme bu sefer işe yaradı. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissettim ve hayatımda ilk kez bu konuda haklı çıktım.

Elimdeki sopayı sıkıyorum. Ama parmaklarımın gerginliği beni yatıştırmıyor. Yumruk olmuş ellerim rahatlama sağlamıyor.

Zamanda geriye gitmek ve Rosie'nin çatı katında olmak istiyorum. Nevresimlerin altında. Güvende. Sevildiğim yerde. Şimdi bu kadarı yeterli olurdu. Bu kadarı yeterli olurdu.

Ayak sesleri yükseliyor, tahtanın üzerindeki topukların sesi, parkelerin gıcırtısı.

Kapının dışında, hemen orada. Beni duyabilir korkusuyla nefesimi tutuyorum. İçime girip çıkan hava ağır ve göğsümde çar-

pıntı var. Çok sessiz. Onu hissedebiliyorum sadece birkaç santim ötede. Başım dönüyor, sersemliyorum. Sürgünün sesini bekliyorum. Kapı tokmağına bakıyorum, dönmesini bekliyorum.

Ama sonra başka bir ses duyuluyor. Başka bir araba garaj yoluna giriyor. Gabe'in adımları uzaklaşıyor. İki adım geri. Sonra sessizlik. O da benim gibi dinliyor. Bir araba kapısı açılıp kapanıyor. Sonra kapı çalıyor.

Evin dışından biri, "Gabe?" diye sesleniyor. Rosie'nin sesi. Elimde hâlâ sopa varken aşağıya koşuyorum ve pencerelerden birinin altına yine kasa çekiyorum. Mavi minivan. Onu bulmuşlar. Arabayı bulmuşlar. Belki de nerede olduğumu öğrendiklerini düşünüyorum. Ama Rosie neden burada yalnız? Polis nerede?

Sonra korkunç bir düşünce. Gabe, Rosie ve Joe'nun ona yardım ettiğini söylemişti. Belki onları da kandırmıştır. Belki hepsi Jonathan Fielding'e zarar verdiğimi ve kendimden korunmam gerektiğini düşünüyorlardır? Ne amaçla? Gabe benden ne istiyor?

Gabe kapıya doğru ilerlerken başımın üzerindeki parkeler gıcırdıyor. Rosie'yi göremiyorum ama sesini çok net duyuyorum, hemen dışarıda.

"Gabe!" diye sesleniyor.

Ön kapının hemen önünde ayak sürtüyor. Sonra bir kilidin dönüşü. Ve kapı açılıyor.

KIRK YEDİ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 16:20 | Branston, CT.

"Gabe! Neredeydin? Seni arıyordum..."

Rosie her zaman yaptığı gibi evin içine girdi. Bugün içerisi garip şekilde sessizdi. Ve karanlık. Etrafına baktı, tüm güneşlikler ve perdeler çekilmiş, ışıklar kapanmıştı.

Gabe olduğu yerde duruyordu ve elleri cebindeydi. İfadesi garipti, sanki şeker çalarken yakalanmış küçük bir çocuk gibi.

Rosie olan biteni hızlı hızlı anlatmaya başladı. Laura'nın telefonundan aradığı adam Jonathan Fielding'di – saldırıya uğramıştı ve bilinci kapalıydı. Birkaç günden önce ondan bir şey öğrenemeyeceklerdi. Polis evdeydi ve Laura'nın eşyalarına, bilgisayarına bakıyordu. Joe, Mason'la olmak için aceleyle gitmişti ve o da telefonuna cevap vermiyordu.

"Sizin ikinizin neyi var?" diye sordu. "Her neyse..."

Telefon şirketinden gelen kayıtlardan bahsetti – Laura'nın telefonu limanda değil Richmond Sokağı'nda kapandığından. Fielding'in evi de Rittle'ınki gibi Richmond Sokağı'na yakındı. Bu durum arabanın orada olmasını açıklıyordu.

"Bağlantını tekrar arayabilir misin? Telefonla ilgili neden öyle söylediğini öğrenebilir misin? Belki Laura iki sinyal arasında onu şarj etmiştir..."

Gabe hareket etmedi. Tek bir kası bile kıpırdamadı, gözünü

bile kırpmadı. Ayakta durmuyor olsa Rosie yaşayıp yaşamadığını merak ederdi.

"Senin Edward Rittle'ı araştırdığını biliyorum ama Jonathan Fielding'le ilgili daha çok şeye ihtiyacımız var. Adam komada. Belki daha kötü bir şeye bulaşmıştır. Kriminal bir şeye. Laura'nın da kafası karışmıştır. Bu mümkün, öyle değil mi?"

Zihninin içinde olası görünen teoriler böyle sesli söylenince aniden saçma gelmişti. Çoğu şey göründüğü gibiydi. En basit cevap genellikle doğru olurdu. Bunlar Joe'nun söyleyeceği türden şeylerdi. *Joe... Neredesin?*

"Gabe... Ya onda gerçekten yanlış bir şeyler varsa? Ya bu adamı incittiyse ve kaçıyorsa? Korkmuş ve yalnızsa..."

Rosie, kollarını Gabe'e sardı ve ağlamaya başladı. Onun kollarının da karşılık vermesini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini bekledi. Laura'yı bulacak ve ona yardım edeceklerdi. Ama Gabe hareket etmedi. Bir odun parçası gibi dümdüz ve kaskatı durdu.

Rosie de gözlerini açmak dışında hareket etmedi. Gabe'in omuzlarının üzerinden diğer odaya, mutfağa baktı ve nefesi kesildi.

Siyah çantası tezgâhın üzerinde duruyordu.

KIRK SEKİZ

Laura. Günümüz.

Cumartesi, 16:25 | Branston, CT.

Rosie!

Kasadan inip merdivenlerin oradaki kapıya gidiyorum. Kulağımı dayıyorum ama şimdi hiç ses yok.

Hızla aşağıya inip çamaşır odasından geçiyorum ve kapaklara geliyorum. Gabe'in karısının katlanmış hâlde durduğu boşluğa bakmıyorum. Dikkat dağıtacak bir şey yaratmalıyım. Gabe, Rosie'ye zarar vermek istemeyecektir. Planını tamamlamak için onun gitmesini isteyecektir. Beni arabasının bagajına koyup şehirden uzaklaştırma planı. İstediğinin bu olduğunu biliyorum. Bu planı yapmak için çok uzun yollardan geçti. Uygulamak için. Bana sandviçler ve yumuşak bir yatak yaptı. Uyuduğumu zannettiği sırada saçımı okşadı. Planını tamamlamak istiyor. Ve planı, Rosie'nin cesedinden kurtulmayı içermiyor.

Gabe tavanda üç adım duyarsam sürgü Bico kapısından çıkmamı söylemişti. Adımlar konusunda dikkatli olmuştu ama belki de Rosie onun zannettiğinden daha sesli olmuştu. Belki Rosie evde yürürken adımlarını duymuşumdur. Belki plana uyup evden kaçmak istiyorumdur.

Sopayı duvara yaşlıyorum ve kapakların iki kolunu da tutuyorum. Sonra itiyorum – zincirleri zorlayarak tangırdamasını sağlıyorum. Sonra tekrar itiyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

KIRK DOKUZ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 16:25 | Branston, CT.

Yavaşça ve nazikçe kollarını Gabe'in boynundan çözdü.

Laura bu evin içindeydi. Gabe bütün bu zaman boyunca yalan söylüyordu. Bu, onları neden yanlış yönlendirdiğini de açıklıyordu. Yanlış bardaki yanlış adamın peşine düşmek. Bu, Laura'nın kayboluşu karşısında Joe'ya ve ona göre neden bu kadar kendinden emin ve güçlü davrandığını açıklıyordu. Şimdi burada, bu evin içinde olduğu için neden bu kadar garip davrandığını da açıklıyordu. Laura'ya çok yakındı.

Şimdiki soru Laura'nın güvende olup olmadığıydı. Ya bir yerde saklanıyordu ve tıpkı Gabe gibi Rosie'nin gitmesini çaresizce bekliyordu ya da bir yerde saklanıyordu ve Rosie'nin onu bulmasını çaresizce bekliyordu.

"Üzgünüm," dedi Rosie saatlerce önce, ondan şüphelenmesi için hiçbir sebep yokken söyleyeceği gibi. "Sadece korktum."

Mutfaktan uzaklaşarak salona doğru döndü böylece Gabe çantayı görüp görmediğini merak etme gereği duymayacaktı.

"Melissa evde mi?" diye sordu sonra, neden diğer tarafa, başka bir odaya baktığını örtbas etmek için.

Gabe'e döndü ve Gabe cevap vermek için ağzını açmak üzereydi ama sonra ikisi birden arka bahçeye bakan cumbalı pencereye doğru döndü.

"Bu ne?" diye sordu Rosie.

Bir çarpma sesi geliyordu. Metalin metale çarpma sesi.

Perdeleri açıp camdan bakmak için pencereye yürüdü ama Gabe onu kolundan yakaladı ve parmakları Rosie'nin teninin derinliklerine battı.

"Bir şey değil," dedi. "Arkadaki sinekliğin mandalı tutmuyor. En ufak bir rüzgârda çerçeveye çarpıyor."

Sonra gülümsedi ve yüzü normale döndü. "Bütün yaz beni delirtti. Melissa yakında dönecek. Aslına bakılırsa biraz da o yüzden moralim bozuk. Laura'nın başına gelenler falan – şey, Melissa'nın onunla ilgili hislerini biliyorsun."

Rosie başıyla onayladı. "Üzgünüm, Gabe," dedi. "Gitmeliyim. Polis telefonla ilgili bir şeyler öğrenmiştir eminim. Şimdiden Jonathan Fielding'in geçmişini araştırıyorlar yani bulunacak ne varsa bulacaklar. Sadece sabırsız ve endişeliyim."

Gabe, Rosie'nin kolunu bıraktı ve ona kapıya kadar eşlik etti. "Sorun değil, Rosie. Biliyorsun, elimden bir şey gelirse yardım etmeye hazırım. Beni sonra ara. Bu sefer cevap vereceğime söz veriyorum."

Rosie evin dışına çıkarken son bir korku dalgası hissetti. Arabasını görebiliyordu. Yani güvende olmaya çok yakındı. Ama ya Laura...

Ses yeniden duyuldu – evin arkasından gelen, metalin metale çarpma sesi. Şimdi dışarıda oldukları için daha yüksekti.

"Bunu tamir ettirmelisin," dedi Rosie. Ağzı kurumuştu, kelimeler zorla çıkıyordu.

"Biliyorum. Halledeceğim." Gabe hızla kapıyı kapattı ve Rosie kapının kilitlendiğini duydu.

Arkasına bakmadı. Arabaya bindi, sonra telefonunu çıkarıp Joe'yu aradı.

ELLİ

Laura. Günümüz.

Cumartesi, 16:30 | Branston, CT.

Üzerimdeki katta gürültülü ayak sesleri var. Kapıları bırakıp basamakların dibine geliyorum, sopa elimde. Kapı tokmağının döndüğünü görüyorum. Merdivenlerden yukarı çıkmaya, kapının arkasına saklanmaya zaman yok.

Sopayı duvara, ayağımın yanına bırakıyorum. Merdiven korkuluğuna tutunup kapıya bakıyorum. Açılışını izliyor, öylece bekliyorum.

ELLİ BİR

Rosie. Günümüz.

Cumartesi, 16:30 | Branston, CT.

"Joe!" Arabada oturmuş, Gabe'in evine bakarken çıldıracak gibiydi.

"Neredesin?" diye sordu Joe.

"Gabe'deyim. Sanırım Laura da orada. Çantamı gördüm – Laura'nın benden ödünç aldığı..."

Joe telefonda bağırmaya başladı. "Oradan çık. Hemen şimdi!"

İleri geri. Her biri diğerini yakalamaya çalışan kısa bilgi patlamaları.

Joe ofis dosyalarında bulduğu şeyi söylerken kafayı yemiş gibiydi.

"Şu adam – Edward Rittle. İsmini bir davadan hatırlıyordum. Gabe'le çalışmıştı. Rittle, müşterimizin karısıyla görüşüyordu. Gabe onu dün yaptığı yöntemle buldu... Adamın sitede olduğunu biliyordu. Karısını aldattığını, yalan söylediğini biliyordu. Kadınları nereye götürdüğünü de... Rosie hepsi oyundu..."

"Biliyorum!" diye ağladı Rosie. "Neden Joe? Bunu neden yapıyor?"

Joe şimdi koşuyordu. Rosie, onun kaldırıma vuran ayak seslerini duyabiliyordu. "Laura. Laura'yı istiyor."

"Neden? Neden şimdi?.." Rosie'nin gözleri evden hiç ayrılmadı. İçeride hiçbir hareket yoktu. Işık gelmiyordu. Ses de.

"Ne önemi var? Sadece oradan çık! Polisi arıyorum."

Rosie sessizleşti, düşünüyordu. "Peki ya notlar, Joe? Sonra New York'taki erkek arkadaşı. Tanrım, sana neler bulduğumu anlatamadım. O ölmüş, Joe. New York'taki erkek arkadaşı bir hırsızlık girişimine maruz kalarak ölmüş. Laura'nın haberi yoktu. Sence?.."

Joe koşmayı bıraktı. "Rosie," dedi, sesi çok ciddiydi. "Oradan çık!"

"Tamam... Polisi ara. Gidiyorum. Söz veriyorum."

Joe kapattı ve Rosie telefonunu yolcu koltuğuna koydu. Elini anahtara koydu ve kontağı çalıştırmaya davrandı.

Ama sonra durdu.

Ses kesilmişti – metal sesi. Rüzgârda sallanan sineklik değildi.

Artık ne olduğunu biliyordu.

Laura'ydı.

ELLİ İKİ

Laura. Günümüz.

Cumartesi, 16:30 | Branston, CT.

"Gabe!" diye fısıldıyorum o kapıdan inerken. "Pat sesini duydum! Dışarı çıkmaya çalıştım. Neler oluyor?"

Gabe ayaklarını sürerek merdivenleri iniyor, panik hâlinde.

Beni kollarımdan tutup merdivenden uzaklaştırıyor. Kapıyı açabilecek herhangi birinin görüş alanından çıkarıyor.

"Bir şey yok. Sadece beklenmedik bir misafir. Ama sen doğru olanı yaptın. Tam sana söylediğim gibi. Aferin," diyor. "Uslu kız."

Kapının dışarıdan zincirli olduğuyla ilgili hiçbir şey söylemiyorum ve Gabe de neden bir şey demediğimi merak etmiyor.

"Şimdi gittiler mi?" diye sordum.

Gabe garaj yoluna bakan pencereye dönüp görebilmek için boynunu uzatıyor. "Bilemiyorum," diyor.

Pencerenin altındaki kasayı çekiyorum. Ama hemen arkasında spor ekipmanlarının olduğu çanta var ve ağzını açık bırakmışım. *Kahretsin!*

Gabe'in görmemesini umarak dikkatini üzerime çekiyorum.

"Gabe!"

Tekrar bana bakıyor.

"Şimdi ne yapıyoruz? Gitme zamanı mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bir sorun çıktı. Ama düzelecek."

"Ne sorunu? Burada olduğumu biliyorlar mı? Geliyorlar mı?"

Gabe beni göğsüne çekip kollarıyla sıkıca sarıyor. Tenimin her bir noktası dokunuşunun altında kıvranıyor ama kollarına tutunuyorum ve sanki hiç gitmesini istemiyormuşum gibi sıkıyorum.

"Korkuyorum," diyorum. Bana inanmasını sağlamalıyım. Benim koruyucum olmak istiyor, ben de ona bunu vereceğim.

Ama sonra bedeni benden uzaklaşıyor. Başı pencereye dönüyor. Ağzı açık olan spor ekipmanları çantasına doğru.

Uzun adımlarla oraya yürüyüp çantanın içine bakıyor.

"Ben yokken ne yapıyordun?" diye soruyor.

Geriye dönüp baktığında beni merdivenlerin girişinde, ilk basamağa adım atmış, sopayı elimle sıkıca kavramış olarak görüyor.

Bir saniyeliğine donakalıyor, hilem karşısında sersemliyor ama ben harekete geçtim bile. İkinci basamak, sonra üçüncü basamak.

Merdivenlere koşuyor. İkişer ikişer atlamaya başlıyorum.

Yukarıya ulaşınca kapı kolunu tutuyorum ve bu sefer sonuna kadar açıyorum. Kapı bana doğru açıldığından dışarı çıkmak için geri adım atmam gerek. Bunu yaptığım anda elini ayak bileğimde hissediyorum, beni sertçe çekerek dizlerimin üzerine düşürüyor, sonra merdivenlerden aşağıya çekiyor. En dibe doğru. Gabe'e doğru.

"Neden?" diye bağırıyor diğer bileğimi de tutarken. Beni merdivenlerin aşağısına bir bez bebek gibi sürüklüyor. Sopa elimden kurtulup yere düşüyor.

Gabe üzerime tırmanıyor. Elleri bileklerimde, ayakları kalçalarımı yere sabitlemiş.

"Senin için her şeyi yaptım. Anlamıyor musun? Seni kardeşimden kurtardım. Sonra Mitch Adler'dan kurtardım. Ben olduğumu biliyordun. Beni gördüğünü biliyorum. O arabanın kapısını açtığımda sana baktım ve gömleğinin sıyrıldığını,onun

ellerinin senin üzerinde olduğunu gördüm. Sana bunu yapmasına asla izin vermezdin. Bunu biliyorum. Ama başını durmadan belaya sokuyorsun, değil mi?"

Sıcak soluğunu tenimde hissediyorum. Gözleri artık delirmiş gibi. Sanki bir baraj yıkılmış da içinde tuttuğu her ne varsa özgür kalmış gibi.

"Seni o New York'taki canavardan kurtardım. Yok olmasını sağladım ve ucu sana hiç dokunmadı, değil mi? Ben daima senin arkanı topladım ve hiçbirinin ucunun sana dokunmayacağından emin oldum. *Değerli Laura.* Hiçbir şey *değerli Laura'ya* asla dokunmaz."

Gözlerine bakıyor ve yüzümün yumuşamasına izin veriyorum. Ondan kurtulmak için mücadele etmeyi bırakıyorum, bedenim esniyor.

"Biliyorum, Gabe," diyorum ona. "Sana çok fazla sorun çıkardım, değil mi? Üzgünüm. Bana karşı her zaman çok iyi oldun. Ama korkuyorum. Anlamıyor musun? Sana güvenebilir miyim, bilmiyorum. Herhangi birine güvenebilir miyim, onu da bilmiyorum. Benim sorunum hep bu oldu zaten, unuttun mu? Kötü adamları iyi adamlardan ayıramıyorum."

Gabe bileklerimi tutup öfkeyle yere çalıyor. "Hiçbir zaman ayıramadın!" diye bağırıyor. "Seni öptüğünde hoşuna gitti! Öyle olduğunu biliyorum! Onu herkesin önünde uzun süre öptün!" Ama sonra öfkesi dağılıyor. "Eninde sonunda anlayacağını düşündüm. Notlar gelmeye başladığında, benim iyi adam olduğumu anlayacağını düşündüm. Dönebileceğin kişi bendim. Ama sen dönmedin, değil mi? Şu çöpçatanlık sitesine gittin ve küçük bir fahişe gibi makyaj yaptın. Bunu tekrar yapmana izin veremezdim. Gerçeği görmemene izin veremezdim – seni koruyanın ben olduğum gerçeğini! Sadece ben!"

Başımla onaylarken gülümsemeye çalışıyorum ama ağzım titriyor.

Gabe, Mitch Adler'ı öldürdü. Bana notları gönderen de o. Sonra Kevin – onu yok ettim derken ne demek istedi?

Konuşurken sesim titriyor. "Biliyorum, Gabe. Bana zaman ver. Öğret bana. Öğrenebilirim. Daha iyi olabilirim."

İkimiz de yukarıdan gelen ayak seslerini duyuyoruz. Gabe merdivenlerin üst kısmına ve şimdi açık olan kapıya bakıyor. Üstümden atlayarak ikimizi de merdivenin girişindeki duvara doğru çekiyor. Oradan bizi kimse göremez.

Gabe önümde dururken benim boyum daha uzun kalıyor.

Sonra sopayı iki elimle kavrıyorum.

Sirenler sessizliği delerek odayı dolduruyor.

Sirenler ve kız kardeşimin ismimi haykıran sesi.

ELLİ ÜÇ

Rosie. Günümüz.

Cumartesi. 16:32 | Branston, CT.

Rosie bekleyemedi. Bir saniye bile.

Arabadan çıktı, garaj tarafındaki kapıya koştu. Her zaman açıldığı şekilde açılıyordu, çocukluklarındaki gibi. Çerçeve yamulmuştu ve kilit hizasızdı. Köşede duran küçük bir iş tezgâhının üzerindeki alet çantasını kaldırdı. Anahtar oradaydı – her zaman olduğu yerde. Eve girilen yan kapıya koştu, anahtarı çevirip kapıyı açtı ve içeri girdi.

Yan kapı vestiyere ve mutfağa açılıyordu. Yavaşladı çünkü ev sessizdi. Gabe onun girdiğini duymuş olabilirdi. Her yerde olabilirdi, herhangi bir köşede. Küçük mutfak adasını, sonra da siyah çantanın olduğu tezgâhı geçti.

Kesme tahtasını ve bir bıçak setini gördü. Arkadan, kalın ağızlı olanlardan birini aldı. İki eliyle tuttu, önüne dayadı ve sırtını duvara yaslayarak yavaşça yürüdü. Salonun girişine geldi.

Bodrum katından sesler duydu. Kapı açıktı. Yavaşça yaklaştı, dinliyordu, bıçak elindeydi.

Merdivenin tepesinde durdu.

"Laura!" diye bağırdı.

Uzaktan sirenler öttü. Polis sadece birkaç dakika içinde burada olurdu.

"Laura!" diye bağırdı yeniden. Sonra kapıdan içeri girdi.

ELLİ DÖRT

Laura. Günümüz.

Cumartesi, 16:35 | Branston, CT.

Gabe merdivenlerin başında dikilen Rosie'yi görmek için dönüyor. Ama ben hedefimden gözümü ayırmıyorum. Sopayı yeniden kafamın üzerine kaldırıyorum.

"Gabe!" Rosie şimdi ismiyle sesleniyor. "Geri çekil. Her şey yolunda. Polis hemen sokağın başında – onları duyamıyor musun? Laura'dan uzaklaş."

Eklemlerim beyazlaşıyor. Yumrukların sıkılışını her zaman olduğu gibi hissedebiliyorum. Sopayı ona doğru savurmak istiyorum. Göğsüne vurmak. Onu yere yapıştırmak istiyorum. Zihnim ormandaki geceye geri dönüyor. Sopa elimde. Mitch Adler ayaklarımın dibinde, başından kan akıyor.

Kollarıma hareket etmesini söylüyorum ama dinlemiyorlar.

O an anlıyorum. Dr. Brody'nin bana sorduğu son sorunun cevabını her bir zerremle biliyorum.

Sopayı ben sallamamıştım. Mitch Adler'a ölümcül bir darbe indirmemiştim.

Rosie şu an merdivenlerden iniyor, elinde bıçak var.

Gabe ondan korkuyor. Gözlerinden görebiliyorum. Rosie'den ve yapabileceklerinden korkuyor.

Rosie'den, yaşayan hiçbir şeye parmağını bile kaldırmamış

Rosie'den. Ama Rosie benim için canını bile verir. Benim için can alır.

Gabe ellerini havaya kaldırıyor ve Rosie son basamağa eriştiğinde geri çekiliyor. Ön kapıya vurulduğunu ve sonrada parkelerdeki ayak seslerini duyuyoruz. Memurlar merdivenin üstünde beliriyor ve silahlar çekilmiş.

Parmaklarımın serbest kaldığını hissediyorum. Sopa yere düşüyor. Rosie beni kollarına aldığında yumruklarım açılıyor.

ELLİ BEŞ

Laura. Seanslardan Önce.

Beş Ay Önce | New York City

Dr. Brody: Bir deli doktoruyla çıkmak tuhaf mı?
Laura: Bana deli doktorluğu yapmadığın sürece değil.
Dr. Brody: Deneyeceğim.
Laura: Çocukları olan bir adamla çıkmak tuhaf. Ve karısı.
Dr. Brody: Nihayet onlarla tanıştığında tuhaf olmayacak. Çünkü yakında eski karım olacak. Beni terk etti, hatırladın mı? Liseden erkek arkadaşıyla hem de. Ama sonra ben seninle tanıştım.
Laura: Sonra sen benimle tanıştın... Umarım o güne lanet etmiyorsundur.
Dr. Brody: Seninle tanıştığım güne nasıl lanet edebilirim ki?

ELLİ ALTI

Laura. Günümüz.

Cumartesi, 22:00 | Branston, CT.

Üşüyorum.

Joe bir battaniye getirdi ve Rosie beni onunla sardı. Ama en çok üşüdüğüm yere işlemiyor.

İki adam öldü. Bir başkası neredeyse ölüyordu. *Jonathan Fielding*. Bu son bölümün başlangıç noktası. Fielding'in kurtulacağını söylüyorlar. Bedeni iyileşecek. Ama diğer tarafları iyileşmeyecek. Eli kilitli bir kapıya her uzandığında korkuyu hissedecek. Nasıl da dikkatli olduğunu düşünüyorum. Geçmişimle ilgili endişeleri, bütün o soruları – aralıksız soruları. Sıradan olmadıklarına kendimi ikna ettim ve soruları onu şüpheli yaptı. Ama sonuç olarak endişelenmekte haklıymış, değil mi?

İki adam öldü.

İki adam. İlki Mitch Adler. Lise takıntım. Arabasından zorla çıkarıldı ve bir beyzbol sopasıyla ölümüne dövüldü. Gabe ormanın derinliklerinde izliyordu, bazen birlikte, bazen de Rosie ve Joe'yla günlerimizi geçirdiğimiz koruma alanının orada. Saatler, günler, yıllar – hiçbirimiz onu görmedik. Hiçbirimiz arkadaşımızın içinden neler geçtiğini anlamadık. Abisinin tacizleri benim sandığımdan da beterdi. Üstelik her şeyi bildiğimi zannediyordum. Yıllardır sürüyordu. Annemizin şimdi söylediğine göre Bayan Wallace, mutfakta birlikte geçirdikleri o öğleden sonrala-

rında ona Rick'le ilgili sırlarını anlatıyormuş. Annemiz Dick ve onun sadakatsizlikleri hakkında sızlanırken Bayan Wallace da küçük kardeşine işkence eden sapkın, şiddet dolu oğlunu anlatıp ağlıyormuş. İki kadın da insanları ölüme götüren sırlar saklamış.

Annemiz şimdi uçakta. Bizi gördüğünde neyle karşılaşacağını bilmiyor. Ben, Rosie. Bir de Joe. Üvey kardeşim.

İkinci adam, Dr. Kevin Brody, gittiği spor salonunun yakınındaki bir sokakta, sabahın erken saatlerinde öldürüldü. Şokta olduğumu söylüyorlar, bu yüzden hâlâ ağlamamışım. Ama gözyaşları gelecek.

Kevin'la bir cumartesi günü bir kahve dükkânında tanıştım. Karısı onu terk ediyordu ama ikisinin de evden ayrılmaya ekonomik olarak gücü yetmiyordu. Kevin cumartesi günleri çıkıyordu, karısı pazar günleri. İkisinin de alana ve çocuklarıyla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

O sabah kahve dükkânı kalabalıktı, o da bana küçük masamdaki boş sandalyede benimle oturup oturamayacağını sormuştu. Çantamı çekmiş ve oturmasına izin vermiştim.

Dört hafta sonra bana beni sevdiğini söyledi ve ilk defa buna inandım. Şimdiyse son kez inanıp inanmadığımı merak ediyorum.

Ölmesinin sebebi benim. Çocuklarının babasız kalmasının sebebi benim. Onu ben dövmüş ve ölüme terk etmiş sayılabilirim. Ben yapmış olabilirim.

Kevin'ın telefonunu Gabe'in evinde buldular. Bana Kevin'dan geldiğini düşündüğüm mesajı o atmış – her şeyi tamamen bitiren mesajı. O kadar kısa ve inadırıcıydı ki sorgulamamıştım. Onu görmeye ya da ona ulaşmaya çalışmadım. Daha karmaşık bir açıklama aramadım. Onun yerine acıyı içeri davet ettim – kapıyı ardına kadar açtım ve bir hoş geldin halısı serdim. Ve beni neredeyse yok etmesine izin verdim, işimi terk ettim. Evimi terk ettim. Suç mahalline geri döndüm. Çocukluğumun geçtiği, her şeyin başladığı yere.

Kevin'ın ne diyeceğini biliyorum çünkü kısa bir süre sonra

ondan zihnimi anlamak için yardım istedim. Onun farklı olduğunu görebiliyordum. Yanıma yaklaşmasına izin verip sonra da kendimden uzaklaştırdığım ya da onlar tarafından incitildiğim diğer adamlara benzemiyordu.

Sanırım bu bana bıraktığı bir armağan. Zihnimden geçenleri anlamak. Ki tuhaftır, kendi zihnime ancak şimdi inanmaya başladım.

Jonathan Fielding. Üçüncü adam. Tıpkı anlattığı gibi bir adam. Sıradan biri. Normal. Hayatta gezinen. Annesinin ölümüyle, boşanmasıyla, işiyle, tamire ihtiyaç duyan arabasıyla, bekâr bir adam olarak tekrar seksi olmaya çalışmasıyla ve bunu genç kadınlarla yapmasıyla hayatın içinde yolunu buluyor. Bana söylediği her şey gerçekmiş.

Ama şimdi bunun bedelini ödüyor.

Son birkaç saatte ortaya çıkan başka gerçekler de var. Gabe gençlik yıllarında bir terapistle görüşmüş. Üniversitede bir sinir krizi geçirmiş ve üç ay boyunca yatarak tedavi görmüş. Oysa hepimize onun yurtdışında okuduğunu söylemişlerdi.

Rick ise askeri okuldan mezun olduktan sonra orduya katılmış. Uzun bir şiddet patlamaları dizisinden sonra sonunda utanç verici şekilde işine son verilmiş ve sonrasında bir adamın öldüğü dehşet verici bir bar kavgasından sonra hapishaneye gönderilmiş.

Şiddet. Sırlar. Zihinsel hastalıklar. Hemen yan kapıda, Wallaceların evinde.

İki adam öldü. Bir de kadın.

Melissa Wallace boğularak öldürülmüş ve sonra bir çantaya tıkıştırılmış. İş gezisine çıkmamıştı. Sadece çok meraklıydı. Kocasının takıntısına çok öfkeliydi. Yoluna çıkmıştı.

Müfettişlerle hayatımın her ayrıntısının üzerinden geçtim. Rick'i kalede Gabe'in üstünden indirdiğim ilk çocukluk anısından Rick'i şişe çevirmece oyununda öpüşüme ve Rick'in Gabe'e karşı işlediği tüm o şiddet olaylarına kadar. Onlara ormandaki o geceden ve onu görmediğimden, Gabe olduğunu bilmediğim-

den bahsettim. Artık bildiğim üzere sopayı sallamadığımdan da. Bir kere bile.

Ben üniversite için ayrıldıktan sonra şimdi şimdi sorulara sebep olan başka tuhaf olaylar da oldu. Birden ve hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolan adamlar. Onlar benim kurtlarımdı, beni incitmeleri için seçtiğim "yanlış" adamlar. Beni sevmelerini sağlamaya çalışacak ama sonra kendime sevilemez olduğumu ispatlayacaktım. Böylece çocukluğumun eski kaydını tekrar tekrar oynatabiliyordum.

Ne kadar canımızı yakarsa yaksın, insan bildiği şeye çekiliyor.

Ama şimdi hangilerinin kurt olduğunu, hangilerinin Gabe yüzünden gittiğini merak ediyorum. Birinci sınıfta bir adam vardı ve bana *çıldırmış bir eski erkek arkadaşı olan biriyle çıkamayacağını* söylemişti. O zaman Mitch Adler'dan bahsettiğini düşünmüştüm. Jonathan Fielding'in yaptığı gibi benim gerçek soyadımı keşfettiğini ve geçmişimle, ormandaki o geceyle ilgili yazılar okuduğunu düşünmüştüm. Müfettişlere bunu anlattım. Onu da araştıracaklar. Sanırım Gabe'in onu ziyaret ettiğini söyleyecek.

Gabe benim hayatımla ilgili her şeyi biliyordu çünkü ona ben anlatıyordum. Bütün kötü geçen randevularımı. Bütün acı verici ayrılıklarımı. Beni rahatlatmak için hep yanımdaydı. Ve ona göre beni korumak için. Ama o, bu bilgilerle ne yaptı? Öğrenecekleri-mizden korkuyorum.

Rosie ve Joe benimle birlikte odada oturuyor. Rosie, benim telefon kayıtlarımı incelediği ve Joe'nun birkaç saat önce geçmişle ilgili sırları itiraf ettiği odada olduğumuzu söylüyor.

Adli bir psikolog da bizimle. Yanında da eğitime katılan genç bir adam var. Bugün çok şey öğrenecek.

"Hiç anlayamıyorum," diyor Rosie. Geldiğimizden beri bunu defalarca kez söyledi. Pişmanlığını görebiliyorum. Oysa kahraman olmaktan başka bir şey yapmadı.

Joe gerçekleri öğrendiğinden beri sessizce oturuyor. Gabe'i bizim anlamadığımız bir şekilde anlıyor gibi görünüyor. Ara-

mızda oturuyor, bir kolu Rosie'yi sarmış diğer kolu beni. Dev bir duygusal kaos öbeği olarak bir araya toplanmışız.

Adli psikolog çoğunlukla soru soruyor ama olası senaryoları da açıklamaya çalışıyor.

"Bazen bir çocukluk travması sürecinde, özelikle de devam eden bir travmada çocuk birine, onu güvende hissettirecek, gerçekçi olmayan bir bağla bağlanabilir. Bu kişi onun duygusal varlığını sürdürmesinde hayati bir hâle bürünebilir ve onu sadece kendine saklamak isteyebilir. Bu davada bu bağlılığı Gabe, Laura için geliştirmiş olabilir. Laura'nın küçücük bir kızken bile çok cesur olduğunu söylemiştin."

Joe başıyla onaylıyor, hatta benimle gurur duyuyormuş gibi azıcık gülümsüyor. Benim erkek kardeşim olduğu için gurur duyuyor. "Cesurdu ve hiddetli."

Ama tek düşünebildiğim, o zamanlar olduğum her şeyin onun psikotik bağlılığına katkıda bulunmuş olabileceği ve geride üç ölü bıraktığı.

Psikolog da başını sallıyor.

"Ve Laura, onun abisini bilen tek kişi sendin, değil mi?"

"Annesi dışında. Ve annem dışında," derken kızgınlığımı saklayamıyorum.

"Ama Gabe sadece sana söylemişti. Bunu sonlandırmaya çalışan tek insan da sendin. Önemli olan bu. Onun hayatta kalmasında önemli bir yer edindin."

Rosie, gözyaşları artık dinmiş olmasına rağmen burnunu çekiyor. "Anlamıyorum," diyor yeniden. "Neden onunla birlikte olmaya çalışmadı? Onunla çıkmaya ya da fiziksel yakınlığa kalkışmadı? Daha büyük olduklarında neden onunla evlenmek istemedi?"

Karşılık olarak bir omuz silkiş ve baş eğilmesi geliyor. Bilmiyor. Ama bir teorisi var.

"Bunları birbirinden ayrı tutmaya ihtiyacı vardı. Gabe'in gözünde Laura'yı cinselleştirmek onu savunmasız ya da güçsüz kılan bir şeydi. Seks eylemi iki tarafın da teslimiyetini içerir. Her-

kesle paylaşmadığımız yanlarımızı açığa çıkarır. Benim şüphem, onun Laura'yı saf hâliyle tutmaya çalıştığı."

Hafifçe öne eğiliyorum. Bütün bunlarda beni rahatsız eden bir şey var.

"Gabe koruyucum olduğunu söyledi. Beni birlikte olduğum adamlardan koruduğunu söyledi. Ama siz onun beni koruyucusu olarak gördüğünü söylüyorsunuz."

"Dediğim gibi sadece bir teori," diyor. "Senin daima müsait olduğundan emin olmak için bir gerekçe yaratması gerekiyordu çünkü senin sadece ona ait olmana ihtiyacı vardı. Bu hepiniz büyüyüp partner aramaya başladığınızda güçleşti. O da bir tane buldu ama eşinin onu tanıdığından emin değilim. Kendini ondan saklamış olmalı. Onu bölümlere ayırmış olmalı – cinsel partneri olarak. Oda arkadaşı. Dış dünyaya normal görünmek için bir kılıf. Ama Laura – senin her zaman yalnız olmana ihtiyacı vardı, sadece ona ait olmana. Kendisine bütün bunları senin için yaptığını söyledi –seni korumak için– böyle gerekçelendirdi."

Dirseklerini masaya dayayarak kafasını sallıyor. Sonra stajyerine bakıyor ve bizden çok ona konuşuyor.

"Bu tür psikozlar oldukça karmaşıktır. İdare edilmesi gereken ego katmanları vardır. Gabe kendini savunmasız, ihtiyaç hâlinde, abisinin taciz ettiği küçük bir çocuk olarak görmek istemedi. Hiddetli ama ondan küçük bir kızın koruyuculuğuna ihtiyaç duyan biri olarak. Bu yüzden de onu yakınında ve sadece kendine bağlı tutmak için başka bir teori yarattı. Koruyucu *oydu*. Güçlü olan *oydu*. Bu egosunu mutlu etti ve aynı zamanda Laura'ya duyduğu umutsuz bağlılığına da izin verdi."

Hepimiz sessizleşiyoruz çünkü resim iyice belirginleşmeye başladı. Tüm hayatımızın net, korkunç resmi.

Jonathan Fielding'le randevuya çıktığım geceki Gabe'i düşündüm. Onun mutfaktaki hâlini düşündüm, Joe'yla Jonathan Fielding'in yaşı hakkında gülerek konuşuyordu. O gece notu tezgâhta duran çantamın içine sokmuş olabileceğini düşündüm.

Sonra beni şehir merkezine kadar takip etmiş olabileceğini. Oradan da limana ve sonra Jonathan'ın dairesine.

Polis, Gabe'in pizzacı gelene ve kapıyı onun için tutana kadar binaya birçok kez girmeye çalıştığını söyledi. Sonra koridorlar boşalana kadar beklediğini.

Edward Rittle'ı çalıştığı eski bir davadan dolayı biliyordu. Her şeyi ayarlamıştı – bunun Rosie'yi nasıl limana, oradan da Rittle'a yönlendireceğini, orada nasıl bir havuz dolusu kırgın kadın bulacağını. Bu araştırmaya Fielding bulunana kadar yardım edecekti ve böylece ben bir şüpheli olacaktım. Sonra da benimle birlikte ortadan yok olacaktı. Karısıyla bir son dakika tatiline gitmiş gibi görüneceklerdi.

Gabe'in bagajında kalın bir plastik poşet bulunmuştu – bir cesedin sığacağı büyüklükte. Ayrıca bir kürek ve Melissa'nın bilgilerinin yazılı olduğu bir pasaport da vardı ama fotoğraf bana aitti. Biraz da nakit para ve Endonezya'ya uçak biletleri. Endonezya'yla aramızda suçluların iadesi anlaşması yoktu.

"Cesedi yol üzerinde gömecekti. Bu sırada ailesi neden ona ulaşamadıklarını merak etse bile çok geç olacaktı," diyor psikolog. "Sonunda beklediği zamanın geldiğini düşünüyordu. Seni artık uzaktan kontrol edemiyordu. Seninle ciddi bir ilişki niyetinde olan adamlarla buluşmaya başlamıştın. Seninle bir gün evlenmek isteyecek adamlarla. O da gittiği yoldan çıktı ve yeni bir yol döşemeye başladı."

Bunların hiçbiri gerçekmiş gibi gelmiyor bana. Henüz değil. Ama o günün geleceğini biliyorum.

Ve o gün, iyi bir gün olmayacak.

"O nerede?" diye soruyorum. Polis, Gabe'e kelepçe takmadan önce bizi bodrumdan çıkarmıştı. Joe da gelmişti, sokakta bekliyordu. Polis içeri girmesine izin vermemişti. Onun arabasına gitmiş ve polisler Gabe'i alana kadar beklemiştik.

"Değerlendirmede. Bir avukat atandı. Onunla buluşup sürece başlayacağız," diyor adli psikolog.

"Suçlanmaya uygun olup olmadığına karar verme süreci

mi?" diye soruyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Lionel Casey'de de aynısı olmuştu.

Lionel Casey – Gabe'in başka bir kurbanı. Taşımam gereken başka bir yük.

Yine başıyla onaylıyor. "Evet. Gerçek şu ki Gabe Wallace derinden örselenmiş bir adam."

"Ne söylüyor?" diye soruyor Rosie.

Kadın iç geçiriyor. Cevap vermeye istekli değil.

Ama veriyor.

"Laura'yı görmek istiyor."

Laura. İsmimi duyuyorum. İsmimi kendi kendime söylüyorum ve diğerlerinin de söyleyeceğini biliyorum.

Laura, oğlumun ölmesinin sebebi.

Laura, kocamın ölmesinin sebebi.

Laura, babamın ölmesinin sebebi.

Laura, yıllar önce kocamın bizi terk etmesinin sebebi.

Benim ismimi düşüneceklerin yüzünü gözümün önünde canlandırınca gözyaşlarının yeniden geldiğini hissediyorum. Adler ailesi. Casey ailesi. Brody ailesi. Benim ailem.

Bununla nasıl yaşayacağım? Bir adamın, bu ağza alınması bile korkunç şeyleri yapmasına sebep olduğumu bilerek nasıl yürüyeceğim? Günün birinde özgür kalma ihtimali bulunduğunu ve aramızda yürüyeceğini bilerek? Sistemin nasıl işlediğini biliyorum. Gabe de fazlasıyla akıllı biri. Bir şeyleri nasıl saklayacağını ve numara yapmayı biliyor. Hayatı boyunca öyle yaptı. Yaptıklarının bedelini hiçbir zaman ödemeyebilir.

Kevin olsa bunun benim suçum olmadığını söylerdi. Hiçbirinin. Hâlâ hayatta olsam bile benim de herkes kadar kurban olduğumu söylerdi. Kendimi cezalandırmamamı ve ileriye bakmam gerektiğini söylerdi. Hayatları ellerinden alınanları onurlandırmak için iyi bir hayat yaşamamı.

Beni ölümcül bir araba kazasının tek kurtulanıyla karşılaştırırdı – belki arkaya oturmakta ısrarcı biriyle. Ya da tetik çekildiğinde yoldan çekilip cinayetten kurtulan bir hedefle.

Hayatta kalanın suçluluğu yeni bir şey değil. Kevin bunu söylerdi.

Kevin iyi bir adamdı. Ve Kevin her ne kadar değersiz de olsam beni sevdi.

"Bitirdik mi?" diye soruyorum.

"Sanırım. Eğer soracağımız bir şeyler olursa kız kardeşinizin evinde olursunuz, değil mi?" diye soruyor.

Joe ve Rosie aynı anda evet diyorlar vurgulayarak. Joe'nun kolları ikimizi de sıkıca sarmalamış.

"Hastaneye gitmek istiyorum," diyorum onlara. "Jonathan Fielding'i görmek istiyorum. Ailesi içeri girmeme izin vermeyecek olsa bile uyandığında orada olmak istiyorum. O beni görmek istemese de."

"Neden Laura?" diye soruyor Rosie. "Bunu yapmana gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Belki bu doğrudur diye düşünüyorum. Belki de değildir. Ama kafamda değil de kalbimde bir düşünce şekilleniyor. Ve ona güvenmekten başka şansım yok. Onun peşinden gitmekten.

"Sadece bunu yapmaya ihtiyacım var," diyorum. Ama bu tam olarak doğru değil.

Kalbimdeki düşünce şu ve onu Dr. Kevin Brody'nin sesinden duyuyorum.

Artık tek şansım affedicilik. Gabe Wallace'ın benim adıma yaptığı şeyler yüzünden kendimi affetmeliyim. Bu hiç kolay olmayacak. Adım adım, santim santim tırmanmak zorunda olacağım bir dağ olacak. Belki bir ömür sürecek. Hiç başaramayabilirim.

Ama ilk adım bu adam olmalı. Jonathan Fielding'le barışmak.

Ve önceki gece olan her şeyle.

Teşekkürler

Büyükannem Estel Kempf bir yazarı çok meşgul edecek türde bir hayat yaşadı. Ama yine de hayatı hakkında söyleyecek tek bir şeyi vardı: *Geçmiş kimin umurunda!* Sadece geleceğe bakarak 101 yaşına kadar yaşadı. Umarım iyi bir gelecek bulmuştur.

Her zaman olduğu gibi bu kitabın varlığını pek çok kişiye borçluyum. En içten şükranlarım şu insanlara gidiyor: Benimle Tayvan'a kadar uçan, kendimi öldürmememem için ikna edici şekilde benimle konuşan, olabilecek en güzel yolla dürüst davranmayı başaran muhteşem temsilcim Wendy Sherman'a; bu kitabın fikrini hemen kavrayıp daha iyiye taşıyan öngörülü editörüm ve yayıncım Jennifer Enderlin'e; muhteşem St. Martin's Press ekibinden Lisa Senz, Dori Weintraub, Katie Bassel, Brant Janeway, Erica Martirano ve Jordan Hanley'e; benden zamanlarını ve rehberliklerini esirgemeyen uzmanlar olan Detektif Christy F. Girard, Avukat Mark Sherman, Dr. Felicia Rozek ve yazar Lundy Bancroft'a; CAA'deki film ve televizyon temsilcileri Michelle Weiner ve Olivia Blaustein'e; dış haklar temsilcisi Jenny Meyer'e ve BookReporter.com'dan çalışmamı sürekli destekleyen Carol Fitzgerald'a.

Daha kişisel bir not olarak; kimseyi ilgilendirmeyecek olsa da hikâyeler anlatan, hikâyelerini paylaşan, hikâyeler duyan, onları

ancak yazarların sevebileceği şekilde seven yazarlara içtenlikle müteşekkirim. Süreç boyunca sağlam duran ve birbirine kenetlenen aileme; akıl almayacak şekilde taptığım oğullarım Andrew, Ben ve Christopher'a; bana destek olan, kokteyl için benimle buluşan, beni güldüren "kadınlara" sonsuz teşekkürler – arkadaşlığınız beni kaç kez kurtardı.

Şimdi de büyükannemin anısı için, geleceğe bakacağım. İleri!

PSİKOLOJİK · GERİLİM ROMANI

H S Y

roman

"Kışkırtıcı ve fazlasıyla merak uyandırıcı."
—Karin Slaughter

UNUTULMADI

W

YABANCI

HER ŞEY UNUTULMADI romanının çoksatan yazarı

WENDY WALKER

GECENİN KARANLIĞINDA

YABANCI

PSİKOLOJİK - GERİLİM ROMANI

wendy walker, psikolojik gerilim romanları *Her Şey Unutulmadı*, *Gecenin Karanlığında* ve *Önceki Gece*'nin yazarıdır. Romanları yirmi üç dile çevrilmiş ve hem ulusal hem de uluslararası çoksatan listelerinde yer almıştır. Brown Üniversitesi ve Georgetown Hukuk Okulu'ndan mezun olan yazar, finans sektöründe ve çeşitli hukuk alanlarında çalışmıştır. Travma ve psikoloji konusundaki bilgilerini, zorlayıcı ve kompleks karakterler yazmak için kullanmaktadır.

Kapak Fotoğrafları: Woman © Mike Laptev / Shutterstock; Red Door © Kei Scampa

Yazar Fotoğrafı © Bill Miles